

К о р и Д о к т о р о у

Ден за ден
в
МАТИЧЕСКОТО ЦАРСТВО

снимка: Джио Ито

Кори Доктороу (craphound.com) е писател на фантастика, активист, журналист и блогър – съредактор на колективния блог Voing Voing (voingvoing.net) и автор на книгите „Източно стандартно племе“, „Някой идва в града, някой го напуска“, „Малкият брат“, „Сътворители“ и „FTW“. Бивш европейски директор на Фондацията за електронни граници и съосновател на Британската група за отворени права. Роден в Торонто, Канада.

ДЖУЛС Е МЛАД ЧОВЕК, НА ВЪЗРАСТ ОКОЛО ВЕК. И момчешката му мечта е да живее отново и отново в Света на Дисни. В свят, където смъртта и оскъдницата са останали в миналото, за него паркът е място, изпълнено със старомодни чудеса, приятелство и любов... Сега всичко това е заплашено от интригите на новодошла група адхократи, които искат да преливат крехкото изживяване директно в мозъците на посетителите с помощта на последната дума в технологиите на флаш-изпичането.

Джулиъс губи живота си в брутален атентат, а когато се рестартира от резервното си копие, решава да поведе война в защита на всичко, в което някога е вярвал.

„Той искри и кипи! Прави задни салта и чупи мебелите! Научната фантастика има нужда от Кори Доктороу.“

– Брус Сърлинг

Кори Доктороу

Ден за ден в Магическото царство

Декември, 2010

<http://trubadurs.com/denzaden>

Съдържание

Информация и разпространение.....	6
За книгата.....	8
Предговор.....	11
Пролог.....	16
Глава 1.....	32
Глава 2.....	46
Глава 3.....	56
Глава 4.....	99
Глава 5.....	134
Глава 6.....	180
Глава 7.....	216
Глава 8.....	257
Глава 9.....	294
Глава 10.....	328
Благодарности.....	337
Четири въпроса, четири отговора.....	338
Пълен текст на Договора.....	340

Информация и разпространение

Down and Out in the Magic Kingdom, Copyright 2003 *Cory Doctorow*
Tor Books, January 2003

<http://www.craphound.com/down>

Превод от английски: *Петър Тушков*, 2010, <https://petertoushkov.eu>

Редакция: *Милена Иванова*, 2010, <http://mvi5.wordpress.com>

Илюстр. и оформл.: *Биляна Савова*, 2010, <http://bjewellery.eu/>

Предговор: *Владимир Полеганов*, 2010, <http://ikosmos.blogspot.com/>

Тази книга ползва условията на договора

Криейтив Комънс, Признание-Некомерсиално- Споделяне на споделеното 2.5

Можете свободно:

- да споделяте — да копирате, разпространявате и излъчвате произведението
- да ремиксирате — да адаптирате произведението

Съгласно следните условия:

- **Признание.** Трябва да посочите авторството на творбата по начина, определен от самия автор или носителя на правата върху произведението (но не и по начин, оставящ впечатлението, че същият/същите подкрепят вас или използването по някакъв начин на творбата от вас).
- **Некомерсиално.** Произведението не може да бъде използвано

за комерсиални цели.

- **Споделяне на споделеното.** В случай, че промените, видоизмените или използвайки като основа произведението, го надградите, то полученото производно произведение може да се разпространява само съгласно условията на същия или на подобен на този договор.

* За всяко повторно използване или дистрибуция, вие трябва ясно за останалите да посочите договорните условия за ползване на произведението. Най-добрия начин да направите това е, като сложите линк към тази страница.

* Всяко едно от тези условия може да бъде отхвърлено, ако получите разрешение за това от носителя на правата.

* Нищо в този договор не накърнява или ограничава неимуществените права на автора на произведението.

Това е опростено резюме на [Договора](#).

За книгата

Авторът

КОРИ ДОКТОРОУ (craphound.com) е писател на фантастика, активист, журналист и блогър – съредактор на колективния блог *Boing Boing* (boingboing.net) и автор на книгите „Източно стандартно племе“, „Някой идва в града, някой го напуска“, „Малкият брат“, „Сътворители“ и „FTW“. Бивш европейски директор на *Фондацията за електронни граници* и съосновател на *Британската група за отворени права*. Роден в Торонто, Канада.

Романът

ДЖУЛС Е МЛАД ЧОВЕК, НА ВЪЗРАСТ ОКОЛО ВЕК. И момчешката му мечта е да живее отново и отново в Света на Дисни. В свят, където смъртта и оскъдицата са останали в миналото, за него паркът е място, изпълнено със старомодни чудеса, приятелство и любов... Сега всичко това е заплашено от интригите на новодошла група адхократи, които искат да преливат крехкото изживяване директно в мозъците на посетителите с помощта на последната дума в технологиите на флаш-изпичането.

Джулиъс губи живота си в брутален атентат, а когато се рестартира от резервното си копие, решава да поведе война в защита на всичко, в което някога е вярвал.

Участниците

Илюстрация и оформление на корицата:

БИЛЯНА САВОВА живее в София, България. На 33 години, детски илюстратор.

Завършила е Националната художествена гимназия, а след това и Националната художествена Академия със специалност Книга и печатна графика, магистърска степен. Работи като илюстратор, художник а също и като дизайнер за няколко издателства.

След 1990 г. е публикувала няколко детски книги, а също и редица учебници с големи български издателства като "Просвета", "Анубис" и "Летера".

Предговор:

ВЛАДИМИР ПОЛЕГАНОВ е писател на фантастични разкази и преводач. В онлайн пространството използва основно ника armudreamer. Един от основните преводачи на „Последният еднорог“ на български език. През декември 2005 г. с група активни съратници създава Фантазийската преводаческа школа. Член на екипа на „Фентернет“. Автор в списание Starlighter.

Редакция:

МИЛЕНА ИВАНОВА е родена на 22 март 1978 г. в Поморие.

Завършва гимназия в родния си град, а после и история в СУ "Св. Климент Охридски", където защитава дипломна работа на тема "Есхатологичните схващания на маите". Публикувала е свои стихове в "Литературен вестник", в електронните издания "Литклуб", "LiterNet" и "Грозни пеликани". Участвала е в поетичния конкурс, организиран в

рамките на Яворови дни, Поморие (1997 - награда на международна фондация "Яворов"); в национален младежки конкурс за поезия "Веселин Ханчев" (1997 - грамота); в поетичен конкурс, Шумен (1998 - трета награда); в Национален конкурс за литература и журналистика "Интелект '98" - грамота; в конкурс за поетичен дебют, организиран от "Литературен вестник" и Свободно поетическо общество (1998). Като награда от последния излиза стихосбирката ѝ "Това е историята" (1999), а през 2007 г. издава втория си сборник със стихове "Странната хладина".

Превод от английски:

ПЕТЪР ТУШКОВ е роден в София на 21 септември 1977 год.

Работи като преводач на свободна практика, с около 25 книги в превод от английски език от автори като Салман Рушди, Алишър Рейнолдс, Елмор Ленард, Адам Робъртс, Маргарет Вайс и Трейси Хикман. Студент по специалността Българска филология в Софийския университет "Св. Климент Охридски".

Предговор

След дни в Магическото царство

След този предговор идва роман, за който могат да се кажат и напишат много неща. Сред тях са:

- че „Ден за ден в Магическото царство“ е дебютният роман на Кори Доктороу;
- че произведението има куп признания и награди, сред които номинация за „Небюла“ в категорията „Най-добър роман“;
- че се разпространява под Creative Commons лиценз.

Всички тези факти маркират някои далеч по-важни неща.

Първо, такъв силен дебют говори за способностите на Доктороу не само като писател, но и като мислител и анализатор на нашето време. Защото, освен забавен, интересен и увлекателен, „Ден за ден в Магическото царство“, е и изключително актуален и напредничав. Едновременно. С други думи, това е перфектната фантастика. И ако това не ви е достатъчно, обърнете внимание на обема на произведението, на количеството идеи в него и на похватите. Ще видите не само

перфектна, но и класическа фантастика. След това, ако ви се занимава, поставете тази класика в контекст – този на огромни поредици с невъзможен за осмисляне обем и сюжет като лунапарк (от едно забавление на друго) – ще видите, че освен перфектна и класическа, тази книга е и смел експеримент. Дълга колкото интерлюдия на Питър Хамилтън и с остротата на което и да е значимо произведение от пика на жанра (който, съвсем необективно, смятам, че е през '70те години на миналия век), историята на Доктороу е нещо почти невиждано през 2003 г.

Затова не е случайно, че, второ, книгата е така високо ценена и харесвана от критиците и читателите. И това е добър знак. Защото показва, че все още нещо може да раздвижи Машината, да размести пластове на нашия малък Жанров свят по онзи начин, по който това се е случвало по времето на Пика.

Ако този предговор звучи носталгично, въпреки думите, които казват: „Има бъдеще!“, то вината е на самия Доктороу отново. Носталгията е свързана с третото нещо, маркирано от гореизброените факти – утопията. Утопията на нашия творчески свят, в който информацията се разпространява и споделя свободно. Утопията на света на Доктороу, в който смъртта е просто загуба на памет,

тялото – нищо повече от дреха, а възможностите да започнеш отново, да се промениш, да промениш – безкрайни. И както всяка утопия, така и тази на Дисни уърлд (защото там се развива действието на романа) е родена от желание и носталгия по идеалното бъдеще. Ето още два щриха към образа на „Ден за ден в Магическото царство“ като перфектен фантастичен роман. Ще ги повторя: желание и носталгия. Носталгията по един изгубен, перфектен свят, и желанието за достигане до този свят. Или създаването му. Или променянето на сегашния в нов. Когато едни от най-старите желания в жанра са постигнати: да се победи смъртта, да се промени света.

През 90те години на миналия век Жан Бодрияр предрича, че Дисни ще превземе света, за да подмени реалното с виртуалното. Новороденият свят ще е без настояще, минало и бъдеще, ще е синхронизация на всички места и периоди в една атемпорална виртуалност. И ще стане така, че гладиаторските филми да бъдат гледани все едно са автентични филми от Древния Рим. Точно както в романа на Доктороу посетителите на Магическото царство се запознават с президентите на САЩ все едно самите те са президентите на САЩ. Все по-

трудно в такъв свят ще е да мислим какво е реално, кое е истинското. Може би подобно объркване, заедно с желанието и една (едва осезаема) носталгия, водят и героя на Доктороу, столетникът Джулиъс, из идеалния дом на бъдещото човечество и подхранват трескавото му съзнание с въпроси:

какво значи да общуваш в такъв свят? какво значи да си свързан с някого? какво те прави човек? какво те прави Друг? какви са мрежите на света и как той те улавя в тях? а как изпадаш от тях? какво те прави Никой? как се случват промените в Перфектния свят? можеш ли сам да се изградиш като Някого? можеш ли сам...

И накрая:: в книгата има една тема, сред многото, която смятам за централна, и която, съвсем непоетично и банално ще кръстя *Завръщане на човешкото*. Всичко, което Джулиъс прави, съзнателно или несъзнателно, е подчинено на нея. Самата тя, в рамките на жанра, а и в Рамката на литературата като цяло, не е чак толкова оригинална. Впечатляващото е как делото на героя на Доктороу е отражение на делото на всички творци от посткиберпънка, най-виден сред които е и авторът на великолепия роман, който следва: да направят отново място за човека.

Владимир Полеганов

Пролог

В който се запознаваме с Дан Разкърши-Се и виждаме как се полагат основите на една катастрофична дружба.

Живях достатъчно дълго, за да стана свидетел на изнамирането на лек за смъртта; да проследя възхода на обществото Бичън, да усвоя десет езика; да композирам три симфонии; да осъществя момчешката си мечта да се заселя в Света на Дисни; да видя края на работното място и работата.

Не предполагах обаче, че ще доживея деня, в който Дан Разкърши-Се ще реши да премине в редовете на замразените в очакване на топлинната смърт на Вселената.

Когато го срещнах за пръв път, някъде в края на двадесет и първи век, Дан бе във втория или третия разцвет на младостта си. Беше върлинест каубой, на външен вид около 25, с прорязано от бръчки край очите лице и изпечен врат, а на краката му имаше чифт изтъркани, но безкрайно удобни ботуши. По това време преполовявах дисертацията си по химия, четвъртия ми докторат, а той беше излязъл в кратка ваканция, преди отново да се върне да *Спасява Света*, и разпускаше в кампуса на университета в Торонто, където някакъв беден специализант по антропология го беше поканил да разтовари паметта си. Засякохме се в Съюза на дипломираните сту-

денти – или Газу¹, както го знаеха повечето хора – през една оживена петъчна вечер на прага на настъпващото лято. Аз водех бавна като корал битка за един от столовете пред издраскания бар, приближавайки все повече до целта си всеки път когато масата от тела се поместваше, а той се беше настанил на едно от малкото места, заобиколен от угарки и празни чаши, очевидно решен да лагерува.

По някое време от моя набег той наведе глава и ме погледна, вдигайки едната си изсветляла от слънцето вежда:

– Синко, ако се приближиш още малко, ще се наложи да си разменим брачните клетви.

На външен вид бях на около четиридесет и за момент обмислих идеята да възразя срещу думата „синко”, но се вгледах в очите му и реших, че зад гърба си имаше достатъчно реално време, за да ме нарича така. Отдръпнах се малко и се извиних.

Той запали цигара и издуха гъст облак дим над главата на бармана.

– Не бери грижа. Май съм свикнал прекалено много с лукса да разполагам с лично пространство.

Не можех да си спомня кога за последно бях чувал някой от жителите на земята да говори за лично пространство. При положение, че процентът на смъртността беше нула, а този на раждае-

1 Акроним от Grad Students Union, GSU (англ.) – Съюз на дипломираните студенти – Бел. пр.

мостта – не-нула, светът неумолимо се уплътняваше в гъст килим от хора, дори със загубите от миграциите и замразените.

– На екскурзия ли си бил? – попитах.

Погледът му беше прекалено остър, за да е пропуснал и секунда изживявания заради замразяването.

Той се изкиска.

– Не, сър. Не и аз. Предпочитам мъжкарските каши. От онези, в които се забъркваш само на земята. Екскурзиите са за забавление, на мен ми трябва работа. – Чашите по плота издрънкаха в контраст с думите му.

Отделих секунда, за да извикам инфодисплей с резултата на уъфито му. Наложил ми се да уголемя прозореца – стандартният размер не побираше нулите. Постарах се да прикрия изненадата си, ала той вече беше забелязал краткото повдигане на очите ми и неволното им разширяване. Опита да си даде вид, че му е дошло до гуша от такива като мен, отказа се и се захили гордо:

– Гледам да не му обръщам внимание. Някои хора наистина прекаляват с признателността си. – После явно забеляза как отново премигнах, докато извеждах историята на уъфито му: – Чакай, не си играй... Ще ти кажа всичко каквото те интересува, щом толкова искаш да знаеш... По дяволите, колко лесно се свиква с живот без хипервързки. Мислиш си, че наистина биха ти липсвали, но не е така.

И тогава ми просветна. Пред мен стоеше мисионер. Един от онези отшелници, които действаха като пратеници на обществото Бичън из непросветените ъгълчета на света, където, по една или друга причина, хората искаха да умират, да гладуват и да се задушават в петролни отпадъци. Удивително беше, че подобни общности бяха успели да оцелеят повече от едно поколение. В границите на обществото Бичън обикновено надживяваме враговете си. Мисионерите нямаха толкова висок процент на успеваемост – трябва да си ужасно убедителен, за да пробиеш схващанията на култура, която е успяла да устои на цял век пропаганда, – ала успееха ли да покръстят цяло село, събираха уъфи от всички, живеещи в него. По-често обаче се налагаше да ги обновяват от предишен запис, след като никой не чуваше нищо за тях в продължение на десетилетие или две. Никога не бях срещал жив мисионер.

– Колко успешни мисии имаш? – попитах.

– Сети се, а? Току-що приключих петата за последните двадесет години. Контрареволуционери, скрити в комплекса НОРАД в планината Шайен. Още си бяха там дори цяло поколение по-късно. – Той потърка наболите си бакенбарди. – Родителите им слезли под земята след като спестяванията им се изпарили и си дали сметка, че нямат нужда от технология, по-сложна от обикновена пушка. А пушки със сигурност имаха доста.

После започна да разказва надълго и нашироко, как посте-

пенно сполучил да спечели признанието на обитателите на планината, а сетне и доверието им, за да го предаде по подмолен и изгоден за всички начин: прилагайки Свободна енергия в оранжерииите им, генженирайки един–два растителни вида, а на по-късен етап – възвръщайки от мъртвите неколцина от жителите, като през цялото време полека ги насочвал по посока на обществото Бичън, докато в крайна сметка вече не можели да си спомнят какво толкова имали против него. В момента повечето от тях живеели в космоса и изследвали най-далечните предели с помощта на неограничени енергия и продоволствия, като прескачали по-безинтересната част от пътуванията, подлагайки се на замразяването.

– Предполагам, че ако бяха решили да останат на Земята, шокът щеше да бъде прекалено голям за тях. Мислят за нас като за врагове, нали разбираш. Разполагаха с всякакви планове за времето, когато сме щели да ги нападнем и отвлечем; кухи зъби с отрова, коварни капани, явки и сборни пунктове за отстъпление на оцелелите. Не могат да спрат да ни мразят, въпреки че дори не подозираме за съществуването им. В космоса поне ще се преструват, че все още живеят на ръба и се борят за оцеляването си. – Той отново потърка брада, а твърдите му мазоли застъргаха по наболата четина. – За мен обаче животът на ръба си остава тук, на Земята. Всички тези малки общности са като миниатюрни капки от алтернативната история на човечеството – какво би станало, ако бяхме приели Сво-

бодната енергия, но не и замразяването? Или ако бяхме възприели замразяването, но само за критичните заболявания, а не за всеки, отегчен от продължително пътуване с автобус? Или ако бяхме решили да живеем без хипервръзки, адхокрация², без уъфи? До една са различни и прекрасни.

Имах глупавия навик да споря просто заради самия спор и се чух да казвам:

– Прекрасни? О, разбира се, няма нищо по-хубаво от, хм, чакай да видим: да умираш, гладуваш, замръзваш, да ти е горещо, да те убиват, да страдаш от жестокост, невежество, болка, да бъдеш нещастен? Поне за себе си знам, че тези неща определено ми липсват.

Дан Разкърши-Се изсумтя.

– Според теб на наркомана липсва ли му уравновесеното мислене?

Почуках върху плота:

– Ехо...! Вече няма наркомани!

Той драсна друга цигара:

– Но *знаеш* какво е наркоман, нали? На тях уравновесеното мислене не им липсва, понеже не си спомнят колко изострени са

² От *ad hoc* (лат.) – за специална цел; терминът е популяризиран от [Алвин Тофлър](#) (р. 1928) и се употребява в теорията на управлението и организацията; колективно и неформално взимане на решения „на място“, до голяма степен противоположност на бюрокрацията. – Бел. пр.

били усещанията им, как болката само е подсилвала радостта от живота. Ние пък вече не си спомняме какво е да работиш, за да си изкарваш прехраната; да се тревожиш, че може да няма *достатъчно*, че може да се разболееш или да те блъсне автобус. Не си спомняме какво е да поемаш рискове и мамка му, със сигурност си нямаме никаква идея как се е чувствал човек, когато му се е налагало да си плаща за грешките.

Имаше право. Стоях си там, само във втората или третата си зряла възраст и вече бях готов да я захвърля, за да направя нещо, *каквото* и да е. Имаше право... но все още не бях готов да го призная.

– Това си е твое мнение. Според мен обаче аз поемам достатъчно рискове, като заговарям някой в бара, или когато се влюбя... а и да не забравяме замразяването. Двама мои познати току-що се подложиха на процедурата за десет хиляди години! Кажете ми сега, че не поемат риск!

Ако си говорехме истината, почти всеки, когото познавах за повече от осемдесетте си години живот, или се беше присъединил към замразените, или беше заминал на екскурзия, или просто го *нямаше*. Самотни дни бяха тогава.

– Човече, за мен това си е чисто и просто малодушно полусамобийство. Както е тръгнало, ще имат късмет, ако някой не им дръпне щепсела, когато дойде време да ги реанимират. Ако не си

забелязал, наоколо взе да става малко претъпкано.

Изсумтах презрително и избърсах чело с една от салфетките на бара – през летните вечери в Газу цареше чудовищна жега.

– Не мисля. Същото е, както преди сто години, когато светът тъкмо е започвал да се препълва, точно преди Свободната енергия. Когато е ставал прекалено замърсен, прекалено радиоактивен, нагорещен или студен. Тогава го поправихме и ще го поправим отново, когато му дойде времето. Лично аз ще се навъртам наоколо и след десет хиляди години, можеш да бъдеш сигурен, но смятам да го направя по дългия начин.

Той отново наведе глава и обмисли думите ми. Ако беше някой от другите дипломирани студенти, бих сметнал, че преравя данни за допълнителни факти, които да включи в подкрепа на следващата атака. Но в неговия случай бях сигурен, че просто мисли, по старомодния начин.

– Ако и след десет хиляди години все още се навъртах наоколо, щях да съм откачил. Десет хиляди години, приятел! Преди толкова върхът на технологията са били козите. Наистина ли смяташ, че след сто века от теб ще е останало нещо човешко? Аз лично нямам намерение да се превръщам в пост-личност. Един ден възнамерявам да се събудя и да кажа: „Е, май видях достатъчно“, и това ще бъде.

Вече знаех какво крои и своевременно подготвих отговора си,

без да му обръщам внимание. А вероятно трябваше.

– Но защо? Защо просто не се присъединиш към замразените за няколко века, за да видиш дали нещо няма да ти привлече вниманието? Ако не, заспиваш за още няколко. Защо ти е да вършиш нещо толкова *окончателно*?

Той отново се направи, че мисли, което ме накара да се почувствам като вбесен бърбив страхопъзльо:

– Може би защото нищо около мен не е такова. Винаги съм знаел, че един ден ще престана да се движа, да търся и да се боря. Че ще ми е дошло до гуша. Ще дойде ден, когато няма да ми е останало нищо друго, освен да спра.

* * *

В кампуса го наричаха Дан Разкърши-Се заради каубойското му излъчване и начина му на живот. По някакъв начин той успяваше да се намеси във всеки разговор, който водех през следващите шест месеца. На няколко пъти пингвах уъфито му и забелязах, че стабилно се покачва, докато акумулираше уважението на хората, които срещаше.

Самият аз вече бях успял да профукам по-голямата част от собственото си уъфи – всички спестявания от симфониите и първите три дисертации, – докато се напивах до безпаметност в Газу, зае-

мах място по библиотечните терминали и досаждах на преподавателите, сякаш нарочно се стараех да изразходя цялото натрупано уважение, което някой някога си бе позволил да ми отдели.

Но започвах да се чувствам специален – рядко някой можеше да се похвали с другарче като Дан Разкърши-Се, легендарният мисионер, посещаващ единствените места, които все още оставаха непристъпни за обществото Бичън. Не съм сигурен защо се размотаваше с мен. Веднъж или два пъти спомена, че бил харесал симфонията ми. Освен това беше чел дисертацията ми по ергономия за прилагането на техники за контрол на тълпите в тематични паркове в градски условия и очевидно нещо в казаното от мен там му беше направило впечатление. Предполагам обаче, че просто си прекарвахме добре, лазейки си по нервите.

Аз му разпях за необятното бъдеще, разгръщащо се като килим пред нас; за това, че със сигурност някой ден ще се натъкнем на интелигентен извънземен живот сред невъобразимите простори на граничните райони. Той пък ми отговаряше, че замразяването е сигурен признак, че способността ни за самонаблюдение и творческите ни запаси са се изчерпали; както и че без борба няма истинска победа.

Спорът си го биваше, можехме да го водим хиляди пъти, без да излъчим победител. Аз например го принуждавах да признае, че уфито е иззело същината на парите: едно време, ако си бил разо-

рен, но уважаван, не ти се е налагало да гладуваш; и обратното, ако си бил богат, но мразен от всички, никакви пари не са можели да ти купят сигурност и мир. Като се измерваше онова, което парите наистина представляваха – личният ти капитал, инвестиран в приятели и съседи, – успехът ти можеше да бъде преценен далеч по-точно.

Веднага след това обаче той пък ме повеждаше в подмолна посока, старателно осеяна с капани, която ме караше да допусна, че макар наистина да има шанс един ден да срещнем чуждоземни раси, водещи безгрижен и славен живот, точно в този момент в света цари леко депресиращо еднообразие.

Един хубав пролетен ден защитих дисертацията си пред двама въплътени души и един преподавател, чието тяло беше открито за основен ремонт, но чието съзнание разговаряше с мен посредством спикърфона на компютъра, където си отпочиваше. И на тримата им хареса. Прибрах си овчата кожа и се впуснах в търсене на Дан из сладките, вмирисани на цветя улици.

Беше изчезнал. Специализантът по антропология, когото бе изтезавал с военните си истории, твърдеше, че същата сутрин приключили, а Дан се отправил към обградения със стени град Тихуана, за да се пробва с наследниците на взвод от щатски морски пехотинци, които се заселили там, за да избягат от обществото Бичън.

Така че заминах за Света на Дисни.

От уважение към Дан взех полета в реално време, напъхан в миниатюрната кабина, запазена за онези от нас, които упорито отказваха да бъдат замразени и натъпкани като подпалки за двучасовото пътуване. Аз бях единственият, който летеше в реално време, но една от стюардесите чинно ми сервира портокалов сок в чашка, голяма колкото стъкленица за лабораторна проба за урина, и гумен омлет, вмирян на сирене. Докато автопилотът маневрираше около зоните на турбулентност, се загледах в безкрайните планини от облаци през илюминатора и се зачудих кога ли пак щях да срещна Дан.

Глава 1

В която Дан Разкърши-Се се появява в Света на Дисни.

Приятелката ми беше на 15 процента от възрастта ми, а аз бях достатъчно старомоден, че това да ме тревожи. Казваше се Лил, второ поколение в Света на Уолт Дисни. Родителите ѝ бяха част от първите адвократи, поели контрола над Площада на свободата и Острова на Том Сойер. Беше отраснала в Света на Дисни в буквалния смисъл и това ѝ личеше.

Личеше ѝ. Беше спретната и експедитивна и в най-дребното нещо – от лъскавата червена коса до вниманието, с което се грижеше за всяка предавка и зъбно колелце в поверената ѝ аниматроника. Родителите ѝ се намираха в канопи³ в Кисими, замразени за идните няколко века.

В една задушна сряда двамата клатехме крака през ръба на кея, където беше закотвен „Лиърти Бел“, и гледахме отпуснатия конфедеративен флаг над форт „Лангхорн“ на осветения от луната остров на Том Сойер. Магическото царство беше затворено и последните гости вече бяха прогонени през портала под гарата на Мейн Стрийт, а ние най-после можехме да си отдохнем, да отделим от себе си част от костюмите и да се отдадем на заслужена почивка,

³ Вид глинени съдове, използвани от древните египтяни за съхранение на органите на мумифицираните владетели. – Бел. пр.

заслушани в песента на цикадите.

Бях на повече от век, но все още усещах магията на това да обгърнеш с ръка топлите, изящни рамене на момиче под лунната светлина, скрит от суетнята на почистващите екипи зад въртележките, и да вдишваш топлия, влажен въздух. Лил притисна глава към рамото ми и ме възнагради с една пеперудена целувка под брадичката.

– Името ѝ беше Макгил – изпях нежно.

– Но наричаше себе си Лил – изпя в отговор тя и топлият ѝ дъх погали ключиците ми.

– А всеки ѝ казваше Нанси – продължих.

Бях изненадан, че знаеше за „Бийтълс“. Все пак бяха излезли от мода още по време на моята младост. Родителите ѝ ѝ бяха дали сериозно – макар и еkleктично – образование.

– Искаш ли да направим инспекция? – попита тя. Това беше едно от любимите ѝ задължения, след като ордите от туристи си тръгнаха – да изследва всеки сантиметър от атракционите, за които се грижеше, на включени светлини. Всъщност и двамата обичахме да си припомним реалността зад магията. Може би точно заради това продължавах да подлагам на съмнения връзката ни.

– Каго изстискан съм. Хайде да поседим още малко, стига да не възразяваш?

Тя изпусна една драматична въздишка:

– Е, добре. Старче.

Пресегна се и лекичко ме щипна за зърното, а аз на свой ред подскочих от удоволствие. Мисля, че и тя имаше някои опасения за разликата във възрастта ни, въпреки че не спираше да ме подкача, задето позволявах на мисълта да ме тревожи.

– Мисля, че ще успея да пропълзя през Призрачното имение. Дай ми само минутка, да ми отпочине бурситът.

Почувствах усмивката ѝ върху ризата си. Обожаваше Имението, обожаваше да включва привиденията в балната зала и да танцува валс заедно с тях по прашния под, да се опитва да накара мраморните бюстове в библиотеката да сведат поглед, макар очите им да следваха посетителя, където и да отидеше.

На мен също ми харесваше да го правя, но в този момент повече от всичко предпочитах да седя до нея и да наблюдавам водата и дърветата. Канех се да се изправа, когато чух тих *пинг* в кохлеата⁴ си.

– По дяволите – рекох. – Някой ме търси.

– Кажу ми, че си зает – отвърна тя.

– Добре – съгласих се аз и отговорих субвокално: – Говори Джулиъс.

– Здравсти, Джулиъс. Обажда се Дан. Да ти се намира минутка?

Имах поне хиляда познати на име Дан, но разпознах гласа му

⁴ Ушен охлюв (анат.) – Бел. пр.

моментално, макар да бяха изминали десет години, откакто се бяхме напили за последно в Газу. Заглуших субвокала и казах:

– Трябва да приема разговора, Лил. Нещо против?

– А, *не*, изобщо – отвърна саркастично тя. Изправи се в седнало положение, извади лулата си за крак и запали.

– Дан – продължих отново по субвокала, – отдавна не сме се чували.

– Така си е, приятел – произнесе той, след което изхлипа.

Обърнах се и изгледах Лил по такъв начин, че тя отпусна лулата:

– Как мога да помогна? – произнесе тихо, но бързо.

Махнах с ръка и превключих телефона на пълен вокален режим. Гласът ми прозвуча неестествено високо наред тишината, подчертана от песните на шурците:

– Къде си сега, Дан? – попитах.

– В Орландо, отбих се до Острова на удоволствията.

– Добре тогава – казах. – Да се срещнем в, във, Клуба на авантюристите, на горния етаж, кушетката до вратата? Ще бъда там най-късно до... – Хвърлих поглед на Лил, която познаваше алеите за персонала по-добре от мен. Тя ми показва десет пръста. – Десет минути.

– Добре – отговори той. – Съжалявам. – Отново беше успял да овладее гласа си.

Прекъснах.

– Какво става? – попита Лил.

– Не съм сигурен. В града е дошъл един стар приятел.

Прозвуча ми така, сякаш има проблеми.

Лил насочи пръст към мен и имитира натискане на спусък:

– Ето – произнесе тя, – качих най-прекия маршрут до Острова на удоволствията в публичната ти директория. Дръж ме в течение, става ли?

Насочих се към входа за утилидорите⁵ в близост до Залата на президентите и се спуснах по стълбите сред успокояващото бърмчене на подземната система от тунели. Взех плъзгащия се тротоар до паркинга за актьорите и се понесох с миниатюрната си колелчка по посока на Острова на удоволствията.

* * *

Открих Дан настанен на г-образната кушетка под редовете от фалшиви трофейни снимки със забавни надписи. На долния етаж членовете на трупите, които задвижваха аниматрониката на маските и идолите, бърбеха с гостите.

На външен вид Дан беше на петдесет и няколко, шкембелия и небръснат. Под очите му имаше торбички от преумора, беше се
5 Сервизни подземни или надземни трасета и коридори, използвани в атракционни или местности със сурови условия. – Бел. пр.

отпуснал апатично. Докато го приближавах, пингнах уъфито му и стреснато установих, че е почти на нулата.

– Исусе – казах, докато сядах до него. – Изглеждаш ужасно, Дан.

Той кимна.

– Външният вид понякога заблуждава – отвърна, – но в този случай казва самата истина.

– Искаш ли да поговорим? – попитах.

– Ама някъде другаде. Чувам, че тук празнували Нова година всяка вечер в полунощ. Мисля, че в момента ще ми дойде малко в повече.

Поведох го към колата и двамата се отправихме обратно към мястото, където живеех заедно с Лил, в предградието Кисими. По време на двайсетминутното пътуване той изпуши осем цигари – изсмукваше ги една след друга и изпълваше малкия ми автомобил със задушливи облаци дим. Беше затворил очи и от ъгъла, под който го гледах, изглеждаше като умрял. Не можех да повярвам, че до мен седи някогашният ми изпълнен с живот приятел и супергерой.

Като внимавах той да не забележи, набрах номера на Лил:

– Водя го у дома – казах по субвокала. – В ужасно състояние е. Не съм сигурен какво се е случило.

– Ще приготвя дивана – отговори тя – и ще направя кафе. Обичам те.

– Да ти се връща, хлапе.

Докато приближавахме натруфената постройка на ранчото с хлътнал покрив, той отвори очи:

– Какво щях да правя без теб, Джулс? – Махнах с ръка. – Не, сериозно. Опитах да се сетя за някой, на когото да позвъня ,и ти беше единственият. Липсваше ми, приятел.

– Лил каза, че ще приготви кафе – отвърнах. – Според мен ще ти се отрази добре.

Лил ни чакаше на дивана. На масичката имаше сгънато одеяло, допълнителна възглавница, кана кафе и чаши с емблемата на Дисниленд Пекин. Тя се изправи и протегна ръка:

– Аз съм Лил – каза.

– Дан – отвърна той. – За мен е удоволствие.

Знаех, че ще пингне уъфито му и веднага забелязах как изражението ѝ се замени с израз на неодобрителна изненада. Дъртаците като нас отпреди епохата на уъфито знаят, че то е важно; за хлапетата обаче то е *всичко*. Човек без съответните количества от него автоматично се превръща в заподозрян. Видях как тя успя да се овладее бързо, след което незабелязано избърса ръка в джинсите си.

– Кафе? – попита.

– О, да – отвърна Дан и се отпусна на дивана.

Лил му наля една чаша и я постави върху подложката на масичката.

– Момчета, оставям ви да се наговорите – каза и тръгна към спалнята.

– Не – произнесе Дан. – Почакай, ако не възразяваш. Мисля, че ще е от полза, ако мога да поговоря... и с някой по-млад.

Лицето ѝ придоби жизнерадостното услужливо изражение, което актьорите от второ поколение винаги имаха в излишък, и се настани в едно от креслата. Извади лулата си и запали една скаличка. Бях преживял крак периода си още преди да се е родила, веднага след като го направиха безкофеинов. Винаги се чувствах остарял, докато гледах как тя и приятелите ѝ палят. Дан ме изненада, протягайки ръка към нея, за да вземе лулата. Всмука силно, след което ѝ я върна.

Отново затвори очи, разтърка ги силно с юмруци, отпи от кафето си. Ясно беше, че се опитва да реши откъде да започне.

– Май всичко опира до това: вярвах, че съм по-смел, отколкото съм всъщност – каза накрая.

– С кой не е така? – отвърнах.

– Наистина вярвах, че съм способен да го направя. Знаех, че все някой ден нещата за вършене и виждане ще свършат. Че някой ден ще приключат. Помниш ли как спорехме? Кълнях се, че щом приближа финала, това ще бъде краят. Ето че финалът настъпи. На света не остана и едно местенце, което да не е част от обществото Бичън. Не остана нищо, в което искам да участвам.

– Какво толкова? Замрази се за няколко столетия и готово – казах. – Не е нужно да решавааш веднага.

– Не! – извика той, което стресна и двама ни. – *Приключих. Свършено е.*

– Направи го тогава – обади се Лил.

– *Не мога* – изхлипа той и скри лице в шепите си. После заплака като бебе, с продължителни, задавени ридания, които разтърсваха цялото му тяло. Лил отиде до кухнята за кърпичка и ми я подаде. Аз седнах до него и с неудобство го потупах по гърба.

– Исусе – каза той в ръцете си. – Исусе.

– Дан? – обадох се тихо.

Той се поизправи, взе кърпичката и избърса лицето и ръцете си.

– Благодаря – каза. – Опитах се да го направя, наистина се постарях. Прекарах последните осем години в Истанбул. Документирах мисиите си, всичко за различните общности. Направих някои допълнителни проучвания, интервюирах един-двама души. Никой не проявяваше интерес. Дори аз не проявявах интерес. Изпусих тонове хаш. И това не помогна. Така че една сутрин се събудих и отидох до чаршията, за да се сбогувам с приятелите, които си бях създал. После се отбих в аптеката и накарах продавача да ми приготви смъртоносна инжекция. Пожела ми успех и се прибрах в апартамента си. Прекарах целия следобед, стиснал хипоспрея.

Накрая реших, че утрото е по-мъдро от вечерта, а на следващата сутрин пак станах и всичко се повтори. Когато се вгледах в себе си, разбрах, че не ми достига кураж. Просто ме беше шубе. Гледал съм право в дулата на стотици пушки, до гърлото ми са се опирали хиляди ножове, но не смеех да натисна един бутон.

– Прекалено много си се забавил – каза Лил.

И двамата се обърнахме към нея.

– Почти с цяло десетилетие. Погледни се само. Жалка работа. Ако се беше самоубил сега, щеше да си умреш като фалирал загубенияк, който дори не може да го вдигне. Но преди десет години още си бил на върха – герой, поел към последния си пристан.

Тя остави чашата си малко по-шумно от необходимото.

Понякога с Лил сякаш бяхме на една и съща вълна. Друг път имах чувството, че е на друга планета. В този момент просто си стоях там ужасен, а тя с радост обсъждаше правилния момент за самоубийство на най-добрия ми приятел.

Само че беше права. Дан кимна тежко. Видях, че и той го знаеше.

– С ден по-късно и долар по-малко – въздъхна.

– Тогава какво още си седиш? – произнесе тя. – Ясно ти е какво трябва да направиш.

– Какво? – попитах, неволно раздражен от тона й.

Тя ме изгледа, все едно се правех на глупак:

– Трябва да се върне на върха. Да излезе на зелено, да си възвърне позициите в нещо печелившо. Няма да е зле и да увеличи малко уъфито. *Тогав*а вече може да се самоубие достойно.

Това беше най-голямата глупост, която някога бях чувал. Дан обаче я гледаше с леко повдигната вежда и мислеше усилено.

– На колко каза, че си? – попита той.

– Двадесет и три – отвърна тя.

– Иск

а ми се на двадесет и три и аз да бях на твоя акъл – произнесе той и изпусна една въздишка, като пооправи дрехите си.

– Може ли да отседна тук, докато приключа?

Погледнах към Лил, която помисли за момент, след което кимна.

– Разбира се, приятел, разбира се – рекох и го потупах по рамото. – Изглеждаш като убит.

– Думата дори не се доближава до истината – отговори той.

– Тогав

а лека нощ – казах аз.

Глава 2

В която научаваме за обезпокоителните планове на Дебра, а Джулс е призван по спешност в Тики стаята.

Адхокрацията върши работа – през по-голямата част от времето. Старците на Лил бяха превзели контрола над Площада на свободата заедно с група заинтересовани сродни души. Бяха се справили прекрасно и това им бе донесло купища уъфи и в резултат всеки, който направеше опит да се появи и да поеме нещата в свои ръце, щеше до такава степен да бъде обруган от гостите, че след това би имал късмет, ако намереше къде да се изпикае. Или пък би подхотил толкова хитро и радикално, че с лекота би изместил родителите на Лил и техните дружки и би вършил работата им по-добре.

Понякога нещата се променяха, разбира се. Имаше и претенденти за трона – група, работила с първоначалните адхократи, която след това се бе пръснала в преследване на други цели – някои от тях бяха заминали да учат, други бяха започнали да снимат филми, да пишат книги или пък бяха отишли да помогнат за основаването на Дисниленд Пекин. Неколцина дори бяха предпочели замразяването за едно-две десетилетия.

Всички те се връщаха на Площада на свободата с послание: обновете атракциите. Адхократите на Площада бяха сред най-упоритите консерватори в Магическото царство в опитите си да запазят

застаряващата технология в парк, който се променяше едва ли не всекидневно. Новодошлите кореняци бяха на едно и също мнение с хората от останалата част на парка, разполагаха с подкрепата им и по всичко изглежда, имаха реален шанс да успеят в намеренията си.

На Лил се падаше задължението да се грижи за безпроблемната работа на атракционите на Площада на свободата: Залата на президентите, парахода „Либърти Бел“ и славното Призрачно имение, може би най-интересната забележителност, родена от трескавите мозъци на някогашните имаженери⁶ на Дисни.

Намерих я зад кулисите на Залата на президентите, погълната от Линкълн II, резервния аниматрон. Лил се стараяше да поддържа по две работещи копия от всичко за всеки случай. Можеше да замени развален бот с резервно копие за по-малко от пет минути – максималното време, което позволяваха от отдела „Контрол на тълпите“.

От появата на Дан бяха изминали две седмици и макар да не го виждах толкова често, присъствието му в живота ни беше осезаемо. Малкото ни ранчо бе придобило нов мирис, не неприятен, а на подмладяване, на надежда и загуба. Мирис, който едва се долавяше

⁶ От името на компанията „Уолт Дисни Имаджиниъринг“, която първоначално разработва плановете за тематичния парк „Дисни Уърлд“ и се грижи за финансите на [Уолт Дисни](#); комбинация от думите imagination (англ.) – въображение и engineering (англ.) – инженерство, машиностроене. – Бел. пр.

през аромата на тропическите цветя, свели глави на предната веранда. Телефонът ми звънеше по три-четири пъти на ден. Дан се обаждаше по време на обиколките си из парка, докато търсеше начин да натрупа личен капитал. Вълнението и отдадеността му бяха вдъхновяващи и неусетно въвличаха и мен самия в обичайния му „всичко накуп“ и „майната им на мините“ начин на живот.

– Току-що изпусна Дан – каза тя. Главата ѝ беше в гръдния кош на Линкълн. Работеше с автопомяник и лупа. Докато я гледах да стои наведена, с червена коса, прибрана в стегнат кок, с лъскави капчици, стичащи се по пламналите ѝ от лунички рамене, дъхаща на момичешка пот и машинна смазка, внезапно ми се прииска зад кулисите да имаше дюшек. Задоволих се само да потупам нежно задника ѝ, а тя се изви одобрително. – Изглеждаше по-добре.

Подмладяването бе възстановило външния му вид и го бе направило да изглежда на 25 – какъвто си го спомнях. Беше мършав и жилав, но все още се забелязваше пораженческото прегърбване, което ме беше стреснало в Клуба на авантюристите.

– Какво искаше?

– Напоследък се размотавал с Дебра... Искаше да се увери, че знам какво е намислила.

Дебра беше от старата гвардия, бивш съратник на родителите на Лил. Беше прекарала цяло десетилетие в Дисниленд Пекин, програмирайки симулирани влакчета на ужасите. Ако ѝ се удадеше

възможност, би направила на парчета всяка изумителна измислица в стил Руб Голдбърг⁷ в парка, за да я замени с примитивните бели сим-кутии върху гигантски шарнири със серводвигатели.

Проблемът бе, че *наистина я биваше* в програмирането на симулации. От нейната версия на „Голямото филмово влакче на ужасите“ в MGM направо ти спираше дъхът – а сцените с „Междувездни войни“ вече бяха успели да вдъхновят стотици сайтове на почитатели, които жънеха милиони посещения.

Успехът си Дебра бе осребрила в сделка с адхократите от Земята на авантюристите за възстановяване на Карибски пирати и в този момент зад кулисите на атракциона имаше купища от познатия реквизит: сандъци със съкровища, пиратски саби и бушприти. Направо ме побиваха тръпки само като минавах оттам. Пиратите беше един от последните проекти, които Уолт лично бе ръководил и го смятахме за неприкосновен. Ала Дебра вече бе построила негова симулация в Пекин, базирана на историята на Джън И Сао, китайската пиратска кралица от XIX век, и се носеха слухове, че именно това бе успяло да спаси и извади от забравата тамошния парк. Версията във Флорида щеше да включва най-добрите страни на китайския си братовчед – задвижвани от ИИ симове, комуникиращи един с друг и със самите гости, поздравяващи по име посетителите.

⁷ Американски карикатурист (1883-1970), известен с рисунките си на сложни устройства, изпълняващи прости задачи по преувеличено заплетен начин. – Бел. пр.

тели, разказващи съобразени с възрастовата им група истории за пиратство в открито море; зашеметяващо пътешествие през подводния некрополис от гниещ боклук на океанското дъно; страховит вой и писъци на симулирана морска буря. Всичко това щеше да има западен привкус: мирис на силно подправен ямайски сос, леещ се афро-карибски акцент, бойни сцени със саби, водени по обичая на пиратите, плавали из лазурните води на Новия свят. Подобни симулации щяха да бъдат наблъскани като дърва за огрев в цялото пространство, което понастоящем се заемаше от обемистите гондоли на влакчетата и диорамите, увеличавайки петорно капацитета на атракциона и в същото време – съкращавайки наполовина времето за преминаването му.

– Е, какво е намислила?

Лил се измъкна от механичните вътрешности на Ковача на огради и се намуси шеговито и разтревожено:

– Благоустроява Пиратите... и върши чудесна работа. Изпреварват графика, в мрежата се шуми, дискуссионните групи направо са се подмокрили. – Шеговитото ѝ изражение изчезна съвсем, заменено от искрено притеснение.

Тя се обърна и затвори Честния Ейб, след което го посочи с пръст. Аниматронът плавно започна да изпълнява речта си, почти безшумно, като се изключеше едва доловимото бръмчене и виене на сервомоторите. Лил имитира завъртането на копче и аудио

най-после се активира: „Дори взети *заедно*, армиите на Европа, Азия и Африка не ще оставят следа по Блу Ридж, нито ще отпият силom от водите на Охайо. Ако унищожението е нашият жребий, то сами трябва да го започнем... и довършим.“ Тя имитира завъртане на копче и той отново се смълча.

– Вие го казахте, господин президент – произнесе Лил и го посочи за втори път с пръст, за да го изключи. Наведе се и донагласи ръчно ушитото му връхно палто, съответстващо на епохата, след което внимателно нави и пъкна големия старовремски часовник в джоба на жилетката му.

Обвих раменете й с ръка:

– Даваш всичко от себе си... и вършиш отлична работа – казах. Говорех с успокоителния тон на актьор от атракционите, изричащ празни уверения. Още докато думите излизаха от устата ми, почувствах как се изчервявам от срам. Придърпах я и я прегърнах продължително, за да усети, че наистина я подкрепям. И като не успях да открия повече думи, с които да го потвърдя, я стиснах за последен път и чак тогава я пуснах.

Тя ме погледна изпод вежди и кимна:

– Ще ми мине, разбира се. Искам да кажа, най-лошият възможен сценарий е Дебра да се справи много, много добре и нещата да станат още по-интересни, отколкото са сега. Това не е лошо.

Думите й обръщаха на сто и осемдесет градуса мнението й от

последния път, когато бяхме разговаряли по въпроса, но ако човек е живял повече от век, се научава кога да обръща внимание на подобни неща и кога не.

Кохлеарният ми имплант отброи дванайсет по обед и пред очите ми се появи дисплей с напомняне за седмичния ми бекъп. Лил изкарваше Бен Франклин II от нишата му. Махнах ѝ и потърсих терминал, откъдето да направя трансмисията. Веднага щом осъществих криптирана връзка, се приготвих за началото на процедурата. Имплантът ми отново иззвъня.

– Да – произнесох нетърпеливо по субвокала. Мразех да прекъсват седмичния ми бекъп – един от вечните ми страхове беше опасността да забравя за него и да остана изложен на случайността цяла седмица. Бях изгубил способността от младостта си да се доверявам на навика и в последно време зависех изцяло от машинно генерираните напомняния.

– Дан е. – Гласът му се разнесе на фона на какофония от паркови шумове: детски смях, жизнерадостни, записани речи от аниматрони, тропот на хиляди крака. – Би ли дошъл в Тики стаята? Важно е.

– Можеш ли да почакаш петнайсетина минути?

– Разбира се... Ще се видим след петнайсет минути.

Затворих и стартирах бекъпа. Лентата на статуса се плъзна през дисплея и частите от паметта ми, които бяха чисто дигитални,

започнаха да се изсипват в банките за съхранение. Като приключи с тях, програмата се зае с органичните ми спомени. Очите ми се обърнаха и животът ми започна да се изнизва пред тях.

Глава 3

В която Джулс умира и получава демонстрация по гецилт програмиране.

Обществото Бичън имаше доста опит с възстановяването от бекъп – в ерата на лека за смъртта хората живееха безразсъдно. Някои се презареждаха по двайсет-трийсет пъти на година.

Не и аз. Ненавиждам процеса, но все пак не дотам, че да не се подлагам на него. Всички, които имаха сериозни философски възражения по въпроса, бяха, нали разбирате, *умрели* преди цяло поколение. Обществото Бичън нямаше нужда да покръства хулителите си, всичко, което се искаше от него, бе да ги надживее.

Умрях за пръв път някъде след шейсетия си рожден. Гмуркахме се при Плая Корал недалеч от Верадеро, Куба. Естествено, не си спомням самото произшествие, но познавайки добре навичките си и след като се запознах с логовете на останалите гмуркачи от същия ден, успях да възстановя събитията.

Пропрях си път през пещерите на омарите с взетите назаем кислородна бутилка и маска. Бях заел и водолазен костюм, но не го носех – топлата като кръв солена вода беше като балсам и не ми се искаше да издигам бариери между нея и кожата си. Пещерите бяха образувани от корали и скали и се извиваха и усукваха като човешки вътрешности. От всяка дупка и иззад всеки завой се отваря-

ше празна, неправилна сфера с надмогваща, неземна красота. През дупките и по стените притичваха гигантски омари. Рояците от ярки като скъпоценности рибки се стрелкаха и извършваха смайващи с прецизността си маневри всеки път, когато нарушавах ритъма на заниманията им. Мисля най-добре, когато съм под водата и на такава дълбочина често ми се е случвало да изпадам в опасна замечтаност. По правило водолазите, с които се гмуркам, внимават да не се нараня, ала този път бях успял да се отдалеча от тях, поемайки изненадващо през една тясна пролука.

Където се заклеших.

Останалите бяха зад мен. Наложих се да ударя няколко пъти с дръжката на ножа си по кислородната бутилка, докато един от тях сложи ръка на рамото ми. След като ситуацията им се изясни, приятелите ми опитаха да ме освободят, ала бутилката и компенсаторната ми жилетка се бяха вклинили здраво. Останалите започнаха да си разменят мълчаливи знаци с ръце, обсъждайки най-удачния начин за спасяването ми. Внезапно обаче започнах да се треса и гърча, след което просто изчезнах в дупката без жилетката и бутилката. Очевидно бях успял да прережа каишите на жилетката и някак да прекъсна тръбата на регулатора. Малко след като вдишах разтърсваща порция солена вода, се вмъкнах в пещерата и се търколих върху една чудовищна вретеновидна издатина от огнени корали. Напълних дробовете си още веднъж с вода и започнах да ритам

като полудял по посока на малката дупка в тавана на пещерата. Малко по-късно приятелите ми успяха да ме измъкнат, удавен и по-синял, с изключение на червените петна от срещата ми с коралите.

В онези дни да си направиш бекъп беше доста по-сложно; процедурите отнемаха почти ден и се извършваха в специализирани клиники. За щастие се бях подложил на такава точно преди да замина за Куба, няколко седмици по-рано. Предишният ми бекъп беше отпреди три години, някъде от времето, когато бях завършил втората си симфония.

Възстановиха ме в клонинг с ускорен растеж в болницата „Торонто Джeneral“. Що се отнася до мен – в един момент си лежах в специализираната клиника, а на следващия ме събуждаха в болницата. Отне ми повече от година, докато преодоля усещането, че целият свят си прави ужасна шега с мен, че удавеният труп, който ми бяха показали, наистина е моят. В мислите ми прераждането беше колкото преносно, толкова и буквално – а липсващият период от живота ми бе достатъчен, за да изпитвам затруднения в общуването с приятелите си отпреди смъртта ми.

Разказах на Дан историята по време на първото ни приятелство, а той веднага се хвана за факта, че бях отишъл в Света на Дисни, за да прекарам там една седмица в анализиране на чувствата си и преоткриване на себе си, да се преместя в пространството, да си намеря луда съпруга. От негова гледна точка беше изключително

любопитно, че винаги се рестартирах в Света на Дисни. А когато му споменах, че някой ден смятам да се заселя там, той ме попита дали това означава, че тогава ще съм престанал да се преоткривам. Понякога, докато впахвах пръсти в сладките червени къдрици на Лил, си спомнях за тези негови думи и въздъхвайки от задоволство, с удивление си мислех как е възможно приятелят ми да е бил толкова прав.

Следващата ми смърт настъпи по време, когато технологията бе донякъде подобрена. На седемдесет и три години получих мозъчен удар и рухнах на леда по средата на мач от регионалната хокейна лига. Докато успеят да разрежат каската ми, хематомът бе превърнал мозъка ми в кървава каша. Поради небрежност от моя страна последният ми бекъп беше от почти преди година, но ме събуди-ха внимателно, поднасяйки ми компютърно генерирано изложение на събитията от липсващия период, и в продължение на година след това всеки ден с мен работеше психотерапевт, докато най-после отново не започнах да се чувствам добре в собствената си кожа. Животът ми още веднъж се рестартира и открих, че пак се намирам в Света Дисни, за да ампутирам методично всички изградени дотогава връзки и да започна начисто в Бостън, на океанското дъно, хващайки се на работа в добива на тежки метали – проект, който в крайна сметка доведе до дисертацията ми по химия в УТ.

Чак след като ме застреляха обаче, получих възможността да

оценя огромния напредък, който бяхме постигнали при възстановяването в промеждутъка от десет години. Събудих се в собственото си легло и моментално си дадох сметка за събитията отпреди третата ми смърт, така както ги бяха видели множеството трети страни: материали от охранителните камери в Земята на авантюристите, синтезираните спомени, извлечени от бекъпа на Дан, както и компютърно генериран полет над сцената, където се беше разиграло всичко. Изпитвах свръхестествено спокойствие и приповдигнато настроение, осъзнавайки съвсем ясно, че състоянието ми се дължи на временно интегрираните в мен невротрансмитери.

Дан и Лил седяха до леглото ми. Умореното, усмихнато лице на Лил се очертаваше в кичурите коса, избягали от хлабавата ѝ опашка. Тя взе ръката ми и целуна гладките ѝ кокалчета. Дан ми се усмихна доброжелателно и внезапно почувствах как ме облива топлото, приятно усещане, че съм обграден от хора, които наистина ме обичат. За момент потърсих думи, които да подхождат на ситуацията, отказах се, реших да импровизирам, отворих уста и за моя изненада казах:

– Пикае ми се.

Дан и Лил си размениха усмивки. Смъкнах се от леглото и изтичах до банята както си бях без дрехи. Мускулите ми бяха прекрасно подвижни, с някаква чисто нова отскокливост. След като пуснах водата, се наведох, улових глезените си и сведох глава чак

до пода, усещайки великолепната гъвкавост на гърба, краката и задните си части. Белегът на коляното ми липсваше, както и множеството линии, които в последно време бяха започнали да насичат пръстите ми. Когато се погледнах в огледалото, установих, че носът и меките части на ушите ми са необичайно нежни и видимо помалки. Познатите линии край очите и между веждите бяха изчезнали. Имах наболи косми навсякъде – по лицето, главата, пубиса, ръцете и краката. Прокарах ръце през тялото си и се изкикотих от неочакваното гъделичкащото усещане. За момент се зачудих дали да не се обезкосмя наново, просто за да запазя чувството за новост завинаги, ала невротрансмитерите постепенно се изпаряваха и започвах да изпитвам спешната нужда да разнищя причините за убийството ми.

Увих една кърпа около кръста си и се върнах в спалнята. Мирисът на почистващ препарат за плочки, цветя и подмладяване изпълваха носа ми, шипящи като камфор. Дан и Лил станаха и ми помогнаха да се върна в леглото.

– *Скапана* работа – казах най-сетне.

От терминала бях тръгнал направо през утилидорите – три бързи кадъра от охранителните камери, един при терминала, един в коридора и един на изхода при подлеза между Площада на свободата и Земята на авантюристите. Изглеждах улисан и малко натъжен, докато излизах от вра-

тата и започвах да си проправям път през тълпата, използвайки змиевидните, остри движения, които бях разработил по времето, когато събирах материал за дисертацията си по контрол на тълпите. Пресякох почти като стрела обедната навалица по посока на дългия покрив на Тики стаята, покрит с ивици от алуминий, боядисани така, че да приличат на трева.

Нови, по-неясни кадри, този път от гледната точка на Дан, в които го приближавам, подминавайки група девойки – пъстра смесица от стърчащи лакти и колене, – носещи контролирани от околната страна пелерини и качулки, покрити с рекламните знаци на центъра Епкот⁸. На главата на една от тях има тропически шлем от магазина за сувенири пред Круиз в джунглата. Погледът на Дан се отмества за миг към входа на Тики стаята, където се вижда къса опашка от възрастни мъже, след което отново се връща към мен, точно когато момичето с тропическия шлем изважда стилизиран органичен пистолет, подобен на пенис с опашка, увита около ръката ѝ. Небрежно и широко усмихната, тя вдига ръка и прави движение по начина, по който го прави Лил, когато качва информация, а пистолет-

⁸ Съкращение от Experimental Prototype Community of Tomorrow (англ.) – Експериментален прототип на обществото на утрешния ден – тематичен парк в курорта Уолт Дисни Уърлд, посветен на международната култура и технологичните иновации. – Бел. пр.

тът се хвърля напред. Погледът на Дан отново отскача към мен. Аз рухвам, дробовете ми изригват от гръдния кош и падат пред мен като чифт криле, а гръбначните хрущяли и вътрешностите ми обливат като дъжд гостите. Парче от табелката с името ми удря Дан по челото като шрапнел и го принуждава да мигне. Когато поглежда пак, групата от девойки все още е там, ала момичето с пистолета отдавна е изчезнало.

Полетът над сцената не е чак толкова объркващ. Хората, с изключение на мен, Дан и момичето, са в изкуствен сив цвят. Фигурите ни са оградени с жълти контури и всичко се разиграва на забавен кадър. Аз изниквам от подлеза, а момичето тръгва по посока на приятелките си от Къщата на дървото на швейцарското семейство Робинсън. Дан тръгва към мен. Момичето вдига ръце и стреля с пистолета. Самонасочващият се умен куршум, настроен за биохимията на тялото ми, полита ниско, почти на нивото на земята и с дозвукова скорост, криволичейки между краката на хората в тълпата. Когато ме достига, пропишява право нагоре, заорава в гръбначния ми стълб и детонира веднага щом достига гръдната кухина.

Момичето вече се е отдалечило на значително разстояние обратно по посока на портала при Земята на авантюристите и Мейн Стрийт, САЩ. Скоростта на сцената се увеличава, докато я следваме, а тя се слива с множеството на улицата и маневрира през хората

към висящия покрив при Замъка на Спящата красавица. Изчезва, след което четиридесет минути по-късно отново се появява в Земята на утрешния ден, недалеч от комплекса Космическа планина, и отново изчезва.

– Успяхте ли да идентифицирате момичето? – попитах, щом приключих с преживяването на събитията. Гневът ми вече започваше да клокочи. Новите ми юмруци се склочиха за пръв път: меки длани и незагрубели върхове на пръсти.

Дан поклати глава:

– Някое от момичетата, с които е била, не я е виждало преди. Лицето ѝ е на една от Седемте сестри... Хоуп.

Седемте сестри беше модна колекция от дизайнерски лица. Всяко второ младо момиче носеше някое от тях.

– Ами магазина при Земята на Джунглата? – попитах. – Пазят ли записа от закупуването на тропическия шлем?

Лил се намръщи:

– Сканирахме покупките в магазина за последните шест месеца: само три съвпадаха с предполагаемата ѝ възраст; и трите имат алиби. Вероятно го е откраднала.

– Защо? – попитах най-накрая.

В мислите си още веднъж виждах как белите дробове изригват от гръдния кош като крила, като мекотели, а прешлените ми се посипват като шрапнели. Виждах и усмивката на момичето,

едва ли не изпълнена с похот и глупаво самодоволство, докато натиска спусъка на оръжието.

– Не е било случайно – каза Лил. – Куршумът е бил настроен за химията ти... което означава, че в определен момент се е намирала достатъчно близо до теб.

Именно – което пък значеше, че е идвала в Света на Дисни някъде през последните десет години. Определено стеснявахме кръга.

– Какво е станало с нея след Земята на утрешния ден? – попитах.

– Не знаем – отговори Лил. – Има проблем с камерите. Изгубихме я, след което така и не се появява. – В тона ѝ се прокрадна разгорещеност и гняв. Винаги приемаше лично неизправностите в оборудването на Магическото царство.

– Кой би имал интерес от нещо подобно? – попитах, мразейки самосъжалението в гласа си. Убиваха ме за пръв път, но нямаше нужда да разигравам трагедии.

Погледът на Дан стана отнесен.

– Понякога хората вършат неща, които им се струват напълно нормални, но които светът никога не би разбрал. Бил съм свидетел на няколко агентата. И досега не мога да си ги обясня. – Той погладди брадичката си. – Често е далеч по-разумно да търсиш причина в темперамента, отколкото каквито и да било мотиви: кой *би могъл* да

извърши нещо подобно?

Да. Оставаше ни само да разследваме всички психопати, посетили Магическото царство през последните десет години. Отново стеснявахме кръга, този път значително. Извиках дисплей и направих справка за времето. От убийството ми бяха изминали четири дни. Наближаваше една от смените ми на въртележките в Призрачното имение. Обичах да изкарвам по няколко месечно, за да не се откъсвам прекалено много от истинската работа; помагаше ми да не изгубя напълно досег с реалността, заровен в разредения климат на симулациите по контрол на тълпите.

Станаха и отидох до гардероба. Започнах да се обличам.

– *Какво правиш?* – попита разтревожено Лил.

– На смяна съм. Закъснявам.

– Не си в състояние да работиш – заяви тя, като ме улови за лакътя. Дръпнах се.

– Добре съм. Като нов. – Безрадостният ми смях прозвуча като лай. – Няма да позволя на тези негодници да съсипват повече живота ми.

Тези негодници? Кога изобщо бях решил, че са повече от един? Но знаех, че е истина. Нямах начин да е било планирано само от един човек: работата беше изпълнена прекалено педантично и обмислено.

Дан застана така, че да препречи вратата на спалнята:

– Чакай – каза той. – Трябва ти почивка.

Погледнах го печално.

– Аз решавам това – отвърнах. Той отстъпи.

– Тогава ще дойда с теб. За всеки случай.

Пингнах уъфито си. Беше се вдигнало с няколко проценти
– уъфи от съчувствие, – но започваше да пада: Дан и Лил излъчваха
неодобрение. Майната им.

Качих се в количката си, а Дан побърза да се настани на седалката до мен, докато превключвах на скорост и потеглях.

– Сигурен ли си, че си добре? – попита той, когато едва не преобърнах колата на ъгъла в края на сляпата улица, от която излизахме.

– Че защо да не съм? – отвърнах. – Като нов съм.

– Странен избор на думи – каза той. – Някой би възразил, че си нов.

– Не отново този изтърган аргумент – произнесох с въздишка. – Чувствам се като себе си и поне на мен не ми е известно някой друг да има същите претенции. Кой го е грижа, че са ме възстановили от бекъп?

– Просто казвам, че има разлика между *теб* и точното копие на теб, нали така?

Знаех какво прави – опитваше да ме разсее с един от старите ни спорове, но не устоях на примамката и докато строявах доводите

си, наистина усетих как полека започвам да се успокоявам. Такъв приятел беше Дан, човек, който те познаваше далеч по-добре, отколкото ти сам себе си.

– Значи твърдиш, че ако те унищожат, а след това те пресъздадат, атом по атом, вече не си ти?

– В името на спора: разбира се. Да те унищожат и пресъздадат е различно от това да не те унищожат, нали?

– Припомни си отново квантовата механика, приятел. Ти си унищожаван и пресъздаван трилион пъти в секунда.

– На много, много малко ниво...

– И каква е разликата?

– Хубаво, това ти го признавам. Само че ти не си копие, направено с точност до последния атом. Ти си клонинг, с копиран мозък, което не е същото като унищожение на квантово равнище.

– Много мил комплимент към човек, когото току-що са убиха. Някакъв проблем с клонингите ли имаш?

Началото бе дадено.

* * *

Актьорите от трупата на Имението демонстрираха загриженост и жизнерадостност, от които за малко не ми се повдигна. Всеки намери време да се приближи и да докосне твърдото, колосано

рамо на сакото ми на иконом и да повтори, че ако има нещо, което да направи за мен... Отвърщах им със скована усмивка и се опитвах да се концентрирам върху посетителите, начина, по който чакаха реда си, кога пристигаха и как се пръскаха на излизане от изхода. Дан кръжеше наоколо и от време на време се пускаше през осемте минути и двадесет и две секунди увеселителен маршрут, колкото да наруши концентрацията ми по примера на останалите актьори. Когато дойде почивката ми, пак се оказа наблизо. Облякох цивилните си дрехи и двамата тръгнахме по павираните улици към Залата на президентите. Когато завихме зад ъгъла, забелязах, че мястото, където обикновено стоеше опашката от хора, е някак променено. Дан въздъхна:

– Точно така, направиха го – каза той.

Вгледах се по-внимателно. Въртележките бяха преградени от двустранен плакат: Мики, с перука в стил Бен Франклин и бифокални очила, държеше мистрия. „Извинете за бъркотията! – гласеше надписът. – Ремонтираме, за да ви обслужим по-добре!“

Зад знака забелязах една от дружките на Дебра. На лицето му бе застинало изпълнено със задоволство изражение. Беше започнал живота си като дундест китаец от Севера, но бе удължил костите и повдигнал скулите си, така че сега в него имаше нещо по-скоро елфическо. Само един поглед към това лице ми бе достатъчен – Дебра бе стъпила на Площада на свободата.

– Представиха на управителния съвет плановете си за новата Зала час след като те застреляха. Съветът беше във възторг, както и мрежата. Обещават да не пипат Имението.

– Защо не ми казахте веднага? – попитах раздражено.

– Решихме, че можеш да си извадиш прибързани заключения. Моментът не беше подходящ, а и нищо не подсказва, че те са наели стрелеца. До един имат алиби. Нещо повече, всички предложиха да предоставят копията си за доказателство.

– Да – казах. – Да. И просто така се е случило, че са разполагали с готови плановете за Залата. И по *случайност* са ги представили след като ме застреляха, когато нашите адхократи са били улисани с мен. Просто едно голямо съвпадение.

Дан поклати глава:

– Не сме толкова глупави, колкото си мислиш, Джулс. Никой не смята случилото се за съвпадение. Дебра е от онзи вид хора, които винаги имат по някой резервен план. Но това я прави просто добре подготвен нагаждач, не убиец.

Почувствах гадене и изтощение. Актьорският ми тренинг ме застави веднага да потърся първия утилиндор и да се облегна на стената с наведена глава. Поражението се просмукваше в мен.

Дан приклепна наблизко. Хвърлих му поглед. На лицето му цъфтеше иронична усмивка:

– Допусни само за момент – каза той, – че Дебра наистина го

е направила, че те е подредила, за да може да заграби територия.

Без да искам, се усмихнах. Бяхме стигнали до последното действие, в което той разясняваше всичко. В старите дни го правеше всеки път, когато се подлъжех по някоя от реторичните му хватки.

– Добре, допуснах го.

– Първо, защо тя би премахнала теб вместо Лил или някой от старците; второ, защо би атакувала Залата на президентите вместо Острова на Том Сойер или дори самото Имение; трето, защо би го сторила по толкова крещящ и подозрителен начин?

– Много добре – отговорих, приемайки предизвикателството.
– Първо: достатъчно важен съм, за да създам известен хаос, но недостатъчно, че да предизвикам пълно разследване. Второ: Островът на Том Сойер е прекалено открит, няма начин да го благоустроиш, без хората на брега да забележат пушилката. Трето, Дебра току-що пристига, след като е живяла почти десет години в Пекин, където притворството не е от решаващо значение.

– Разбира се – кимна Дан, – разбира се.

След което отприщи контраудара и докато обмислях своя отговор, ми помогна да се изправа и да стигна до количката, като по пътя не спираше да спори, така че когато най-накрая забелязах, че не сме в парка, вече бях в собственото си легло.

* * *

Тъй като цялата аниматроника в Залата щеше да бъде замразена за периода на ремонта, Лил изведнъж се оказа с далеч повече свободно време, отколкото успяваше да оползотвори. Тя се размотаваше из малкото бунгало, двамата седяхме във всекидневната, зяпахме безцелно през прозорците и поемахме на плитки вдишвания клаустрофобичния, свръхнагорещен въздух на Флорида. Бях извикал бележките си по контрол на опашките за Имението и ги преглеждах безцелно. От време на време Лил викаше огледално копие на дисплея, за да хвърли поглед на работата ми и правеше полезни предложения на базата на дългогодишния си опит.

Умението да увеличиш пропускателната способност, без да съсипеш преживяването за посетителите, беше деликатен процес. За всяка секунда, която успееш да премахна от периода от опашката до изхода, можеш да пусна допълнителни шейсет посетителя и да съкратя трийсет секунди от общото време за чакане. А колкото повече гости преживяваха атракцията на Имението, толкова по-сериозен удар щеше да понесе уфито на Дебра и хората ѝ, ако се опитаха да ни заграбят. Така че чинно прегледах бележките си и бързо открих още три секунди, които можеш да съкратя от поредицата при гробището, стига Файтонът на обречените да се завъртеше наляво веднага след прозореца на тавана. Разширявайки полезрението на

гостите, можехме да им покажем повече сцени за по-кратко време.

Проиграх промяната през триизмерния модел, а след работно време я приложих и поканих адхократите от Площада на свободата да дойдат и да я тестват.

Беше задушна зимна вечер и отдавна се беше стъмнило. Адхократите бяха довели със себе си достатъчно роднини и приятели, за да симулираме опашка в извънвърхов период, така че всички се подредихме в стартовата зона, изпотени и нетърпеливи, и зачакахме вратите да се отворят, вслушани във воя на вълците и подбраните призрачни стенания, разнасящи се от скритите високоговорители.

Вратите се разтвориха и зад тях се показа Лил, облечена в изгнила униформа на камериерка, с дебела черна очна линия и напудрена, мъртвешки бледа кожа. Изгледа ни студено и съсредоточено, след което произнесе монотонно:

– Господарят Грейси ще има нужда от още трупове.

Докато се скупчвахме в плесенясалата мрачна приемна, Лил смогна да стисне задника ми с привързаност. Обърнах се, за да ѝ върна услугата и видях елфа на Дебра, надвиснал над рамото ѝ. Усмивката замръзна на устните ми.

Погледите ни се кръстосаха за миг и забелязах нещо в неговия – смесица от жестокост и тревога, които няхах представа как да разтъквавам. Отмести очи почти незабавно. Естествено, бях

наясно, че Дебра ще изпрати шпионите си сред тълпата, но след като момчето ѝ за поръчки така и така ни наблюдаваше, реших, че шоуто трябва да бъде на ниво.

Умението да подобриш едно представление отвътре е деликатна работа. Лил вече беше плъзнала встрани панела на вратата, водеща към разтегателна стая номер две – онази, която бяхме преработили съвсем наскоро. Щом хората влязоха вътре, опитах да насоча погледите им с помощта на езика на тялото си, внушавайки загатнато внимание по посока на новите светлини. Обновеният саундтрак се разнесе иззад гаргойлите със свещници в ръцете по тългите на октагоналната стая и аз наведох леко тяло към движещото се стереоизображение. Миг преди да настъпи мрак, нарочно вдигнах очи към ленения таван, отбелязвайки как и останалите правят същото, тъй че когато окъпаният в ултравиолетова светлина труп се спусна от непрогледната тъмнина над нас и се затресе в края на примката около вратата си, всички гледаха право към него.

Тълпата изпълни втората зона за изчакване, където трябваше да се качим на Файтоните на обречените. Още докато бяхме на подвижния тротоар, около мен се носеха развълнувани разговори. Качих се на един от файтоните и миг по-късно някой зае мястото до мен. Беше елфът.

Постара се очите му да не срещат моите, макар да долових, че на няколко пъти ми хвърляше бързи коси погледи, докато подми-

навахме плаващия полилей и се впускахме през коридора под неотлъчните погледи на портретите. Две години по-рано бяха ускоририл цикъла и бях добавил случайни завъртания към движението на Файтона на обречените, съкращавайки двадесет и пет секунди от общото време, което пък бе увеличило ежечасния поток от хора от 2365 на 2600. Тази концептуална промяна повлече след себе си всички останали секунди, които бях успял да съкратя оттогава насам. Грубото разтърсване на файтона неминуемо успя да сближи двама ни с елфа повече от нормалното, а когато ръката ми неволно се докосна до неговата, докато търсех опора на обезопасителните перила, усетих, че кожата му е ледена и изпотена.

Беше нервен! *Той* беше нервен. За какво пък *той* трябваше да е нервен? Аз бях убитият. Дали не изпитваше опасения, защото от него се очакваше да довърши работата? На свой ред му хвърлих кос поглед с надеждата да забележа подозрителни издутини под тесните му дрехи, ала във вътрешността на облицования с грапава пластмаса файтон беше прекалено мрачно. Дан седеше във файтона зад нас заедно с един от редовните членове от трупата на Имението. Включих кохлеата си и субвокализирах:

– Бъди готов да изскочиш по мой сигнал.

Всеки, който решише да напусне файтона си, щеше да застане на пътя на инфрачервен лъч, което моментално би спряло задвижващата система на атракциона. Знаех, че мога да разчитам на

Дан, както и че ми има доверие дотам, че да не се налага да обяснявам прекалено много. Това значеше, че можех да наблюдавам другарчето на Дебра по-изкъсо.

Подминахме огледалния коридор и се понесохме в коридора с вратите – със стенещите панти и чудовищните ръце, опитващи да се подадат навън, съпроводени от записани звуци на писъци и спорадичен тропот. Замислих се – ако исках да убия някого в Имението, кое място щеше да бъде най-подходящо за целта? Стълбището на тавана – следващата атракция – ми се стори добро предположение. Усетих как ме залива студено прозрение. Елфът щеше да ме убие в мрака на стълбището, да ме изхвърли през парапета по време на слепия завой преди гробището, и толкова. Дали би го сторил, ако го гледах неотклонно? И без друго изглеждаше ужасно неспокоен. Обърнах се на мястото си и се вторачих право в очите му.

По устните му плъзна бърза, нервна полуусмивка, след което ми кимна учтиво. Не отвърщах поглед, стиснал юмурици, готов на всичко. Понесохме се надолу по стълбите, обърнати нагоре, вслушани във врявата на гласовете откъм гробището и грака на червеноокия гарван. С периферното си зрение мярнах треперещия аниматрон на нощния пазач и на свой ред трепнах изплашено. Издадох субвокален писък и залитнах напред, когато задвижващата система спря с разгърсване.

– Джулс? – разнесе се гласът на Дан в кохлеата ми. – Добре

ли си?

Беше чул неволния ми изненадан вик и моментално бе изсочил от файтона, за да спре атракциона. Елфът ме наблюдаваше със смесица от изненада и съжаление.

– Всичко е наред, всичко е наред, фалшива тревога. – Позвъних на Лил и ѝ съобщих по субвокала да стартира отново файтоните колкото може по-бързо и че всичко е наред.

Изминах останалата част от пътя с ръце, вкопчени в обезопасителните перила, вперил очи право пред себе си, като с всички сили игнорирах елфа. Проверих таймера, който бях пуснал в началото. Демонстрацията беше пълен провал – вместо да съкратя три секунди, бях прибавил трийсет. Искаше ми се да заплача.

* * *

Слязох от файтона и забързано се отдалечих от опашката от хора на изхода. Облегнах се тежко на парапета на оградата и се вторачих неவிждащо към гробището за домашни любимци. Главата ми се въртеше: губех контрол, подскачах при вида на първата сянка. Бях изплашен до смърт.

А нямах причина да бъда. Естествено, бяха ме убили, но какво ми струваше това? Няколко дни „безсъзнателност“, докато прелеят бекъпа в новото ми тяло, милостива празнота в паметта от

заставането ми пред терминала до момента на същинската смърт. Не бях от откачалките, които приемат смъртта *seriously*. Не се беше случило нищо за *постоянно*.

Междувременно обаче *бях* постигнал нещо за постоянно: току-що бях изкопал малко по-дълбок гроб за Лил, излагайки на опасност адхокрацията, и още по-лошо – самото Имение. Бях постъпил като глупак. Усетих вкуса на вечерята си – изяден набързо хамбургер – и преглътнах, опитвайки се да потисна гаденето.

Долових, че някой застава до лакътя ми и като сметнах, че е Лил, дошла да ме попита какво става, се обърнах с глуповата усмивка само за да се окажа лице в лице с елфа.

Той протегна ръка напред и заговори с равния, лишен от акцент, глас на човек, използващ езиков модул:

– Здравей. Не се познаваме лично, но исках да ти кажа колко ми хареса работата ти. Аз съм Тим Фун.

Стиснах дланта му – все така ледена и особено лепкава в нощната жега на Флорида:

– Джулиъс – произнесох, стреснат от лаещия начин, по който прозвуча гласът ми. „Внимателно, помислих си, няма нужда да подклаждаме враждебността.“ – Много мило от твоя страна. И на мен ми харесва какво сте направили с Пиратите.

Той се усмихна – искрена, засрамена усмивка, сякаш току-що бе получил изключителна похвала от един от личните си герои:

– Наистина ли? И аз мисля, че е станало доста добре – втория път човек получава възможност да изглади нещата, визията придобива яснота. В Пекин... е, там беше вълнуващо, но работехме набързо, нали разбираш. В смисъл, че наистина се борехме със зъби и нокти. Всеки ден имаше протестиращи, готови да разглобят парка на съставните му части. Обикновено Дебра ме изпращаше навън, за да нося децата на конче, колкото да не ни пада уфито, докато тя се разправяше с натрапниците. Радвам се, че имахме шанса да усъвършенстваме дизайна и да ревизираме нещата без стандартната развлекателна програма.

Естествено, знаех за случилото се – Пекин беше истинска битка за адхократите, които го бяха построили. Много тях бяха губили живота си по няколко пъти последователно. Самата Дебра бе умирали по веднъж всеки ден, тествайки системите на атракциите по време на бета разработката, след което я бяха възстановявали в предварително подготвени клонинги. Беше по-бързо от CAD⁹ симулациите. Дебра имаше репутацията на човек, който цени експедитивността.

– Започвам да разбирам какво значи да работиш под напрежение – казах и кимнах многозначително към Имението. Със задоволство забелязах как елфът ме погледна първо притеснено, а после

⁹ Софтуерно двуизмерно или триизмерно моделиране и чертане; от Computer-aided design (англ.) – компютърно подпомогнато проектиране. – Бел. пр.

и ужасено.

– *Никога* не бихме посегнали на Имението – произнесе той. – *Свършено е!*

Докато подготвях парирация удар, Дан и Лил се приближиха полека към нас. Изглеждаха загрижени – и сега, като се замислих, си дадох сметка, че изглеждаха невероятно загрижени за мен още откакто ме бяха съживили.

В походката на Дан имаше нещо странно, неестествено, сякаш се подпираше на Лил, за да не падне. Приличаха на двойка. Почувствах как ме жегва ирационална ревност. Бях емоционално съсипан. Въпреки всичко, веднага щом се приближи достатъчно до мен, взех голямата, покрита с белези ръка на Лил в своята и я прегърнах закрилящо. Беше заменила униформата си на камериерка с цивилни дрехи: умен гащеризон, чиято микропореста материя дишаше едновременно с изпотяването на кожата ѝ.

– Лил, Дан, запознайте се с Тим Фун. Тъкмо ми разправяше бойни истории от Пиратите в Пекин.

Лил му махна, а Дан кимна мрачно:

– Чувам, че там е паднала доста работа.

В този момент ми хрумна да включа няколко уъфи дисплея. Обикновено го правех по навик, но все още се чувствах дезориентиран. Пингнах елфа. Имаше доста ляво уъфи: уважение, натрупано от хора, които споделяха много малко от убежденията

ми. Последното се очакваше. Онова, което не очаквах обаче, бе претегленият му уъфи резултат, онзи, който му носеше допълнителна тежест в класацията на уважаваните от мен хора. Беше висок – по-висок от моя. Сега съжалих за непоследователното си поведение дори още повече. Уважението от елфа – *Тим*, трябваше да запомня, че се казва Тим – щеше да тежи навсякъде, особено където би било от значение.

Резултатът на Дан също нарастваше, но профилът му си оставаше съсипан. Беше натрупал значително ляво уъфи, което с любопитство проследих обратно до момента на убийството ми, когато хората на Дебра му бяха засвидетелствали сериозно количество подкрепа заради хладнокръвния начин, по който бе изстъргал трупа ми от сцената, редуцирайки вълнението пред ненагледните им Пирати.

Отново витаех, изгубен в собствените си мисли, в същата унесеност, която ме бе убила при рифовете на Пляя Корал, и сепнато дойдох на себе си, осъзнавайки, че тримата учтиво не обръщат внимание на раздутия ми буфер. Можех да прегледам краткотрайната си памет, за да наваксам разговора, но това щеше да удължи паузата още повече. Майната му.

– Е, как вървят нещата в Залата на президентите? – попитах Тим.

Лил ме прониза предупредително с поглед. Беше отстъпила

Залата на президентите на адхократите на Дебра, понеже само по този начин можеше да избегне самопризнанието в детинска липса на внимание към всемогъщото уъфи. Сега ѝ се налагаше да поддържа легендата за добронамерено сътрудничество – което означаваше никакво надничане през рамото на Дебра или търсене на повод да заграби плодовете на труда ѝ.

Тим отново пушна широката полуусмивка, с която ме беше посрещнал. Изглеждаше почти неподправено очарователна на фона на изострените му черти:

– Според мен се справяме добре. Дебра отдавна има нещо наум за Залата, още в старите дни, в годините преди да замине за Китай. В момента заменяме всичко с широколентови връзки за гещалтите на всеки от животите на президентите: вестникарски заглавия, речи, дестилирани биографии, лични архиви. Ще бъде все едно да изпиташ всеки от президентите *в себе си*, като разтоварване на оперативна памет само в рамките на няколко секунди. Дебра го описва като *флашване* на президентите в ума ти! – Очите му искряха в сумрака.

Тъй като съвсем наскоро сам бях изпитал собственото си церебрално флаш изпичане, описанието на Тим успя да подръпне някаква струна в мен. Моята личност, изглежда, все още опитваше да се намести в ума ми, сякаш не я бяха монтирали като хората. Идеята някой да разтовари и наблъска редом с истинското ми аз гещалта

на петдесет и няколко президента ми се струваше перверзно привлекателна.

– Еха – казах. – Звучи смело. А какво сте намислили за физическата част?

Залата, такава каквато я знаехме, навяваше усещането за съдържано, патриотично достойнство, сглобена от стотици държавни сгради от епохата на мъртвите Съединени щати. Да посегнеш на това, щеше да бъде все едно да проектираш наново конфедеративния флаг.

– Това не е точно по моята част – каза Тим. – Аз съм програмист. Но мога да накарам някой от дизайнерите да ти качи чертежите, стига да искаш.

– Няма нужда – заяви Лил, като ме улови за лакътя. – Мисля, че е време да се прибираме.

Тя ме задържа след себе си. Зад нея „Либърти Бел“ грееше в здрача като призрачна сватбена торта.

– Жалко – каза Тим. – Моите адхократи ще работят цяла нощ в новата Зала. Сигурен съм, че биха се радвали, ако се отбиете.

Идеята ме покори моментално. Щях да се промъкна във вражеския лагер, да поседя край огъня, да науча тайните им.

– Би било *страхотно!* – произнесох с прекалено висок глас. Главата ми леко бучеше. Ръцете на Лил се отпуснаха.

– Но нали утре ще ставаме рано? – възрази тя. – Ти си на смя-

на в осем, а аз ще сляза до града за покупки.

Лъжеше, но така ми заявяваше, че това не е нейната представа за умен ход. Вярата ми обаче беше непоколебима.

– Смяната в осем сутринта? Никакъв проблем. Ще бъда там. Ще взема душ в хотел „Съвремие“, а после ще хвана монорелсовия навреме, за да се преоблека. Става ли?

Дан също направи опит:

– Но, Джулс, нали щяхме да хапнем в „Кралската маса на Пепеляшка“? Направих резервации.

– О, можем да ядем по всяко време – магнах с ръка, – а такава възможност се открива съвсем рядко.

– Така си е – предаде се Дан. – Нещо против да те придружа?

Двамата с Лил си размениха погледи, които разчетех като: *Ако той ще откача, един от нас определено трябва да остане с него.* Въобще не ми пукаше... Канех се да дръпна лъва за опашката в собственото му леговище!

Тим очевидно не забелязваше нищо от случващото се:

– Решено тогава! Да вървим.

* * *

По пътя за Залата Дан правеше отчаяни опити да се свърже с мен, а аз неизменно го отправях към гласовата си поща. През цяло-

то време дърдорех с него и Тим. Бях решен да се реванширам заради провала в Имението и да спечеля елфа.

Хората на Дебра се бяха настанили в креслата на сцената. Аниматроните на президентите бяха натрупани на спретнати купчини по крилата. Дебра се беше разположила в стола на Линкълн. Главата ѝ бе наклонена мързеливо, беше протегнала крака пред себе си. Обичайният аромат на озон и чистота в Залата бе заменен от миризмата на пот и смазочно масло, вонята на адхократи, решени да работят цяла нощ. В Залата бяха вложени петнайсет години изследователски и довършителен труд, а я бяха направили на парчета само за два дни.

Дебра не носеше дрехи и все още бе с рожденото си лице – регенерирано десетки пъти след умиранията ѝ. В него имаше нещо патрицианско, восъчно, с нос, който сякаш бе създаден да те гледа отвисоко. Беше поне на моята възраст, макар че на външен вид изглеждаше на около 22. Имах усещането, че е избрала тези години, понеже те предоставяха безгранични резерви от жизненост.

Докато я приближавах, не благоволи да се изправи, но ми кимна изтощено. Останалите адхократи се бяха пръснали на малки гроздове, приведени над терминалите си. До един имаха сенки под очите и недоспалия вид на фанатици – включително и самата Дебра.

„Ти ли ме уби?“ – питах се, докато я гледах. В края на краи-

щата я бяха умъртвявали десетки, ако не и стотици пъти. Едва ли бих представлявал чак такава пречка за човек като нея.

– Здравсти – произнесох весело. – Тим предложи да ни разведе наоколо! Познавате се с Дан, нали?

Дебра му кимна:

– А, разбира се. С Дан сме стари приятелчета.

Покердигийското лице на Дан не потрепна.

– Здравей, Дебра – каза той.

Беше се размотавал с нейните хора със задачата да разузнае нещо в наша полза още откакто Лил го бе посветила в заплахата, надвиснала над Имението. Разбира се, те знаеха какво е намислил, но Дан беше доста очарователен човек и работеше като вол, така че го търпяха. Сега обаче, изглежда, беше прекрачил границата, сякаш учтивата измислица, че е част от адхокрацията на Дебра, изведнъж бе пръсната на парчета от самото ми присъствие.

Тим каза:

– Може ли да им покажа демото, Дебра?

Дебра повдигна вежда и отговори:

– Естествено, защо не. Момчета, това ще ви хареса.

Тим се разтича и ни въведе зад кулисите, където Лил и аз се бяхме трудили над аниматроните, разменяйки потайни опипвания. Всичко беше демонтирано, опаковано и подредено. Явно не си губеха времето – бяха прекарвали цяла седмица в съсипване на шоу,

продължило повече от столетие. Завесата, която прожектираната част от представлението обикновено закриваше, лежеше на пода, изцапана с прах, отпечатыци от стъпки и смазка.

Тим ме отведе до един полуразглобен терминал. Корпусът му беше свален и наоколо бяха пръснати безжични клавиатури, показалци и ръкавици. Приличаше на прототип.

– Това е... изходящият ни канал. За момента сме заредили само едно демонстрационно приложение: старата реч на Линкълн заедно с монтажа за Гражданската война. Минете на линията за посетители и ще ви го разтоваря. Ще ви паднат шапките.

Извиках дисплея си и превключих на достъп за посетители. Тим насочи пръст към терминала и мозъкът ми се потопи в същността на Линкълн: всеки нюанс от речта му, старателно проучените му тикове, брадавиците, брадата, палтото му. Само за момент изпитах усещането, че *аз бях* Линкълн, след което чувството премина. Ала все още долавях остатъчния металически привкус на топовни изстрели и сдъвкан тютюн.

Олюлях се и направих крачка назад. Всичко в главата ми плуваше от флашнатите сензорни впечатления – наситени, детайлни. Веднага разбрах, че Залата на президентите на Дебра ще стане хит.

Дан също пробва канала. Двамата с Тим проследихме как изражението му премина от скептицизъм към задоволство. Тим ме погледна с очакване.

– Наистина е добро – казах. – Много, много добро..
Въздействащо.

Тим се изчерви.

– Благодаря! Аз се занимавах с гещалт програмирането... това е моята специалност.

Дебра се обади зад него – беше се приближила небрежно още докато Дан получаваше своята доза разтърсване:

– Идеята ми хрумна в Пекин. По това време умирах доста често. Има нещо прекрасно в имплантираните спомени, все едно наистина си напъваш мозъка. Обожавам синтетичната чистота на усещането.

Тим се нацупи:

– Изобщо не е синтетично – каза, обръщайки се към мен. – Приятно и омекотено, нали?

Веднага долових опасните политически плитчини и вече съчинявах отговора си, когато Дебра произнесе:

– Тим все се опитва да внесе малко импресионизъм и да се отдалечи от компютърното. Но греши, разбира се. Ние не искаме да симулираме преживяването, че наблюдаваш представление. Искаме да го *надминем*.

Тим кимна с неохота:

– Разбира се, да го надминем. Но го правим, създавайки *човешко* изживяване, за да позволим на посетителите поне за малко да

влязат в кожата на президентите. Чиста емпатия. Какъв е смисълът просто да прогориш сухите факти в мозъците им?

Глава 4

В която Джулс взима отчаяни мерки.

Само една нощ в Залата на президентите бе достатъчна да ме убеди в три неща:

1. Хората на Дебра ме бяха убили, майната му на алибитата им.

2. Щяха да ме убият отново, когато настъпеше времето да направят поредния си ход срещу Призрачното имение.

3. Единствената ни надежда да спасим Имението бе изпреварващият удар срещу тях и трябваше да ги ударим там, където да ги заболи най-силно.

Двамата с Дан бяхме подложени на осем часа насекомна прецизност в Залата на президентите. Хората на Дебра работеха с безгрижна ефективност, породена от враждебността, с която се бяха сблъскали в Пекин. Дебра се прехвърляше от екип на екип и даваше препоръки колкото с езика на тялото си, толкова и с думи, оставяйки след себе си изблици от ентузиазъм и вълнение.

Именно тази прецизност ме убеди в точка номер едно. Всяка адхокрация, живееща толкова сплотено, бе способна на какво ли не, стига да подпомагаше плановете ѝ. Адхокрация? По дяволите, можех да ги наричам с истинското им име: армия.

Точка номер две ме споходи, когато изпробвах компилирания

Линкълн, който Тим довърши някъде към три сутринта след интензивни консултации с Дебра. Един атракцион е добър, когато втория път става още по-интересен, когато подробностите и размахът му започнат да въздействат на съзнанието ти. Имението беше пълно с хиляди дребни детайли и лукави хитрини, които се промъкваха в изживяването при всеки удобен случай.

Тим пристъпи нервно, преливайки от едва сдържана гордост, докато превключвах на публичната линия. След това разтовари приложението в публичната ми директория. Не ми оставаше нищо друго, освен да го изпълня предпазливо.

Божичко! Линкълн, топовни гърмежи, речи, плугове и мулета, и палта! Всичко се изгърколи през мен, прониза ме, стовари се върху черепа ми и рикошира. По време на първото изживяване бях доловил усещане за ред, за повествователност, но това – това беше гешалт, всичко под формата на една хомогенна топка, която ме изпълни и се разля в мен. За момент ме връхлетя паника и точно когато бе на път да ме удави, се оттегли, оставяйки след себе си прилив от ендорфини и адреналин, от които ми се искаше да подскоча.

– Тим – поех си дъх. – Тим! Това беше... – Не ми достигаха думи. Искях да го прегърна. Какви възможности само се откриваха пред нас в Имението с нещо подобно! Каква елегантност! Изживяването се отпечатваше директно, без да ти се налага да прибъгваш до глупавите, слепи очи; запушените, глухи уши.

Тим сияеше и се наслаждаваше на реакцията ми, а Дебра кимна сериозно от мястото на трона си.

– Хареса ли ти? – попита той.

Кимнах и със залитане се насочих обратно към театралната седалка, където Дан спеше, отметнал глава назад. От гърлото му се разнасяше тихо похъркване.

Разумът полека започваше да се завръща в главата ми, а с него ме връхлетя и справедливият гняв. Как смееха? Прекрасният компромис между технологията и разходите, които ни бяха осигурили атракционите на Дисни – атракциони, забавлявали света в продължение на повече от две столетия, – не можеше да се състезава на равни начала с творението на Дебра.

Ръцете ми се свиха на юмруци в скута ми. Защо, мамка му, не можеха да го направят на някое друго място? Защо трябваше да унищожават всичко, което обичах, за да го осъществят? Можеха да приложат технологията навсякъде, където пожелаеха – можеха да я разпространяват онлайн направо във всекидневните на хората!

Само че те никога нямаше да направят това. За доброто старо уъфи беше далеч по-изгодно да го сторят тук – щяха да преобразят Света на Дисни и да го задържат за себе си, една-единствена група от адхократи там, където преди бяха процъфтявали триста. Щяха да контролират без никакъв проблем тематичен парк, два пъти по-голям от Манхатън.

Излязох от театъра и тръгнах по Площада на свободата. Беше захладнало, но въздухът все още бе влажен. По гърба ми полazi вледеняващ студ и накара дъхът да застине в гърлото ми. Обърнах се и се загледах към Залата на президентите – спокойна и непоклатима, каквато беше още по времето, когато бях момче, и отпреди това, паметник на имаженерите, предусетили и вдъхновили обществото Бичън.

Обадих се на Дан, който все така похъркваше в театъра, и го събудих. Той измърмори нещо неразбираемо в кохлеата ми.

– Те са го направили... те са ме убили. – Знаех, че съм прав и това ме радваше, защото по този начин онова, което трябваше да направя, ставаше далеч по-лесно.

– Господи. Не са те... предложиха записите си, помниш ли? Невъзможно е те да са го направили.

– Глупости! – изкрещях в пустата нощ. – Глупости! Те са били – по някакъв начин са успели да си преправят записите. Трябва да е станало така. Цялата работа е прекалено добре изпипана. Как иначе ще успеят да напреднат толкова бързо със Залата? Знаели са какво ще стане, планирали са диверсията и са си изиграли картите. Кажете ми сега, че според теб просто са били подготвени за нещо подобно и когато им се е удал случай, са направили два-три правилни хода?

Дан изпъшка. Чух как ставите му изпукаха. Навярно се про-

тягаше. Паркът дишаше около мен заедно със звуците на екипите по поддръжката, работещи забързано в нощта.

– Вярвам им. Ти очевидно си на противното мнение. Не ни се случва за пръв път. Е, сега какво?

– Сега трябва да спасим Имението – казах. – Да отвърнем на удара.

– О, мамка му – отвърна Дан.

Нямаше как да не призная, че част от мен беше готова да се съгласи с него.

* * *

Сгодният случай, който търсех, ми се представи по-късно същата седмица. Адхократите на Дебра разиграваха обичайния театър, за да огласят специалната демонстрация на новата Зала на останалите адхокрации, работещи на територията на парка. Класическа хуцпа¹⁰ – да поканят ключовите фигури в парка дълго преди да са изчистили първоначалните бьгове. Безпроблемната демонстрация щеше да им осигури възхищение, което да доведе след себе си необходимата подкрепа до финализирането на проекта; провалът пък щеше да ги обрече. В парка имаше предостатъчно хора, изпитващи сантиментална привързаност към Залата на президентни-

10 От *ħuṣṣâ* (ивр.) – наглост, арогантност, дързост, смелост – Бел. пр.

те, така че каквото и да измислеха хората на Дебра, трябваше да се съобразяват с тези настроения.

– Ще го направя по време на демонстрацията – казах на Дан, докато направлявах електрическата количка от вкъщи до паркинга за служителите. Погледнах го крадешком, за да преценя реакцията му. Отново беше надянал покерджийското си изражение. – Няма да казвам на Лил – продължих. – По-добре да не знае... така ще отрича по-правдоподобно.

– Ами аз? – попита той. – Аз не трябва ли да отричам правдоподобно?

– Не – отговорих. – Ти не. Ти си външен. Можеш да се защитиш с твърдението, че си действал сам... като отцепник. – Знаех, че не е справедливо. Дан беше тук, за да събере уъфи, и набърках ли го в мръсната си игричка, щеше да му се наложи да започне отново. Знаех, че не е честно, но не ме беше грижа. Борехме се за собственото си оцеляване. – Доброто срещу злото, Дан. Не искаш да бъдеш постчовек. Искаш да останеш човек. Атракционите са за хора. Всеки от нас ги предава на околните с помощта на собствения си опит. Ние сме физически в тях и те ни говорят посредством сетивата ни. Онова, което създават хората на Дебра, е пчелно съзнание, пълна гадост. Директна имплантация на мисли! Исусе! Това не е преживяване, а промиване на мозъка! Сигурен съм, че го разбираш. – Бях започнал да умолявам, да споря колкото с него, толкова и със себе

си.

Хвърлих му още един поглед крадешком, докато се носехме по заобиколните пътища на Дисни, поръбени с безукорни пурпурни маркировки и смолистите борчета на Флорида. Дан изглеждаше замислен също като в старите дни в Торонто. Част от напрежението в мен се разпръсна. Обмисляше думите ми – бях успял да го разколебая.

– Джулс, това не е от добрите ти идеи. – Усетих стягане в гърдите. Той ме потупа по рамото. Имаше навика да ме предразполага даже когато ми казваше, че съм пълен идиот. – Дори и Дебра да стои зад атентата срещу теб... а и двамата сме наясно, че това не е сигурно... дори и случаят да е такъв, разполагаме с далеч по-удобни средства. Например да подобрим Имението, да се съревноваваме – ето кое ми се струва разумно. Дай си малко време и след това ще се върнем за нея, ще превземем Залата... даже и Пиратите, това направо ще я накара да излезе от кожата си. Дявол го взел, ако можехме да докажем, че тя е отговорна за убийството ти, щяхме да я прогоним още сега. Саботажът не върши добра работа. Разполагаш с доста други възможности.

– Но с нито една, която да е достатъчно бърза и емоционално удовлетворяваща. По моя начин поне ще докажем, че имаме *топки*.

Стигнахме до служебния паркинг, мушнах количката в един от свободните слотове и изскочих навън още преди да е успяла да

подаде щепсела си за презареждане. Чух как вратата на Дан се затръшна зад мен. Следваше ме плътно.

Насочихме се с мрачни изражения към утилидорите. Подминах камерите с пълното съзнание, че образът ми е уловен в архивите им, че присъствието ми е отбелязано в логовете. Бях подбрал времето за набега си внимателно: появата ми точно по обяд съвпаднаше с обичая ми да следя динамиката на тълпите в горещините. Бях се постарал да се появя още два пъти през изминалата седмица, пак по същото време, и да се помотая из столовата за персонала, преди да се насоча обратно към повърхността. В закъснението между пристигането ми с количката и появата ми в Имението нямаше да има противоречие.

Когато завих към столовата, Дан все още припкаше по петите ми. Двамата се прилепихме към стената, за да попаднем в сляпата точка на охранителната камера. В първите ми дни в парка, още когато ухажвах Лил, тя ми беше показала А-Вак, старата пневматична система за изхвърляне на боклука, която беше извън строя от 20-те години насам. Децата, отраснали в парка, бяха прочути с експедициите си из тръбите, в които все още се носеше лекият дъх на торбите за боклук, пътували през тях с почти 95 километра в час към сметището в покрайнините. Когато хиперкосвените преживявания в парка изгубеха първоначалния си блясък, за всяко достатъчно храбро, гъвкаво хлапе тръбите представляваха цяла една нова под-

земна страна на чудесата за изследване и приключения.

Ухилих се широко и отворих сервизния шлюз:

– Ако не ме бяха убили и принудили да сменя старото си тяло с ново, едва ли щях да бъда толкова гъвкав, че да вляза вътре – изсъсках на Дан. – Каква ирония, а?

Покачих се и влязох, без да дочакам отговора му, след което започнах полека да пълзя под Залата на президентите.

* * *

Планът ми покриваше всяка предсказуема подробност с изключение на една, която дори не ми хрумна, преди да бяха изминали четиридесет минути от пътя през пневматичната тръба – с протегнати ръце и крака като плувец.

Как щях да достигна джобовете си?

И още по точно, как щях да извадя ВЕРЧ пистолета от джоба на панталоните си, след като дори не можех да си сгъна лактите? ВЕРЧ пистолетът беше в центъра на плана ми: високоенергиен радиочестотен генератор с еднопосочен, фокусиран лъч, който щеше да премине през пода на Залата на президентите и да изпържи цялата неизолирана електроника в околността. Идеята бе разпалила въображението ми още по време на първата демонстрация на Тим сред прототипите с разтворени кутии, пръснати зад кулисите, гото-

ви да бъдат преработени. Неекранирани.

– Дан – обадох се. Гласът ми прозвуча странно приглушено между стените на тръбата.

– Да? – отговори той. По време на цялото промъкване беше запазил мълчание и за присъствието му ми напомняха единствено звуците от мъчително драскащите му лакти.

– Можеш ли да достигнеш задния ми джоб?

– О, мамка му – каза той.

– По дяволите, запази встъпителните бележки за себе си. Можеш ли да го достигнеш, или не?

Чух как изсумтя, докато се надигаше в тръбата, след което почувствах ръката му да опипва прасеца ми. Съвсем скоро гърдите му премазваха с тежестта си краката ми, а пръстите му зашариха по задника ми.

– Мога да го достигна – отвърна най-накрая. По гласа му се познаваше, че не е особено радостен от резкия ми тон, но бях прекалено зает, за да му се извинявам точно сега, без значение какво се случваше с уъфито ми, докато мнението на Дан полека го прогаряше. Той извади пистолета; тесен цилиндър, дълъг колкото дланта ми. – Сега какво?

– Можеш ли да ми го подадеш? – попитах.

Дан пропълзя още по-напред и върху мен, но заседна здраво, когато гръдният му кош достигна седалищните ми мускули.

– Не мога да достигна по-нататък.

– Чудесно – отговорих. – Тогава ти ще трябва да нагиснеш спуська. – Затаих дъх. Щеше ли да го направи? Беше едно да ми е съучастник, и съвсем друго сам да причини унищожението.

– Господи, Джулс – произнесе той.

– Едно просто “да” или “не” също ще свърши работа, Дан. Само това искам да чуя от теб. – Вътрешно кипях от гняв... насочен към мен самия, към Дан, към Дебра и цялата проклетата ситуация.

– Хубаво – отвърна той.

– Добре. Настрой го на максимално разпръскване и го насочи право нагоре.

Чух, че освободи предпазителя и почувствах как въздухът пропука от разряда. Всичко беше свършило. Пистолетът беше за еднократна употреба, бях го конфискувал от някакъв пакостлив посетител почти десетилетие преди това по време на кратката им популярност.

– Дръж го в теб – казах.

Нямах намерение да оставяме уличаващи доказателства след себе си. Поднових пълзенето по корем напред до следващия сервисен шлюз, недалеч от един паркинг, където бях скрил идентични дрехи за преобличане и за двама ни.

* * *

Успяхме да се върнем точно когато демонстрацията набираше скорост. Хората на Дебра правеха последните трескави приготовления под сцената, а лобито вече бе изпълнено докрай с влиятелни актьори и представители на адхокрациите в парка.

С Дан се наредихме на опашката, докато Тим окачаше коприненото въже зад тълпата. Усмихна ми се искрено и разтърси ръката ми. Аз също му се усмигнах, изпълнен с добронамереност сега, след като вече знаех, че е на път да се провали в пламъци. Намерих Лил и плъзнах ръка в нейната. Тръгнахме полека към салона. Вътре миришеше на нова кола – на препарат за почистване на килими и свежа електроника.

Заехме местата си. Кракът ми заподскача нервно и натрапчиво, докато Дебра, облечена в палтото на Линкълн и цилиндър, изнасяше кратка реч. Над сцената забелязах новоинсталирано преподавателно оборудване - нещо, което да им позволи да излъчат в нас цялото приложение с един-единствен, грамадански изстрел.

Дебра довърши, отстъпи от сцената под съпровода на учтиви ръкопляскания и демонстрацията започна.

Нищо не се случи. И през цялото време, докато не се случваше, с всички усилия се стараех да прогоня самодоволната усмивка от лицето си. Кохлеата ми мълчаливо ме известяваше, че в

публичната ми директория не е постъпил нито един файл, нямаше го завладяващото усещане, нищо. Обърнах се към Лил, за да подхвърля някоя подла забележка, ала очите ѝ бяха стиснати. Устата ѝ беше увиснала, дишаше учестено. По реда от седалки останалите актьори бяха изпаднали в същото състояние на дълбока, откъсната от всичко концентрация. Извиках диагностичен дисплей.

Нищо. Никаква диагностика. Никакъв дисплей. Направих студен рестарт.

Нищо.

Бях офлайн.

* * *

Все така офлайн, излязох заедно с останалите от Залата на президентите. Все така офлайн, взех ръката на Лил и двамата отидохме до товарния док на „Либърти Бел“, мястото, където най-често говорехме за интимни неща. И все така офлайн си изпросих една цигара от нея.

Лил беше разстроена – забелязвах го дори през объркването и офлайн мъглата пред очите си. В очите ѝ напиреха сълзи.

– Защо не ми каза? – попита тя, след като известно време се визира упорито и продължително в отражението на луната върху речната повърхност.

– Да ти кажа? – повторих тъпо.

– Те наистина са добри. Повече от добри. По-добри от нас. О, Божичко.

Тъй като все още бях офлайн, нямаше как да извикам каквито и да е статистики или сигнали, които да ми помогнат в разискването. И все така офлайн опитах без чужда помощ:

– Не съм съгласен с теб. Не смятам, че имат душа, че имат история, не смятам, че имат каквато и да е връзка с миналото. Светът е израснал заедно с парковете „Дисни“... хората идват не само заради забавленията, но и заради приемствеността. Ние им осигуряваме точно това. – Бях офлайн, а те не... Какво ставаше, по дяволите? – Всичко ще бъде наред, Лил. Нищо тук не е по-добро от нас. Различно и ново – да, но не и по-добро. И ти го знаеш... прекарала си повече време в Имението от всеки друг, известно ти е колко подобрения, колко работа са вложени там. Как е възможно нещо, което са сглобили през последните две седмици, да е по-добро от онова, което сме поддържали през всички тези години?

Тя потърка очи с opakото на ръкава си и се усмихна.

– Извинявай – каза. Носът ѝ беше зачервен, очите – подпухнали, а луничките ѝ изглеждаха посинели на фона на пламналите бузи. – Съжالياвам... просто съм малко шокирана. Може би си прав. А дори и да не си... какво пък, в това е целият смисъл от меритокрацията, нали така? Най-доброто оцелява, всичко

останало отмира... По дяволите, мразя как изглеждам, когато плача – произнесе тя. – Да отидем да ги поздравим.

Докато взимах ръката ѝ, изпитвах смътното задоволство, че бях успял да подобря настроението ѝ без чужда помощ.

* * *

Когато се изкачихме на сцената в Залата, Дан не се забелязваше никъде. Дебра и група от благопожелатели вече празнуваха, като си подаваха една скаличка. Дебра се беше отървала от палтото с пешовете и шапката и разпускате с всички сили, прехвърлила ръце през раменете на двама от своите съзаклятници, стиснала лула между зъбите си.

Устните около лулата се разтеглиха в усмивка, докато с Лил ѝ отправяхме неловки и неискрени комплименти. Тя кимна и засмука дълбоко, докато Тим ѝ припалваше.

– Благодаря – отговори лаконично. – Целият екип взе участие. – Тя придърпа по-близо приятелите си, като едва не удари главите им една в друга.

– Е, какъв е графикът ви? – попита Лил.

Дебра започна да ни разяснява безкрайния си списък от критични пътеки, крайни срокове и посрещане на изискванията, а аз просто я изключих. Адхократите са луди по тези глупости. Вместо

да слушам, се вторачих в краката си и в дъските на пода и осъзнах, че това изобщо не бяха дъски, а декоративна боя, нанесена върху медна мрежа – Фарадеева клетка. Ето защо ВЕРЧ pistolетът не беше причинил щети, ето защо бяха толкова небрежни с екранирането на компютрите си. Проследих медната изолация около цялата сцена и нагоре по стените, където се губеше в тавана. За пореден път бях поразен колко далеч бяха стигнали адхократите на Дебра, как закаляването им в огъня на Пекин ги беше бронирало срещу евтините номера на отборите от провинциалната лига, срещу простичките умове на пухкавите зайчета от Флорида – в това число и аз – и елементарните им хитрини.

Освен това вече не смятах, че в парка има и един актьор, като се изключеха онези от кликата на Дебра, способен на необходимото коравосърдечие, за да организира атентата срещу мен. Веднъж извършил този умствен скок, най-после си дадох сметка, че беше просто въпрос на време, преди да организират втори опит за убийство – а после още един, и още един. Всичко, което би им се разминало.

Увлекателната история на Дебра най-сетне достигна логичния си завършек и двамата с Лил тръгнахме да си ходим. Спрях пред бекъп терминала на портала между Площада на свободата и Земята на фантазията.

– Кога за последен път си направи резервно копие? – попитах

Лил. Щом можеха да вдигнат ръка срещу мен, нищо нямаше да ги спре да посегнат на всеки един от нас.

– Вчера – каза тя. Излъчваше умора до мозъка на костите си. Приличаше по-скоро на замаян от преживявания посетител, отколкото на неуморим актьор.

– Да си пушем по още един бекъп, а? Наистина трябва да започнем да се архивираме през нощта и по обяд... Както стоят нещата, не можем да си позволим да загубим и един следобед работа, какво остава за цяла седмица.

Лил завъртя очи. Знаех, че няма смисъл да споря с нея, когато е уморена, но въпросът беше прекалено сериозен, за да отстъпя заради лошото ѝ настроение.

– Можеш да се архивираш колкото често си поискаш, Джулиъс, но не ми казвай как да живея живота си, ясно?

– Хайде, Лил... отнема само минута. Освен това ще се почувствам по-добре. Моля те? – Мразех хленчещия си глас.

– Не, Джулиъс. Не. Да се прибираме у дома и да поспим. Искам да свърша малко работа по новите сувенири за Имението... може би нещо с колекционерска стойност.

– За Бога, толкова много ли искам? Хубаво. Изчакай ме тогава, става ли?

Лил простена и ми хвърли раздразнен поглед.

Приблизих терминала и дадох знак, че искам да стартирам

процедурата. Не се случи нищо. А, да, вярно, бях офлайн. По новото ми тяло изби ледена пот.

* * *

Веднага щом се прибрахме, Лил окупира дивана, мърморейки, че иска да поработи върху ревизираните идеи за сувенири, които имала. Хвърлих ѝ укорителен поглед, когато субвокализира и написа нещо във въздуха, напълно откъсната от мен. Още не ѝ бях казал, че съм офлайн – информацията ми се струваше незначително оплакване в сравнение с кризата, с която ѝ се налагаше да се справи в този момент.

Освен това и преди бях излизал от строя, макар да не ми се беше случвало от петнайсет години, и често системата се регулираше сама след едно добро наспиване. Ако не настъпеше промяна, нищо не ми пречеше на сутринта да отида на лекар.

Така че пропълзах в леглото, а когато пикочният ми мехур ме събуди посред нощ, се наложи да мина през кухнята и да се консултирам със стария ни часовник във формата на звезда, за да разбере колко е часът. Беше три сутринта, а кога ли, по дяволите, се бяхме отървали от всички часовници в къщата?

Лил се беше свила на дивана и проскимтя слабо, когато направих опит да я надигна, тъй че просто я завих с едно одеяло и

се върнах в леглото сам.

Събудих се объркан и раздразнен, без обичайния прилив на сутрешен адреналин. Докато се изправях в седнало положение, в съзнанието ми се завръщаха ярките спомени за кошмар, изпълнен със смърт и унищожение. Предпочитах подсъзнанието ми само да се справя с тези неща, така че отдавна бях програмирах системите си да не ме събуждат по време на фазите на бързия сън освен в случай на спешност. Противният вкус на кошмара все още тлееше в ума ми, докато отивах със залитане към кухнята, където Лил вече приготвяше кафе.

– Защо не ме събуди снощи? Всичко ме боли от този диван – каза тя, когато влетях вътре.

Имаше закачливия, скоклив вид на човек, който може да инструктира нервната си система да произвежда ендорфини и адреналин в неограничени количества. Искаше ми се да пробия стената с юмрук.

– Не пожела да помръднеш – отвърнах и разлях солидно количество кафе по посока на първата чаша, която ми попадна в ръцете. След това си опарих езика с него.

– И защо ставаш толкова късно? Надявах се да покриеш смяната ми. Идеите ми за сувенирите наистина започнаха да се избистрят и исках да се отбия в отдела на имаженерите, за да започна фазата с прототипите.

– Не мога. – Изрових една филийка със сирене и чак тогава забелязах пълната с трохи чиния в мивката. Очевидно Дан вече беше закусил и излязъл.

– Наистина ли? – каза тя, а на мен вече ми кипна сериозно.

Запратих чинията на Дан в миялната машина и натъпках хляба в устата си.

– Да. Наистина. Това е твоята смяна, мамка му, изработи си я, или се обади, че си болна.

Лил отстъпи леко. Обикновено сутрин, когато хормоналният ми баланс беше в нормата, бях самата приветливост.

– Какво има, миличък? – попита тя, преминавайки в услужлив актьорски режим. Сега вече ми идваше да ударя и нещо друго освен стената.

– Просто ме остави на мира, ясно? Бягай да си играеш с шибаните сувенири. Аз имам истинска работа за вършене... В случай че не си забелязала, Дебра се кани да изяде теб и сговорната ти дружина от безстрашни авантюристи, а след това да си почисти зъбите с костите ви. Мамка му, Лил, никога ли не се ядосваш за каквото и да е? Няма ли поне някаква страст в теб?

Лил побеля, а аз усетих празнина в стомаха си. Това беше възможно най-лошото, което можех да кажа.

Бяхме се запознали три години по-рано по време на барбекю, което организираха някакви познати на родителите ѝ, нещо като

удобна възможност актьорите от различните трупи да се опознаят по-добре. Тогава тя беше едва на деветнайсет – на външен вид и наистина – и имаше бълбукащо, флиртуващо излъчване, което първоначално ме накара да я отхвърля с махване на ръка като поредния празноглав актьор.

Родителите ѝ обаче – Том и Рита – бяха очарователни хора, членове на първоначалната адхокрация, превзела властта в Света на Уолт Дисни, надвивайки банда богати бивши акционери, превърнали парка в частен резерват. На външен вид Рита беше на около двацет, но излъчваше зрялост и ожесточена отдаденост към всичко, свързано с парка, която още по-силно подчертаваше повърхностното отношение на дъщеря ѝ.

И двамата пулсираха от натрупаното уъфи. Уъфи отвъд представите ми, отвъд способността да бъде оползотворено. В свят, в който дори изпадналите до дъното загубеняци можеха да се нахранят, наспят, да пътуват и да ползват мрежата без излишни трудности, състоянието на тези хора бе повече от достатъчно, за да им позволи многократен достъп до всяка незначителна, трудно-достъпна дреболия, останала на земята.

Разговорът се насочи към първия ден, когато Рита и съучастниците ѝ бяха нарязали въртележките с горелка и се бяха изсипали в парка, облечени в собственооръчно ушити костюми с табелки за имената. Бяха превзели магазините, контролните центрове и

атракционите, отначало със стотици, а по-късно, докато горещият юлски ден напредвал, и с хиляди. Лакеите на акционерите – които работели в парка просто заради привилегията да бъдат част от магията, макар да нямали контрол над управленските решения – оказали символична съпротива. До края на деня голяма част от тях се съюзили с нападателите, издавайки кодовете си за достъп, присъединявайки се към всеобщата еуфория.

– Но ние знаехме много добре, че акционерите няма да се предадат толкова лесно – каза майката на Лил, като отпи от лимоната си. – През следващите две седмици работехме в парка по двадесет и четири часа на ден, за да не им дадем възможност да отвърнат на удара пред посетителите. Предварително се бяхме споразумели с една-две адхокрации, контролиращи самолетни линии, да поемем допълнителни курсове до Орландо, така че гостите не спираха да ни засипват. – Тя се усмихна, припомняйки си случилото се. В покой чертите ѝ бяха почти идентични с тези на Лил. Лицето ѝ се променяше единствено когато заговореше; мускулите го обтягаха и разкриваха изражение с десетилетия по-старо от онова, което си беше наложила. – Прекарвах по-голямата част от деня на щанда за сувенири при Мадам Лиота пред Имението. Ръкувах се с посетителите и едновременно с това съсках ругатни наляво и надясно към акционерите, които все се опитваха да ме изблъскат. Спях в спален чувал на пода в утилидора заедно с още десетина

други, работехме на тричасови смени. По това време срещнах и този нехранимайко – тя перна игриво мъжа си по рамото, – беше се напъхал в чужд спален чувал и отказа да помръдне, когато дойдох да си лягам. Така че просто пропъльзах до него и останалото, както обичат да казват, е история.

Лил завъртя очи и се престори, че ѝ се повръща:

– Господи, Рита, на никой не му се слушаше точно тази част.

Том я потупа по рамото:

– Лил, вече си голяма... ако не ти понася да чуваш как са се ухажвали родителите ти, можеш или да седнеш някъде другаде, или да се усмихваш и да търпиш. Никой не очаква от теб да даваш тон на разговора.

Лил огледа нас възрастните с младежко предизвикателство, завъртя се и се отдалечи. Рита поклати глава след отдалечаващия се гръб на дъщеря си:

– В това поколение няма много огън – каза тя. – Нито страст. Вината е наша... смятахме, че Светът на Дисни ще бъде добро място за отглеждане на дете в обществото Бичън. Може и така да е, но... – Тя не довърши и вместо това потърка длани в бедрата си, жест, който по-късно бях забелязвал и у Лил. – Предполагам, че в днешно време им липсват предизвикателства и винаги са готови да сътрудничат. – Тя се разсмя, а Том взе ръката ѝ.

– Звучим също като родителите си – каза той. – Докато

растяхме, не разполагахме с това модно удължаване на живота... налагаше ни се да си изпробваме късмета срещу пещерните мечки и динозаврите! – Том се носеше по-възрастен, на вид около петдесетгодишен, със сивеещи слепоочия и бръчки от често усмихване около устата. Така внушаваше усещане за незастрашителен авторитет сред посетителите. Сред адхократите първо поколение беше обичай жените-актьори да бъдат млади, а мъжете – стари. – Предполагам, че с Рита сме просто двама фундаменталисти на обществото Бичън.

Лил се обади от съседната група:

– Да не би сега пък да ти обясняват каква глутница мамини дечица сме, Джулиъс? Когато ти дойдат до гуша, защо не дойдеш тук и не запалиш?

Забелязах, че хората около нея си подаваха лула за крак.

– Какъв е смисълът? – въздъхна майка й.

– Е, не мисля, че това непременно е лошо – казах аз и това бяха буквално първите ми думи за следобеда. До болка си давах сметка, че бях тук само благодарение на учтивостта им. За тях бях просто един от легионите, изпълнени с надежди, пристигащи в Орландо всяка година с мечтата да намерят място сред управляващите клики. – Едно е сигурно, проявяват достатъчно страст при поддръжката на парка. Миналата седмица допуснах грешката да вдигна една от преградите по време на Круиза и се наложи да

изслушам цяла лекция за гладкото функциониране на атракциите от добронамерен на вид актьор, който не ми изглеждаше на повече от осемнайсет. Според мен им липсва страстта да създадат общество като Бичън, както го направихме ние... Не им е притрябвало... но разполагат с достатъчно желание да го поддържат.

Майката на Лил ми хвърли продължителен и замислен поглед, който не знаех как да разтълкувам. Не успях да преценя дали съм я обидил.

– Искам да кажа, че човек не може да бъде революционер, след като революцията вече се е състояла, нали така? – продължих.
– Нима всички ние не се борихме, за да не се налага на хлапета като Лил да правят същото?

– Странно е, че го казвате – обади се Том. И на неговото лице се бе появило същото замислено изражение. – Тъкмо вчера говорехме на съвсем същата тема. Обсъждахме... – Той си пое дъх и погледна въпросително жена си. Тя кимна. – Обсъждахме идеята да се подложим на замразяването. Поне за известно време. Колкото да видим дали нещата ще се променят през следващите петдесет или сто години.

Почувствах нещо като засрамено разочарование. Защо си губех времето в празни приказки с тези двамата, след като дори нямаше да ги има, когато дойдеше време да гласуват за приемането ми? Пропъдих мисълта почти веднага, щом се появи – разговарях с тях,

защото бяха приятни хора. Не беше задължително всеки разговор да е от стратегическо значение.

– Наистина ли? На замразяването?

Помня, че в този миг се сетих за Дан и неговите възгледи по въпросите на малодушието и замразяването, за куража да сложиш край, когато откриеш, че от теб вече няма полза. Веднъж ми бе предложил подкрепата си, когато и последният ми жив роднина, мой чичо, беше взел решението да го приспят за три хиляди години. Чичо ми беше роден преди Обществото и така и не бе успял да се нагоди към него. Но той си оставаше връзката със семейството ми, с първото възмъжаване и единственото ми детство. Дан ме заведе в Ганънокуей и двамата прекарахме деня, скачайки над забележителностите с помощта на седемлевгови ботуши, плувайки високо над езерата на Хилядата острова и налудничавия огнен килим от есенни листа. Приключихме вечерта в една комунална мандра, където все още правеха сирене от краве мляко, сред хиляди миризми и бутилки, и силно ябълково вино, и момиче, чието име отдавна съм забравил, но чийто бликащ смях ще помня вечно. И изведнъж вече не беше чак толкова важно, че чичо ми щеше да спи в продължение на три хилядолетия, защото каквото и да станеше, ги имаше листата и езерата, и чистият залез с цвят на кръв, и смехът на момичето.

– Казахте ли на Лил?

Рита поклати глава:

– Беше просто хрумване. Не искаме да я тревожим. Не я бива много с трудните решения... така е с всички от нейното поколение.

Малко след това те прочениха темата. Усетих неудобството им. Знаех, че са ми казали прекалено много, повече, отколкото бяха възнамерявали. Изчаках сгоден случай да се отдалеча и намерих Лил сред младите й приятели, след което първо пушихме малко, а по-късно се прегръцахме известно време.

Само след месец работех в Имението, Том и Рита бяха депозирани в канопи в Кисими с нареждането да не бъдат будени, докато новинарските им ботове не съберат достатъчно материал, който да осмисли възвръщането им към живот, а Лил и аз бяхме люди един по друг.

Лил не посрещна добре решението на родителите си да се замразят. За нея това си беше удар, укор към нея и цялото й поколение от кикотещи се, изпълнени с неоправдан оптимизъм актьори.

Мамка му, Лил, никога ли не се ядосваш за каквото и да е? Няма ли поне някаква страст в теб?

Думите бяха излезли от устата ми, преди да разбере, че ги изричам, а Лил, на петнайсет процента от възрастта ми, достатъчно млада, че да ми бъде правнучка, Лил, моята любима и моята най-добра приятелка и покровителка в адхокрацията от Площада на свободата, тази Лил побеля като платно, обърна се на пети и излезе от кухнята. Качи се в електрическата си кола и се отправи към

парка, за да поеме смяната си.

Аз пък се върнах обратно в леглото, вторачих се в мързеливо въртящия се таван и се почувствах като лайно.

Глава 5

В която Лил проявява страст.

Когато най-накрая се върнах в Парка, бяха изминали 36 часа, а Лил така и не се бе появила в къщата. Ако беше направила опит да позвъни, щеше да се натъкне на гласовата ми поща – няхах възможност да отговоря на телефона си. Както се оказа, не беше опитала да ме намери.

Бях прекарал времето си, редувайки мусенето с пиенето и с кроежите за ужасяващо, ирационално отмъщение срещу Дебра за-дето ме беше убила, задето беше унищожила връзката ми и задето ми беше отнела любимата (погледнато в перспектива) Зала на Президентите и на всичко отгоре заплашваше бъдещето на Имението. Дори и в обърканото състояние, в което се намирах, си давах сметка, че тази стратегия е непродуктивна, и не спирах да си обещавам, че ще престана, ще взема душ и нещо ободрително и ще се върна на работа в Имението.

Тъкмо събирах сили за това, когато се появи Дан.

– Господи! – каза шокирано той. Предполагам, че проснат на дивана само по бельо, приличах на нещо вмирисано, безформено и с кървясали очи.

– Здравсти, Дан. Как е?

Той ми хвърли един от патентованите си кисели погледи и

почувствах същото странно усещане за размяна на ролите още от университета в Торонто, когато той се беше превърнал в един от местните, а аз – в един от натрапниците. Дан беше човекът със самообладанието, а аз – жалкият просяк, хвърлил репутацията му в пламъците. По навик проверих уфито си и миг по-късно престанах да недоумявам защо резултатът ми е толкова нисък. Вместо това на свой ред се шокирах от факта, че въобще изобщо можех да го проверя. Отново бях онлайн!

– Гледай ти! – казах, загледан в жалкото си уфи.

– Какво? – попита той.

Позвъних на кохлеата му.

– Системите ми отново са на линия – субвокализирах.

Той ме изгледа стреснато:

– Бил си офлайн?

Скочих от дивана и затанцувах щастливо само по бельо.

– *Бях*, но *сега* не съм. – От дни насам най-после отново се чувствах отлично, готов да надвия целия свят... или поне Дебра. – Дай ми няколко минути да си хвърля един душ и ще наминем през лабораторията на имаженерите. Имам една доста яка идея.

* * *

Идеята ми, както му разясних по пътя в електрическия авто-

мобил, беше превантивно благоустройство на Имението. Саботажът над Залата се бе оказал особено гадно, глупаво хрумване и си бях получил заслуженото. Цялата идея на обществото Бичън беше да се домогнеш до по-завидна репутация от другите адхократи, да успееш по заслуги, а не посредством подлост, независимо от покушенията върху живота ти и прочие.

Така че се бях спрял на благоустройството.

– В ранните дни на имението „Дисниленд“ в Калифорния – обяснявах аз – Уолт карал един човек да стои облечен в рицарска броня зад първия завой на атракционна с файтоните, да изскача изневиделица и да изкарва акъла на преминаващите посетители. Разбира се, идеята не просъществувала дълго. Гостите от време на време забивали по някой юмрук на бедния негодник, а и бронята не била кой знае колко удобна за продължителни смени.

Дан се изкиска с разбиране. Обществото Бичън отдавна се беше разделило с всякакви видове затъпяващ, досаден труд, а оно-ва, което все пак оставаше, ти докарваше купища уъфи и охолен живот в свободното време.

– Само че онзи тип в бронята можел да *импровизира*. Гостите всеки път получавали нещо различно, дори да било само някой дребен детайл. Нещо подобно на словоохотливите актьори в Круиз в джунглата. Всеки от тях си има свой номер, своя шега. И макар аниматроните да не са чак толкова интересни, шоуто си струва да се

види.

– Смяташ да напълниш Имението с актьори в рицарски брони ли? – попита Дан, като клатеше глава.

Махнах с ръка, като накарах електрическия автомобил да се олюлее и да всее ужас в група гости, наели велосипеди, за да се разходят из околността.

– Не – отвърнах, като помахах извинително към побелелите им лица. – Ни най-малко. Но ако всички аниматрони бяха снабдени с хора-оператори, телеконтролери, работещи с уолдо-машини? Ще ги оставим да общуват с гостите, да разговарят с тях, да им изкарват акъла... Ще изхвърлим съществуващата аниматроника и ще я заменим с мобилни роботи, след което ще разпръснем частите из Мрежата. Помисли си само за уъфито! Можем, например, да впрегнем онлайн хиляда оператори наведнъж, десет смени на ден, до един на работа в нашето Имение... Ще присъждаме награди за изключително операторско майсторство, а смените ще се определят чрез общо гласуване. В резултат на това ще добавим още хиляда посетители на ден на Имението, само че тези гости ще бъдат почетни членове на трупата.

– Звучи ми доста добре – каза Дан. – Адски бичън. Дебра може и да разполага с ИИ и флаш изпичане, но вие пък ще си имате човешкия елемент, благодарение на най-големите почитатели на Имението по света...

– И това са съвсем същите почитатели, които Дебра трябва да спечели, за да сложи ръка на Имението. Елегантна работа, нали?

* * *

Първата ми задача беше да се обадя на Лил, да загладя нещата с нея и да опитам да я спечеля за идеята. Единственият проблем беше, че кохлеата ми отново беше офлайн. Настроението ми се кисна и се наложи да накарам Дан да се свърже с нея.

Срещнахме се при Имаженерната – масивен комплекс от сглобяеми алуминиеви сгради, боядисани в отровнозелено, в които лудите изобретатели се стичаха на тъпни още от времето, когато обществото Бичън се беше появило в Света на Уолт Дисни. Адхократите, построили имаженерния отдел във Флорида и понастоящем движещи нещата тук, бяха най-силно аполитичните в Парка, класически типове в лабораторни престилки, понесли клипбордове с листа за писане, които биха работили за всекиго, стига идеята да им се стореше готина. И тъй като въобще не им пукаше за уфито, го събираха в индустриални количества отляво и дясно.

Лил работеше със Сунип, или както го знаехме – Сувенирното чудо. Този човек можеше да проектира, да изгражда прототипи и да произвежда сувенири по-бързо от всеки друг – фланелки, скулп-

тури, химикалки, играчки, домашни електроуреди: беше цар. Бяха обединили инфодисплеите си, застанали един срещу друг пред лабораторната маса в средата на помещение, голямо колкото баскетболно игрище, задръстено с маркови дрънкулки, и бърбореха неспирно, докато очите им танцуваха из невидимите екрани.

Още с влизането си Дан инстинктивно се включи в пространството на сътрудничеството, превръщайки ме в единствения, който не схващаше шегата. Определено остана очарован от онова, което видя.

Забих му един лакът:

– Изкарай ми твърдо копие – изсъсках.

Вместо да ме съжали, той просто отпечата няколко команди във въздуха и страниците заизлизаха от един принтер в ъгъла на лабораторията. Всеки друг на негово място щеше да направи голям въпрос от цялата работа, но той просто ме включи в дискусията.

Ако изобщо се нуждаех от някакво доказателство, че двамата с Лил бяхме родени един за друг, дизайнерските решения, до които двамата със Сунип бяха стигнали, бяха повече от достатъчни. Мислеше по абсолютно същия начин като мен – сувенири, които наблюдаваха на човешките измерения на Имението. Имаше миниатюрни аниматрони на Призраците стопаджии в кутии с ултравиолетова светлина, чиито роботизирани скелети се виждаха през пластове найлонови дрехи; фигурки, които комуникираха посредством

инфрочервени портове, така че ако човек ги приближеше, това отключваше поведение, вдъхновено от Имението – гарванът грачеше, главата на мадам Лиота запращаше проклетия, пеещите бюстове пееха. Дори беше измислила официални облекла, базирани на костюмите на актьорите, но по тазгодишната модна линия.

С две думи, бяха чудесни сувенири. Във въображението си вече виждах повторното откриване на Имението след шест месеца, изпълнено с роботизираните аватари на побеснели фенове от цял свят, препълнената с искрящи гирлянди количка на мадам Лиота, хора от персонала, импровизиращи сред гостите на опашката...

Лил изплува от съсредоточеното състояние, в което се намираше и ме изгледа намръщено, докато ровех из твърдото копие и кимах ентузиазирано.

– Сега достатъчно страстно ли е? – попита тя остро.

Усетих как по лицето и ушите ми избива червенина. Беше нещо средно между гняв и срам, но си напомних, че бях с повече от век по-възрастен от нея и отговорният в случая трябваше да бъда аз. А и аз пръв бях започнал караницата.

– Направо фантастично, Лил – казах. Очите ѝ не омекнаха. – Класен избор. Имам страхотна идея... – Обясних ѝ я набързо, всичко за аватарите, роботите, благоустройството. Тя престана да ме гледа намръщено и започна да си води записки усмихната; видях отново трапчинките и леките бръчици край очите ѝ.

– Няма да бъде лесно – каза накрая.

Сунип, който през цялото време възпитано се бе правил, че не слуша, без да иска кимна едновременно с Дан.

– Известно ми е – казах. Червенината ме изгаряше все повече. – Но точно там е работата. Онова, което прави Дебра, също не е лесно. Рисковано е, опасно е, но облагороди нея и нейните адхократи – направи ги по-силни. – *По-силни от нас, това поне е сигурно.* – Могат да взимат подобни решения бързо и да ги изпълняват мигновено. Ние също трябва да започнем да действаме по този начин.

Наистина ли защитавах позицията, че трябва да заприличаме на Дебра? Думите просто бяха изскочили от устата ми, но виждах, че съм прав – налагаше се да бием Дебра в собствената ѝ игра, да надскочим еволюционно нейните адхократи.

– Разбирам какво искаш да кажеш – отговори Лил. Вече се забелязваше, че е разстроена: говореше с гласа си на актьор. – Идеята е отлична. Мисля, че шансовете ни да я осъществим са добри, ако я изложим пред групата и я оставим в ръцете им, след като направим необходимите проучвания, изготвим планове и критична пътека и се консултираме насаме с някои от тях.

Имах чувството, че плувам в захарен сироп. С темповете, с които се движеше адхокрацията от Площада на свободата, още щяхме да правим официални ревюта, докато хората на Дебра

разкъсваха на парчета Имението около нас. Опитах различна тактика.

– Сунип, ти си участвал в някои благоустройства, нали?

Сунип кимна бавно и с предпазливо изражение – аполитично животно, въввлечено в политическа дискусия.

– Добре, тогава ми кажи, ако се обърнем към теб с този план и те помолим да изготвиш производствен график – който не се нуждае от одобрение, чисто и просто взимаш идеята и я реализираш – и след това да го изпълниш, колко време би ти отнело, за да приключиш?

Лил се усмихна неискрено. И преди си бе имала вземане-даване с имаженери.

– Около пет години – каза почти незабавно той.

– Пет години? – започнах да протестирам. – Защо пет години? Хората на Дебра промениха Залата само за месец!

– А, един момент – каза той. – Без да се налага да чакам одобрение?

– Никакво. Просто измисляш най-доброто, на което си способен и го изпълняваш. Освен това можем да ти осигурим неограничен професионален трудов ресурс на три смени без прекъсване.

Той завъртя очи и започна да отброява дните на пръсти, като си мърмореше неразбираемо. Беше висок, слаб мъж с тъмна гъста къдрава коса, която приплаждаше несъзнателно с изненадващо де-

белите си пръсти, докато размишляваше.

– Около осем седмици – каза накрая. – Ако не възникнат непредвидени ситуации, ако допуснем, че разполагам с готови детайли, неограничена работна сила, способен управленски състав и необходимите материали... – Отново замълча, а късите му пръсти помръднаха, докато викаха инфодисплея, за да състави списък.

– Чакай малко – обади се разтревожено Лил. – Как така намали от пет години на осем седмици?

Сега беше мой ред да се подсмихна ехидно. Бях виждал как работят имаженерите, когато им дадат свободата да строят прототипи и концептуални макети – знаех, че най-тясното място в работния поток бяха неспирните прегледи и ревизии и вечно изменящия се групов консенсус на адхокрацията, направила поръчката.

Сунип изглеждаше леко засрамен.

– Ами, ако от мен се иска сам да одобрявам работата си, ако плановете ми си ги бива и сградите ми не падат, мога да се справя доста бързо. Разбира се, плановете ми не са идеални. Понякога преполовявам проект и някой подхвърля ново цветисто предложение, което прави нещата неизмеримо по-добри. И отново сме на чертожната дъска... Така че в началото прекарвам в планиране доста време, получавам обратна връзка от останалите имаженери, от адхократите, от фокусните групи и Мрежата. После правим преглед на всяка фаза от разработката, проверяваме дали някой

няма още по-добра идея, която не сме се сетили да приложим, понякога връщаме назад целия процес... Бавно е, но върши работа.

Лил изглеждаше изнервена:

– Но ако можеш да направиш пълна ревизия само за осем седмици, защо тогава просто не приключиш, а после не планираш друга ревизия, не *приключиш* с нея за още осем седмици, и така нататък? Защо ти отнема по пет години, преди някой да успее да се повози на нещото?

– Защото така стоят нещата – казах аз на Лил. – Но не *е* *неугодно* да останат такива. По този начин ще спасим Имението.

Усещах сигурност в себе си, необоримото знание, че имам право. Адхокрацията беше чудесно нещо – типично нещо за обществото Бичън, но организацията трябваше да направи рязък завои: това щеше да бъде дори *още* по-бичън.

– Лил – казах, като я гледах право в очите, опитвайки да впечатам гледната си точка в нея, – трябва да го направим. Това е единственият ни шанс. Ще привлечем стотици желаещи да дойдат във Флорида, за да работят по благоустройството. Ще дадем на всяка запалена по Имението откачалка на планетата шанса да се влее в редиците ни, а след това отново ще ги привлечем, за да работят в него и да наглеждат телеконтролерите. Ще почерпим на едро от най-големите си защитници в света и ще построим нещо, което ще бъде по-добро и по-бързо от всичко, правено някога от адхокрацията-

та, без да изоставяме първоначалната визия на имаженерите. Ще бъде неопикуемо бичън.

Лил сведе очи и сега бе неин ред да се изчерви. Направи няколко замислени крачки, като подмяташе безцелно ръце. Усещах, че все още ми е ядосана, но и развълнувана и – да, в нея имаше страст.

– Не зависи само от мен, нали разбираш – каза най-накрая тя, без да престава да крачи замислено.

Двамата с Дан си разменихме злосторни усмивки. Бяхме я спечелили.

– Зная – казах.

Но бяхме близо – Лил беше един от водачите, чието мнение тежеше сред адхократите от Площада на свободата, човек, който познаваше системите открай докрай, който допринасяше към каузата с разумни, премерени решения и запазваше самообладание в моменти на криза. Не се горещеше излишно. Не беше склонна да отстъпва радикално от думата си. Планът щеше да погълне в пламъците си цялата тази репутация и съпътстващото я уъфи, бързо и безпощадно, но по времето, когато това се случеше, Лил щеше да разполага с достатъчно уъфи от хилядите нови попълнения в адхокрацията.

– Искам да кажа, че не мога да дам никакви гаранции. Бих искала да прегледам плановете, които ще изготвят в Имаженерната, да направя някои предварителни симуляции...

Понечих да възразя, да й напомня, че скоростта е от съществено значение, но тя ме изпревари:

– Само че няма. Трябва да действаме бързо. Бройте и мен.

Не се хвърли в прегръдките ми, не ме целуна и не ми каза, че всичко е простено, но я бяхме спечелили и това беше повече от достатъчно.

* * *

Системите ми се върнаха онлайн по някое време същия ден, но почти не го забелязах, толкова се бях залисал с Имението. Дявол го взел, беше си направо безочие: от откриването му през 1969 година никой не се беше осмелявал да си прави експерименти с него. Е, разбира се, парижката версия, Господарската къща на фантомите, имаше съвсем леко различаваща се история, но все пак си оставаше микроскопична промяна, създадена, за да задоволи европейския пазар по онова време. Никой не искаше да прецаква легендата.

Кое, по дяволите, правеше Имението толкова готино? Преди да се установя да живея в Света на Дисни, го бях посещавал като гост не веднъж и два пъти, и откровено казано, така и не беше успяло да ми легне на сърцето.

Но винаги, когато се завръщах в Света на Дисни, наживо и лично, току-що отегчен от тричасовия полет в съзнание от Торонто,

откривах, че тълпите просто ме повличаха към него.

Не съм точно човекът, с когото бихте предпочели да посетите увеселителен парк, направо съм ужасна компания. Откакто се помня, от дивите си младежки години, докато се промъквах из платформите на метрото, готов да си проправя път до единствената свободна седалка в претъпкана до козирката мотриса, винаги съм бил обсебен от идеята *да победи* тълпата.

В ранните дни на обществото Бичън познавах един играч на блекджек, непоправим брояч на карти, видиотен, гениален специалист по теория на вероятностите. Беше дундест, скромнен инженер, относително преуспял основател на относително успешно хай-тек търговско предприятие, занимаващо се с тайнствени модификации на софтуерни агенти. Докато от една страна беше само относително преуспял, от друга беше баснословно богат: не беше получил нито цент за основаването на компанията си, притежаваше я цялата и най-накрая я продаде за един кош с пари. Тайната му бяха покритите със зелено сукно маси във Вегас, към които се отправяше на поклонение всеки път, когато сметката му започнеше да изтънява, за да се заеме с броенето на картите за бавноразвиващи се, за да пресмята шансовете си и *да победи* банката.

Дълго след като бе продал софтуерната компания, дълго след като беше припечелил достатъчно за черни дни, той продължаваше да се облича в смехотворни дегизировки, да посещава масите и да

показва двадесет и едно след двадесет и едно на крупнето само заради чистото задоволство *да победи* банката. За него си беше чиста проба награда за мозъка, сок на щастието, всеки път, когато дилърът се разоряваше, а приятелят ми удвояваше залога на две валета.

Макар през живота си да не бях залагал на нещо повече от лотариен билет, веднага разбрах манията му: за мен тя бе същото, като *да победиш* тълпата, да откриеш пътеката към точката с най-ниско съпротивление, да откриеш пролуката, да отгатнеш коя е най-късата опашка, да избегнеш натовареното движение, да смениш платната понякога просто на косъм – да се движиш прецизно и елегантно, но преди всичко, *целесъобразно*.

По време на редовното си завръщане се регистрирах в къмпинга на Форт Уилдърнес, забодох набързо палатката и радостно изтичах до доковете на ферибота, за да хвана баржата за Главния портал.

По пътя за Главния портал и опашките за билети тълпата не беше нещо особено. Подтискайки първоначалния си импулс да се хвърля към най-далечната, за да изпреваря спътниците си от ферибота с логичното предположение, че на нея ще чакам най-малко, отстъпих назад и направих бърз визуален оглед на двайсетте будки, след като оцених скупчения народ пред всяка от тях. Като човек от преди ерата на Бичън, се интересувах основно от възрастта на хората, но в последно време това се беше превърнало в мярка единстве-

но за външния вид, така че вместо това внимателно разгледах маниера им на нареждане и най-вече – багажа, който носеха.

По способността на някой да се справи ефективно с комплексните задачи, пред които го изправя една опашка, можете да научите много повече за него в сравнение с всякакви други способности – само ако повече хора си даваха сметка за това. Класиката, разбира се, е свободният гражданин, човек, оголен до такава степен, че не носи със себе си дори обикновена ръчна чанта или колан. На ненавикналото око подобни хора може и да се сторят сигурен залог за бързо преминаване, но бях провеждал неофициално изследване, което ме беше навело на заключението, че тези най-смели икономборци също така са и най-непредсказуемите – оставаха с телешки озадачена усмивка и потупваха джобовете си в безплоден опит да открият нещо за писане, карта за самоличност, заешко краче, броелицата или сандвича си с риба тон.

Не, парите си по всяко време залагах на онзи вид, който наричах Воини на пътищата. Такива хора имат склонност да се запазват внимателно с по пет или шест вида системи за пренос на предмети от един или друг вид – от издути джобове през целите гърди, до хитро скроени военни колани с биометрични ключалки на циповете по чантичките им. Основното, което трябва да се отчете в такива моменти, са ергономичните съображения при подобни системи за пренасяне на товар: балансирани ли са, в окачването им

предвидени ли са минимални смущения при употреба и максимално улеснен достъп? Човек, който е отделил такъв значителен размисъл на екипировката си, напълно вероятно прекарва времето си на опашката в допълнително пресмятане на това от кои вещи ще има нужда, когато достигне челото ѝ, така че неминуемо ги държи в готовност, щом дойде неговият ред.

Не е лесно да направиш верния избор, защото съществуват и хамелеони, товарни добичета, взимащи със себе си *всичко* по простата причина, че им липсват организационните умения да носят само онова, от което биха имали нужда – такива хора са в другата крайност. Те имат склонност да се нагърбват с чанти, джобове и торби, но онова, което ги издава, е дали използват ефикасно екипировката си. Тези упорити мулета се превиват под собствения си багаж, жонглират с това или онова и едновременно им се налага постоянно да побутват разхлабените каишки през раменете си.

Забелязах една опашка, съставена от група Воини на пътищата – опашка, която беше малко по-дълга от останалите, но се наредих на нея и започнах да се оглеждам нервно, наблюдавайки относителния си напредък в сравнение с останалите опашки, на които можех да застана. Предположението ми се потвърди – положително предзнаменование за един свободен от чакане свят, и дълго преди спътниците ми от ферибота да са успели да си купят билети, вече се шляех по Мейн Стрийт, САЩ.

Завръщането в Света на Уолт Дисни за мен беше като завръщане у дома. Родителите ми ме бяха завели там за пръв път на десетгодишна възраст, по времето, когато първите слаби намеци за обществото Бичън започваха да загатват за присъствието си в съзнанието на хората: смъртта на оскъдицата, смъртта на смъртта, борбата да рестартираш икономики, базирани единствено на оскъдицата и смъртта. Спомените ми за пътуването са неясни, но изпълнени с топлина, с благоухания климат на Флорида и морето от усмихнати лица, осеяни с магическите мрачни моменти на возенето в количките „Омнимувър“¹¹, край диорама след диорама.

Когато завърших гимназия, отидох пак и бях изумен от наситените подробности, грандиозността и великолепието на всичко наоколо. Прекарах там цяла седмица като зашеметен, със зяпнала уста, ухилен, преброждайки парка от единия до другия край. Знаех, че един ден ще живея в Света на Дисни.

За мен Паркът се превърна в крайгълен камък – константа, в свят, където всичко се променя. Връщах се отново и отново и се заравах още по-дълбоко, общувах с всичките си стари познати.

През онзи ден се хвърлях от земя на земя, от атракцион на атракцион, издирвайки най-късата опашка, окото на урагана, който изпълваше Парка до границите на предвиденото. От време на време заемах удобна позиция, на пейка или скочил на някоя ограда, и ра-

¹¹ OmniMover (англ.) – патентована система за превоз на посетители в Света на Дисни. – Бел. пр.

зузнавах визуално опашките, които виждах от мястото си, опитвайки да доловя преобладаващите течения в пълзящите тълпи и като цяло, отдавайки се на манията си по възможно най-пълноценния начин. Откровено казано, вероятно прекарвах повече време в издирване на преки пътища, отколкото би се налагало, ако просто се нареждах на поредната опашка като послушна овчица, но по този начин се забавлявах по-добре, а и упражнението си струваше.

Призрачното имение тъкмо беше започнало да страда от голям отлив на хора: Парадът Великият снежен крах току-що беше помел Площада на свободата на път за Земята на фантазията, повличайки след себе си орди от народ, които танцуваха под япрап звуците на комичния Суши Кей и имитираха движенията на неустрашимия Хиро Протагонист. Когато най-последните изчезнаха, Площадът на свободата приличаше на призрачен град, така че се възползвах от неочакваната възможност да мина пет пъти подред през Имението – всеки път пеша.

Начинът, по който разказвам за случилото се на Лил, е следният: първо забелязах нея и чак след това Имението, но да си призная, се случи точно наопаки.

Първите два пъти просто се наслаждавах на агресивната работа на климатичната инсталация и възхитителното усещане за изсъхваща по тялото ми пот. Ала на третия вече започнах да забелязвам колко дяволски готин се явяваше този атракцион. Из цялата

машинария нямаше нищо по-високотехнологично от филмова лента, пусната в затворен кръг, ала всичко бе замислено с такава лукава прецизност, че илюзията за обсебена от призраци къща бе съвършена: привиденията, които се въртяха през балната зала, *бяха* привидения, триизмерни, безпътни и фантасмагорични. Комично подредените един до друг призраци, които пееха в гробищата, бяха също толкова убедителни, откровено остроумни и едновременно с това зловещи.

На четвъртото преминаване забелязах *подробностите* – враждебните очи, вплетени в шарките на тапетите, мотив, който се повтаряше в летите корнизите, свещниците, фото галерията. Започнах да различавам думите и на „[Мрачни ухилени призраци](#)“, песента, която се повтаря по време на цялото преминаване или със зловещата, повтаряща се, тема в тропо тропо, или в жизнерадостния припев на четирите музикални бюста от гробищата.

Мелодийката беше натрапчива и на петия път вече си я тананиках, като сега най-сетне забелязах, че прекалено агресивната климатична инсталация всъщност беше резултат на мистериозни вледеняващи повеи, които преминаваха през помещенията, когато се появяваха скитащите духове. По времето, когато излизах, вече си подсвирквах песента с джазови импровизации и неравноделно темпо.

Точно тогава се сблъсках с Лил. Тя тъкмо вдигаше една

хвърлена опаковка от сладолед – през този ден толкова пъти бях забелязвал същото да вършат и други членове на трупите, че сам бях започнал да го правя. Тя ми се усмихна широко и дяволито, докато пристъпвах сред парфюма от пържена храна и дезинфектант, напъхал ръце в джобовете си, изцяло удовлетворен, че съм успял да *изживея* толкова пълно едно наистина добро произведение на изкуството.

Отвърнах на усмивката ѝ, защото беше напълно в реда на нещата една от привилегированите притежателки на лъвския дял уъфи да забележи доколко доволен бях останал от работата ѝ.

– Беше адски, адски бичън – обърнах се към нея, като се възхищавах на титаничните планини от уъфи, които инфодисплеят ми ѝ предоставяше.

В този момент играеше ролята си и от нея не се очакваше да бъде жизнерадостна, но членовете на трупите от нейното поколение просто не можеха да устоят на възможността да бъдат дружелюбни. Тя направи компромис между мъртвешкото изражение и естествената си склонност да се държи мило, подхвърли ми една похотлива усмивка, направи зомби реверанс и простена:

– Благодаря... *стараем* се да бъде *одухотворено*.

Изпъшках одобрително и започнах да забелязвам колко сладка беше всъщност –момиче в гниеща униформа на домашна прислужничка с бърсалка за прах от проскубани пера. Беше толкова

чиста, услужлива и щастлива с хората край себе си, че всичко това просто се излъчваше от нея, карайки ме да пожелаая да я опция по бузите – без значение коя от четирите.

Беше мой ред, тъй че казах:

– Кога ви пускат вас, таласъмните? Ще се радвам да изпием по едно зомби или блъди мери.

Това повлече след себе си още по-ужасяваща размяна на игриви реплики, както и факта, че я изведох за по едно или две в Клуба на авантюристите, като някъде по пътя успях да науча на колко години е и да се изпусна, казвайки си, че едва ли има нещо, за което бихме могли да разговаряме през пропастта от цял век.

Когато казвах на Лил, че съм забелязал първо нея и чак след това Имението, в действителност бе точно обратното. Но също така е истина – нещо, което никога не споделих с нея, – че най-хубавото от преживяването ми в Имението се оказва следното:

Там срещнах нея.

* * *

С Дан прекарахме деня в проучване на Имението и кроежи на възможните варианти за привличане на дистанционни играчи, които на по-късен етап се надявахме да включим в адхокрацията. Тотално бяхме изпаднали в зоната на съзиданието, а диалогът по-

между ни протичаше толкова бързо, че той почти не успяваше да го стенографира. Прекарвах си страхотно – обикновено така се получаваше, когато двамата си подхвърляхме идеи.

Бях изцяло „за“ да позволим на плана да изтече в Мрежата, за да се доберем до сърцата и умовете на основното ядро от зрители, но Лил отхвърли предложението.

Тя възнамеряваше да прекара следващите няколко дни в тихо политиканстване сред останалата част от адхократите, за да набере първоначална подкрепа за идеята, така че не искаше нещата да придобиват неуместен вид, в случай че започнем да посвещаваме първо външни хора.

Да разговарям с адхократите и да ги убеждавам беше едно от уменията, които така и не бях усвоил. Дан беше добър в тази част, Лил беше добра в тази част, но не и аз – мисля, че бях прекалено погълнат от себе си, за да успея да развия способности на умиротворител. В годините на своята младост допусках, че е така, защото съм по-умен от останалите и защото ми липсва търпението да обяснявам с простички думи нещата на абсолютни селяндури, които и след сто години не биха схванали какво им говориш.

В крайна сметка истината е, че съм достатъчно схватлив тип, но едва ли съм гений. Особено, когато работата опира до хора. Вероятно идва от желанието ми *да победи* тълпата – така и не успявам да разпозна личностите сред нея, виждам единствено масата от на-

род, врага на целесъобразността.

Сам никога нямаше да успея да пробия в средите на адхокрацията от Площада на свободата. Лил го направи вместо мен, дълго преди да спим заедно. Допусках, че родителите й могат да се окажат най-силните ми съюзници в начинанието, но те бяха прекалено преситени, прекалено нетърпеливи да потънат в продължителния сън, че да се главоболят с някакъв новодошъл.

Лил ме взе под крилото си. Канеше ме по партита след работно време, представяше ме на близки приятели, раздаваше тихо-мълком копия от дисертацията ми. Правеше същото и в обратния ред, възхваляваше най-искрено добродетелите на хората, с които ме запознаваше, за да бъде наясно кои техни качества да уважавам, така че да не ми остане друг избор, освен да се отнасям към тях като към индивиди.

В последвалите години изгубих това уважение. Прекарвах времето си основно с Лил, а когато Дан се появи – и с него, както и с някои приятели от мрежата по света. Адхократите, с които работех, се отнасяха към мен с минималната необходима любезност, но не и прекалено приятелски.

Предполагам, че и аз се отнасях към тях по този начин. Когато си ги представях, виждах единствено безлична пасивно-агресивна маса, прекалено вманиачена в педантичния свят на общия консенсус, за да е способна на каквото и да било друго.

Двамата с Дан се хвърлихме право напред с главите, преравихме с траулера Мрежата за каймака от отаку¹² почитатели на Имението по четирите краища на света, съставяхме електронни таблици с имената им по времеви зони, темперамент и – разбира се – съобразно уъфито им.

– Странно – казах, вдигайки поглед от старомодния терминал, който използвах.

Системите ми отново бяха офлайн. През последните два дни се включвах и изключвах спорадично и не спирах да си повтарям да отида да се посъветвам с лекар, но така и не ми беше останало време. От време на време стреснато си давах сметка, че работата не търпи отлагане, особено когато си напомнях колко застарява последното ми резервно копие. Имението обаче неизменно си оставаше приоритет.

– Ъ? – каза той.

Почуках по дисплея:

– Виждаш ли това тук?

Разглеждах фен-сайт, изобразяващ колекция от триизмерни скелетни модели на различни елементи от Имението, част от гигантски съвместен проект, който продължаваше да се развива вече години, чиято крайна цел беше съставянето на прецизна триизмерна възстановка на всеки сантиметър от Парка. Бях използвал ¹² Японски термин за хора с натрапливи интереси, най-вече почитатели на анимация и видеоигри. – Бел. пр.

вал тези модели, за да изградя собствените си презентации.

– Велики са – каза Дан. – Този тип сигурно е абсолютен *ма-ниак*.

С цената на колосални усилия авторът на конструктите бе моделирал, свързал и анимираше всеки призрак в сцената от балната зала, плюс кинематиката, необходима за представяне на цялостното движение. Там, където един „нормален“ дизайнер би използвал стандартните човешки кинематични библиотеки за фигурите, този в действителност бе предпочел да напише свои собствени, от нулата, и в резултат призраците се движеха с умопомрачителна – буквално нечовешка – лекота.

– Кой е авторът? – попита Дан. – Имаме ли го вече в списъка?

Превъртях страницата надолу, за да прегледам надписите с благодарностите.

– Проклет да съм! – ахна Дан.

Авторът беше Тим, елфическата дружка на Дебра. Беше качил разработките си седмица преди атентата срещу мен.

– Как мислиш, какво означава това? – попитах Дан, въпреки че и сам вече бях стигнал до някои заключения.

– Тим е откачалка на тема Имението – каза Дан. – Това си беше ясно.

– Знаел си?

Той ме погледна с леко отбранително изражение.

– Разбира се, казах ти, още когато ме накара да се мотая с бандата на Дебра.

Бях ли го карал да се присламчи към бандата на Дебра? Доколкото си спомнях, предложението бе негово. Прекалено много неща имах за премисляне.

– Но какво означава това, Дан? Наш съюзник ли е? Да направим ли опит да го привлечем? Или тъкмо той е убедил Дебра, че трябва да превземе Имението.

Дан поклати глава:

– Дори не съм сигурен, че ѝ се иска да превземе Имението. Познавам Дебра, интересува се единствено как да превърне идеите в предмети, колкото може по-бързо и в колкото може по-големи количества. Подбира си внимателно проектите. Користолюбива е, естествено, но внимава. Хрумна ѝ страхотна идея за Президентите, така че пое нещата в свои ръце. Никога не съм я чувал да говори за Имението.

– Разбира се, че не си, тъкмо защото е предпазлива. Да си я чувал да говори за Залата на президентите?

Дан се оплете.

– Ами не точно... Искам да кажа, не беше красноречива или нещо от сорта, но...

– Но нищо – казах аз. – Прицелила се е в Имението, прицелила се е в Магическото царство и в самия Парк. Решила е да превзе-

ме всичко, дяволите да го вземат, и аз като че ли съм единственият, който го забелязва.

* * *

Същата вечер признах на Лил всичко за състоянието на системите си, понеже се карахме. Караниците се бяха превърнали в обичайното ни вечерно занимание, а Дан бе решил да се изнесе в един от хотелите на Парка, за да не му се налага да ни търпи.

Естествено, аз бях започнал пръв:

– Ще ни избият, ако не си вдигнем задниците и не започнем благоустройството – казах, като се тръшнах на дивана и изритах издрасканата масичка за кафе.

Усещах истерията и ирационалността в гласа си, но това още повече ме вбеси. Поболявах се, че нямам възможност да проверя работата на Сунип и Дан и както обикновено, вечерта вече беше напреднала прекалено много, за да мога да се потърся някого или да направя каквото и да е. До сутринта отново щях да съм забравил.

Лил изляз в отговор откъм кухнята:

– Правя всичко възможно, Джулс. Ако имаш по-добро предложение, ще се радвам да го чуя.

– О, я стига тъпотии. Правя всичко възможно, планирам всяка своя стъпка. Готова съм да *започна*. Твоето задължение беше да

подготвиш адхократите, но не спираш да ми повтаряш, че не били готови. Кога?

– Господи, голяма си досада.

– Нямаше да ти досаждам, ако най-сетне не направеше нещо по въпроса, мамка му. И изобщо, какви ги вършиш по цял ден? Работиш на смени в Имението? Подреждаш столовете в Голямото титанично приключение?

– Скъсвам си шибания *задник* от работа. Тази седмица съм говорила поне по два пъти с всеки един от тях.

– Как не – креснах към кухнята. – Как пък не си.

– Няма нужда да вярваш на думата ми. Провери проклетите ми телефонни логове.

Тя почака.

– Е? Провери ги!

– Ще ги проверя по-късно – отговорих с нарастващ ужас пред онова, което се задаваше.

– А, не, да ги *нямаме* такива – заяви тя, като влезе в стаята с решителна стъпка, побесняла. – Не можеш да ме обвиняваш в лъжа, а после да откажеш да се запознаеш с доказателствата.

Подпря ръце на стройния си малък ханш и се вторачи унищожително в мен. Беше пребледняла дотам, че успях да преброя всяка луничка по лицето, шията, ключиците, извивката на деколтето ѝ в старата изрязана риза, която ѝ бях подарил по време на

еднодневното ни пътуване до Насау.

– Е? – попита тя. Изглеждаше готова да ми извие врата.

– Не мога – признах, като избягвах очите ѝ.

– Да, можеш – ето, ще ги кача в публичната ти директория.

По лицето ѝ се изписа объркване, когато не успя да ме локализира в мрежата си. – Какво става?

Така че ѝ казах. Офлайн, отхвърлен, развален.

– Но защо не си отишъл на лекар? Искам да кажа, случило се е преди *седмици*. Ще му позвъня още сега.

– Забрави – рекох. – Ще го потърся утре. Няма смисъл да го вдигаме от леглото по това време.

Но не го потърсих нито на следващия, нито на по-следващия ден. Прекалено много работа за вършене имаше и в редките случаи, когато си спомнях да позвъня на някого, се намирах твърде далеч от публичен терминал или беше прекалено късно, или пък прекалено рано. Системите ми се върнаха онлайн на два пъти и си оставах все така зает с плановете за Имението. Лил започна да свиква с пръснатите из къщата водопади от твърди копия, да разпечатва работките си и да ги оставя на любимия ми стол – да живеем като пещерни хора в епохата на информацията, заобиколени от мъртви дървета и тиктакащи часовници.

Това, че бях офлайн, ми помагаше да остана концентриран. Всъщност концентриран едва ли бе точната дума – вманиачавах се.

Седях пред терминала, който бяха донесъл у дома, през целия ден, всеки ден, калкулирах планове, диктувах гласова поща. Хората, които искаха да ме видят, трябваше да си извлекат задника навън и да дойдат до къщата, за да *говорят* с мен.

Станах прекалено обсебен, за да си правя труда да влизам в спорове и Дан се премести обратно при нас, след което дойде моя ред да си наема хотелска стая, за да не го държи буден по цяла нощ тракането на клавиатурата ми. Двамата с Лил провеждаха денонощна кампания, за да привлекат адхократите за каузата, а аз започвах да изпитвам усещането, че най-сетне сме успели да постигнем хармония, че сме на път да осъществим целта си.

Един следобед се прибрах у дома, стиснал свитък твърди копия, и влетях във всекидневната, дърдорейки със сто километра в час за някаква дребна пречка в първоначалния ми план, която щеше да прибави трето трасе към атракциона, с което увеличавахме броя на дистанционно управляемите системи, без да намаляваме производителността.

Намирах се наред поредното безсмислено изречение, когато отново се върнах онлайн. Натовареният публичен трафик в помещението изскочи на дисплея ми.

А после ще разкъсам всеки шев по дрехите ти и ще те...

Какво?

Ще те чукам, докато не можеш да си поемеш дъх.

Божичко, Лил, издръжлива девойка си.

Очите ми се затвориха, отхвърлиха всичко останало с изключение на пламтящите букви. Които бързо изчезнаха. Отворих отново очи и погледнах Лил, която изглеждаше зачервена и отнесена. Дан изглеждаше изплашен.

– Какво става, Дан? – попитах тихо. Сърцето ми блъскаше в гърдите като чук, но чувствах спокойствие и откъснатост.

– Джулс – започна той, след което се отказа и обърна очи към Лил.

По това време тя вече беше успяла да схване, че отново съм онлайн, че потайната им размяна на съобщения е разкрита.

– Забавляваш ли се, Лил? – попитах.

Тя поклати глава и ме изгледа гневно.

– Просто тръгвай, Джулиъс. Ще изпратя нещата ти в хотела.

– Да си тръгвам, а? За да го чукаш, докато не може да си поеме дъх?

– Това е моята къща, Джулиъс. Подканям те да я напуснеш. Ще се видим утре в работата – провеждаме общо събрание на адхокрацията, за да гласуваме благоустройството.

Къщата беше нейна.

– Лил, Джулиъс... – започна Дан.

– Това е между мен и него – каза Лил. – Не се бъркай.

Оставих документите, които носех – исках да ги захвърля, но

ги оставих, *плас*, а после се завъртях на пети и си излязох, без да си направя труда да затворя вратата след себе си.

* * *

Дан се появи в хотела десет минути след мен и почука остро на вратата. Докато му отварях, вече бях изтръпнал целият. Носеше със себе си бутилка текила – *моята* текила, взета от къщата, която бях споделял с Лил.

Той се настани на леглото и се вторачи в лого-щампите по тапетите. Взех бутилката от ръката му, намерих две чаши в банята и ги напълних.

– Аз съм виновен – каза.

– Сигурен съм, че е така – отговорих.

– Преди две вечери изпихме по едно. Беше ужасно разстроена. Не те виждала с дни, а когато те *виждала*, направо си й изкарвал акъла. Държал си се остро. Постоянно си спорел. Обиждал си я.

– Така че си легна с нея – казах аз.

Той поклати глава. После кимна, отпи от чашата си:

– Направих го. От дълго време не бях...

– Правил си секс с приятелката ми, в дома ми, докато мен ме нямаше, докато работех.

– Джулс, съжалявам. Направих го и продължих да го правя. Ужасен приятел съм, и за двама ви. Тя е доста разстроена. Каза ми да дойда тук и да ти кажа, че всичко е една голяма грешка, че просто се държиш параноично.

Дълго време стояхме смълчани. Напълних отново първо неговата, а после и моята чаша.

– Не мога да направя това – каза той. – Тревожа се за теб. Не си на себе си от месеци насам. Не знам какво ти има, но трябва да се посъветваш с лекар.

– Не ми трябва лекари – озъбих му се. Алкохолът стопяваше изтръпването, оставяйки след себе си единствено горящ гняв и озлобление, постоянните ми спътници напоследък. – Трябва ми приятел, който да не опъва гаджето ми всеки път когато й обръщам гръб.

Запратих чашата си в стената. Тя отскочи и покри тапетите с петна от текила, след което се търколи под леглото. Дан понечи да се изправи, но остана на място. Ако го беше направил, щях да го ударя. Бива си го в моменти на криза.

– Ако е поне някаква утеха, очаквам съвсем скоро да съм мъртъв – каза той. Подхвърли ми една разкривена усмивка. – Уъфито ми върви добре, а благоустройството със сигурност ще го вдигне до тавана. Скоро ще стане време.

Това ме накара да спра. По някакъв начин бях успял да забра-

вя, че Дан, моят добър приятел Дан, възнамеряваше да се самоубие.

– Наистина ще го направиш – казах, като седнах до него.

Усещах болка дори само като мислех за това. Наистина харесвах негодника. Нищо чудно да беше единственият ми приятел.

На вратата се почука. Отворих, без да поглеждам в шпионката. Беше Лил.

Изглеждаше по-млада от всякога. Млада, малка и нещастна. Подигравателната забележка замря в гърлото ми. Исках да я прегърна.

Тя се промуши покрай мен и отиде до Дан, който успя да се измъкне от опита ѝ да го прегърне.

– Не – каза той, изправи се и седна на перваза на прозореца, откъдето се загледа надолу към Лагуната на Седемте морета.

– Дан тъкмо ми обясняваше, че до два месеца смята да бъде мъртъв – казах аз. – Това донякъде слага спирачки на каквито и да е дългосрочни планове, нали така, Лил?

Сълзите се стичаха надолу по лицето ѝ и сега изглеждаше така, сякаш се сгъваше сама в себе си.

– Ще се задоволя с каквото мога – каза тя.

Стоях си задавен от заседналата в гърлото буца на собственото ми нещастие, осъзнавайки, че най-много ме разстройваше загубата не на Лил, а на Дан.

Лил взе ръката на Дан и го отведе.

Предполагам, че и аз ще се задоволя с каквото мога, помислих си.

Глава 6

В която адхократите от Имението вземат решение, а Джулс отказва да загуби два месеца от живота си.

Докато лежах в хотелското си легло, хипнотизиран от въртящия се на тавана вентилатор, реших да претегля възможността да съм откачил напълно.

Не беше нещо нечувано дори в дните на обществото Бичън и макар да съществуваха начини за лечение, едва ли можеха да се нарекат приятни.

Веднъж вече се бях женил за луд човек. И двамата бяхме на по около 70 години и си живеех просто заради удоволствието. Името ѝ беше Зоя, но я наричах Зед.

Запознахме се в орбита, където бях отишъл, за да вкуся от сибаритските удоволствия на слабата гравитация. Да се нафиркаш до козирката при едно же не е нещо кой знае колко забележително, но при десет на минус осма си е забава. Не залиташ – *отскачаш*, а докато си отскачаш насам-натам в сфера, изпълнена с подскачащи, щастливи, въодушевени, голи хора, забавлението се задълбочава.

Подскачах си насам-натам във вътрешността на една прозрачна сфера с диаметър около километър, изпълнена с по-малки сфери, в които можеше да се снабдиш с топчета от плодови, смъртоносни смески. По пода на една от тези по-малки сфери бяха

пръснати музикални инструменти и ако човек умееше да свири, просто трябваше да грабне някой, да го привърже за себе си и да започне своето изпълнение. Останалите на свой ред си взимаха инструменти и сешънът започваше. Мелодиите варираха от страхотни до ужасни, но винаги бяха енергични.

По това време, с известни прекъсвания, работех върху третата си симфония и винаги, когато ми се стореше, че съм успял да си изясня някоя добре замислена част, прекарвах известно време в сферата и я изпълнявах. Понякога музикантите, присъединяващи се спонтанно към мен, ми даваха нови и интересни насоки, което бе хубаво. Но дори когато не се получаваше по този начин, свиренето на инструмент си оставаше най-бързият начин да се добереш до някой интересен непознат без дрехи.

И точно по този начин се срещнахме. Тя си беше намерила едно пиано и успяваше да изтръгне от него популярни пасажи и странни ритми, докато аз поддържах основната част на симфонията си на едно чело. В началото ми се струваше дразнещо, но не след дълго ми просветна разбирането за онова, което тя правеше с музиката ми. И го правеше наистина *добре*. Направо си умирам за музикантки.

Двамата доведохме сешъна до катастрофален завършек и аз започнах да се кланям ожесточено, докато сферичките на потта ми се откъсваха като мъниста от мен и отплуваха грациозно в

хидротропните пречистватели, а тя блъскаше по осемдесетте и осемте клавиша на пианото си, сякаш бяха перверзникът, убил най-добрия ѝ любовник.

Когато и последната нота се разби в сферата, аз рухнах драматично. Самотниците, двойките и групите спряха наред коитус и започнаха да ни аплодират. Тя се поклони, отвърза се от стейнуея и се отправи към шлюза.

Присвих крака и се изстрелях нагоре, понасяйки се с възможно най-висока скорост през сферата, опитвайки отчаяно да достигна до шлюза преди нея. Настигнах я точно когато се канеше да изчезне.

– Ей! – казах. – Беше страхотно! Аз съм Джулиъс! Как е?

Тя протегна и двете си ръце и стисна едновременно носа и инструмента ми – не грубо, нали разбирате, а игриво.

– Бип! – каза, след което се промуши през шлюза, докато аз зяпах удивено нарастващия си приятел.

Последвах я.

– Чакай – извиках, докато тя се превърташе през спицата на станцията по посока на гравитацията.

Имаше тяло на пианистка – модифицирани ръце и пръсти, които се протягаха до невъзможни дължини, а и ги използваше с умението и грацията на навикнал на космоса човек, отскачайки все по-напред и все по-бързо. Пърхах доколкото можех подире ѝ с

неукрепналите си крака на новобранец, но докато най-сетне успя да се добера до половината же на станцията, вече беше изчезнала.

Не можах да я открия чак додето не завърших следващата част на симфонията и не отидох в сферата, за да я изпробвам на един обой. Тъкмо загрявах, когато тя прелетя през шлюза и се завърза за пианото.

Този път улових обоя под ръка и преди да навлажня платъка, се приближих с подскоци до нея. Надвиснах над капака на пианото. Докато свирехме, не откъсвах очи от нейните. Този път беше в настроение за четири четвърти и I-IV-V прогресии, а стилът ѝ се колебаеше от блус през рок до фолк, и се заиграваше по периферията на моите собствени мелодии. Тя поклащаше глава към мен, в отговор аз поклащах глава към нея и очите ѝ се присвиваха очарователно всеки път когато успявах да изтръгна от себе си поне някакво парченце музикално остроумие.

Имаше почти напълно плоска гръд, покрита с фина, червена и пухкава козина като на северноамериканска катерица. Стилът ѝ беше игрив, подходящ за контролирания климат и лекия живот в космоса. Петдесет години по-късно вече ходех с Лил, друга червенокоса жена, но Зед ми беше първата.

Свирех и свирех, омагьосан от плавните ѝ движения на пианото, комичните съсредоточени физиономии, които правеше, когато стигаме до някой от по-енергичните рефрени. Когато се уморявах,

преминавах в бавен преход или ѝ отстъпвах солото. Възнамерявах да удължа изживяването колкото може по-дълго. Междувременно се позиционирах така, че да застана между нея и люка.

Когато изсвирих и последната нота, бях изцеден като парцал, но някак успях да изтискам още енергия и да се изстрелям до шлюза, за да ѝ препреча пътя. Тя се отвърза спокойно и долетя до мен.

Вгледах се в очите ѝ – сребристи, скосени котешки очи, очи, в които се бях взирал цял следобед, забелязвайки в тъгълчетата им усмивката – започваща от тях, разпростираща се чак до дългите елегантни пръсти на краката. Тя отново ме огледа, след което най-накрая отново ме сграбчи здравата.

– Ще свършиш работа – каза и ме отведе в спалнята си в другия край на станцията.

Не спяхме.

* * *

Зоя беше един от първите мрежови инженери, работили по геонсинхронните широколентови съзвездия, издигнати във върховия момент от появата на Обществото. Беше получила своя дял от твърдо лъчение и ниска гравитация и с времето бе придобила относително трансчовешки вид, правейки смущаващ ъпгрейд след сму-

щавец ъпгрейд и допълнителни подобрения: рудиментарна опашка, очи, които различаваха по-голямата част от инфрачервения спектър, ръцете ѝ, козината ѝ, колена с кучешка свивка и напълно механизирани гръбначен стълб, имунизиран срещу обичайната безсмислена гадост, която тревожи всички нас, например болки в кръста, интракапуларни възпаления, ишиас, дискова херния.

Ако аз си мислех, че живея само заради удоволствията, в сравнение с нея бях начинаещ. Говореше единствено когато бибкането, подсвиркването, сграбчването и целувките не вършеха работа и редовно си прилагаше подобрения въз основа на първата прищявка, която ѝ хрумнеше, като например, когато твърдо реши да направи една космическа разходка чисто гола и прекара следобеда, покривайки кожата си с метална броня, заменяйки дробовете си с железни.

Влюбвах се в нея по сто пъти на ден и ми се искаше да я удуша два пъти по-често. Разхожда се из космоса в продължение на два дни, като прелиташе около балона и правеше чудновати физиономии срещу огледалната му повърхност. Нямахме начин да знае със сигурност дали я гледам отвътре, но допускаше, че наблюдавам. А може би не го допускаше и просто правеше смешни физиономии в полза на всички останали.

След това обаче се върна през шлюза, странна и безмълвна, очите ѝ бяха пълни със звездите, които беше видяла, а металическа-

та ѝ кожа бе охладена от дъха на празния космос, и ме поведе на весела гоненица из станцията, през столовата, откъдето изгазихме набързо през желираната яйцевидна форма на оризовия пудинг, оранжерииите, където ровеше като къртица, неотразима като маймуна, спалните отделения и индивидуалните балони, където успяхме да прекъснем хиляди съвкупления.

Човек би решил, че завършихме всичко това по същия начин, и да си призная, със сигурност тъкмо нещо подобно очаквах, когато започнахме надбягването, за което бях започнал да мисля като за един вид предварителна игра, но така и не го сторихме. Някъде към средата се бях разделил с всякакви плътски помисли, за да се завърна към детинската невинност, живеейки единствено заради удоволствието от преследването и гъделичкащото усещане, което ме връхлиташе всеки път, когато тя съумяваше да завие под някой още по-нелеп ъгъл. Мисля, че станахме нещо като легендата на станцията, като онази откачена двойка, която винаги изскача изневиделица и изчезва също толкова неочаквано, подобно на две голи колежанки, а ла братята Маркс, които неочаквано се изтърсват на частното ти парти.

Когато ѝ предложих да се омъжи за мен, да се върнем на Земята, да живее с мен, докато главната пружина на Вселената не се развие напълно, тя се разсмя на висок глас, направи ми бибип на носа и на инструмента и извика:

– ЩЕ СВЪРШИШ РАБОТА!

Отведох я в Торонто, където заживяхме на десет етажа под земята в претъпканите общежития на университета. На повърхността уъфито ни не беше кой знае колко гореща тема, а безкрайните коридори на общежитията я караха да се чувства като у дома си и едновременно с това ѝ предлагаша неизброими възможности за лудории.

Ала лека-полека пакостите се разрешиха и тя започна да говори повече. Признавам, че в началото изпитах облекчение, зарадвах се, че моята странна мълчалива съпруга най-сетне отново се държи нормално, че се сприятелява със съседите, вместо да им погажда безкрайни номера с бибипкане, ритници по задника и водни пистолети. Престанахме да играем на гоненица, тя отиде да ѝ извадят кучешките стави, да ѝ свалят козината и да ѝ махнат сребристите от очите, за да станат кафяви, което ми се струваше красиво и поне толкова разбираемо, колкото сребристите бе неразгадаемо.

Носехме дрехи. Посрещаме гости. Започнах да репетирам симфонията си в зали с ниско уъфи и паркове с първия попаднал пред очите ми музикант, а тя идваше, но не свиреше, просто сядаше настрана и се усмихваше, усмихваше с усмивка, която така и не отиваше отвъд устните ѝ.

Откачи.

Насираше се. Скубеше си косата. Режеше се с ножове. Обви-

няваше ме, че кроя планове да я убия. Опожаряваше апартаментите на съседите, увиваше се в найлон и чукаше мебелите като куче.

Откачи. Постигна го със стремителни крачки, рисувайки с кръвта си по стените на спалнята ни, изнасяйки тирада след тирада всяка вечер. Усмиввах се и кимах, и я търпях докато можах, след което я улових и я извлякох навън, ритаща като муле, и я отведох право в лекарския кабинет на втория етаж. Беше на Земята от година, но не с всичкия си от месец и точно толкова време ми отне, за да се изправя срещу нея.

Лекарят ѝ постави диагнозата нехимично зависима дисфункция, което един вид означаваше, че умът, а не мозъкът ѝ, е увреден. С други думи, аз я бях побъркал.

От нехимично зависима дисфункция може да те лекува терапевт, като на практика целта е да те убедят да се харесваш повече. Тя обаче нямаше такова желание.

Беше нещастна, суицидна, убийствено агресивна. В кратките мигове на прояснение, които постигаше с помощта на успокоителните, се съгласи да бъде възстановена от резервното си копие, което си беше направила преди да пристигнем в Торонто.

Бях до нея в болницата, когато се събуди. Бях подготвил писмено резюме на събитията след последното ѝ резервно копие и тя го прочете през следващите два дни.

– Джулиъс – каза ми, докато приготвях закуската в подземния

ни апартамент.

Звучеше толкова сериозно, така лишена от каквото и да е желание за забавления, че веднага разбрах, че новините едва ли щяха да бъдат весели.

– Да? – отвърнах, като подреждах чиниите с бекон и яйца и димящите чаши чай.

– Ще се върна обратно в космоса и ще се възстановя от поранна версия.

Беше си приготвила една раница и носеше дрехите си за път.

Мамка му.

– Страхотно – казах с насилена бодрост, а мислено съставях подробен инвентар на отговорностите си на повърхността. – Дай ми минутка или две, за да опаковам. И на мен ми липсва космосът.

Тя поклати глава, а в напълно разгадаемите ѝ лешникови очи проблясна гняв:

– Не, връщам се обратно към онова, което бях, преди да те срещна.

Болеше силно. Бях обичал старата, играеща на гоненица Зед, бях обичал нейните забавления и пакости. Онази Зед, в която се беше превърнала след женитбата ни, беше ужасна и ужасяваща, но бях останал с нея по-скоро от уважение заради човека, когото познавах.

Ето че сега заминаваше, за да се възстанови от резервно ко-

пие, направено преди да ме срещне. Смяташе да подкастри 18 месеца от живота си, да започне начисто, да се върне към запазена версия.

Дали болеше? Болеше непоносимо, мамка му.

Върнах се на станцията около месец по-късно и я видях да импровизира в сферата с някакъв тип, които имаше три допълнителни чифта ръце, висящи от хълбоците. Той припикаше из сферата, докато тя свиреше жига на пианото, а когато сребристите й очи грейнаха към мен, в тях нямаше и отсянка от разпознаване. Никога не ме беше виждала.

И аз умрях частично, оставяйки случката зад гърба си, заминавайки за Света на Дисни, за да се преоткрия с нова група приятели, нова кариера и нов живот. Никога повече не отворих дума за Зед – особено пред Лил, на която чисто и просто не беше необходимо да развалям настроението с луди спомени за бивши гаджета.

* * *

Ако откачах, със сигурност не бях чак толкова забележително луд, колкото Зед. Беше от онзи бавен, кипящ, грозен вид откачане, с което бях успял да отчуждя своите приятели, да саботирам враговете си и да хвърля приятелката си в ръцете на своя най-добър приятел.

Реших да отида на лекар веднага щом прокараме благоустройството на общото събрание на адхократията. Налагаше се да подреда приоритетите си.

Бях облякъл дрехите си от предната вечер и се бях спуснал до гарата с еднорелсовия влак от главното лоби. Платформата беше претъпкана с щастливи гости, весели и доволни, готови за ден, изпълнен с несекващи хиперкосвени забавления. Опитах се да се насиля да гледам на тях като на индивиди, ала колкото и да опитвах, те отново се превръщаха в тълпа, така че се наложи с всички сили да остана неподвижен, да устоя на желанието да тръгна сред тях към края на перона, за да си запазя по-хубаво място.

Събранието щеше да се проведе на терасата „Слънчево дърво“ в Земята на авантюристите, само на няколко крачки от мястото, където все така неизвестния агентатор ме беше направил на кайма. Адхократите от Земята на авантюристите дължаха услуга на екипа от Площада на свободата, понеже смъртта ми се беше състояла на тяхна територия, така че ни бяха дали достъп до безценната си зала за събрания, в която слънцето на Флорида се изливаше през ребрата на жалюзите, хвърляйки през помещението снопове прашна светлина. Слабите звуци от барабаните тики и главовете на сладкодумните екскурзоводи от Круиз в джунглата се процеждаха до нас – едва доловим фон откъм два от най-старите атракциони в Парка.

В екипа от Площада на свободата имаше почти сто адхократи, почти всичките – второ поколение членове на трупи с широки, приятелски усмивки. Изпълваха залата до крайност и преди събранието да започне, имаше доста прегръдки и ръкостискания. За щастие помещението бе прекалено малко за кръга от столове *de rigueur*¹³ за адхокрацията, така че когато Лил се изкачи на подиума пред останалите, все пак успя да вдъхне нещо като респект.

– Здравейте, всички! – каза усмихнато тя. Подпухналите от плач торбички под очите ѝ все още се забелязваха, стига човек да знаеше, че са там, ала тя беше специалист в уменията да си налага храбро изражение, независимо от това, колко силна болка изпитваше.

Адхократите изреваха дружно:

– Здравей, Лил! – след което се разсмяха на собствената си сантиментална традиция.

Ама разбира се, те всички бяха усмихнати до уши в Магическото царство.

– На всички им е известно защо сме се събрали, нали? – попита Лил със скромна усмивка. В крайна сметка беше работила в продължение на седмици, за да дойдат. – Някой има ли въпроси за плановете ни? Бихме искали да започнем изпълнението им веднага.

Един тип с преднамерено момчешки здравословен вид вдигна ръка. Лил му даде думата с кимване.

¹³ Задължителен (фр.) – Бел. пр.

– Под „веднага“ имате предвид...

В този момент се намесих аз:

– Тази вечер. След събранието. Чака ни осемседмичен производствен график и колкото по-рано започнем, толкова по-бързо ще приключим.

Тълпата замърмори несигурно. Лил ми хвърли изпепеляващ поглед. Свих рамене. Политиката не беше моята игра.

– Дон, опитваме нещо ново, наистина сериозна рационализация – продължи тя. – Хубавото е, че ще продължи *кратко*. До два месеца ще знаем със сигурност дали ще ни свърши работа. Ако пък не... е, за два месеца пак ще се върнем към старото положение. Ето защо няма да отделим толкова дълго време на планирането, колкото обикновено. Няма да ни бъдат необходими пет години, за да потвърдим идеята, така че рискът е значително по-нисък.

Друг актьор, жена, външно около четиридесетгодишна, със закръглен, майчински вид, също се обади:

– Изцяло за бързия напредък съм – Господ ми е свидетел, че понякога съм на мнение, че не се движим толкова бързо, колкото ми се иска. Но ме тревожат всички тези нови хора, които искате да привлечете... няма ли да ни забавят, когато се стигне да взимане на нови решения?

Не, помислих си кисело, защото хора, които смятам да привлечем, не са пристрастени към събранията.

Лил кимна:

– Добър въпрос, Лиса. Предложението, което правим на дистанционните актьори, е свързано с изпитателен срок – няма да имат право на глас, докато не отчетем, че благоустройството е протекло успешно.

Сега се изправи и друг актьор. Разпознах го: Дейв, набит, самодоволен задник, който обожаваше да работи на парадния вход, въпреки че през половината от времето не успяваше да свърже две думи на кръст.

– Лириан – каза той, като ѝ се усмихна тъжно, – мисля, че допускате много сериозна грешка. Всички ние обичаме Имението, всички – без изключение. Обичат го и гостите. То е част от историята, а ние сме неговите настойници, а не владетели. Като го променяме по този начин... ами... – Той поклати глава. – Не е добро стопанисване. Ако на гостите им се искаше да се разхождат из някое забавно местенце, където от сенките изскачат разни типове и ги плашат, щяха да посетят Къщата на Все светии в града, където живеят. Имението е нещо повече от това. Не мога да бъда част от подобен план.

Искаше ми се да избия самодоволната ухилена усмивка от лицето му. На практика бях изнасял съвсем същата реч – по отношение на работата на Дебра, – но да я чуя от устата на този задник, вече за *моя* сметка, буквално ме нажежи до червено.

– Виджте – казах аз. – Ако не го направим, ако не променим нещата, те ще бъдат променени *за* нас. От някой друг. Въпросът, *Дейв*, е дали един отговорен пазител ще позволи повереното да му се изплъзне, или ще направи всичко възможно то да продължи да съществува. Добрият настойник не си крие главата в пясъка.

Веднага ми стана ясно, че не се справям добре. Настроението на тълпата ставаше все по-мрачно, лицата сред нея – все по-неподвижни. Взех твърдо решение да не проговарям отново, преди събранието да е свършило, независимо от провокацията.

Лил заглади коментара ми и пое огъня на още десетина други. По всичко изглеждаше, че възраженията ще продължат да се сипят цял следобед, през цялата нощ, през целия следващ ден, а на мен започна да ми се замайва главата. Чувствах се зле и едновременно с това нервите ми бяха изопнати, докато наблюдавах Лил и изтормозената ѝ усмивка, и тревожния начин, по който отмяташе кичурите коса зад ушите си.

Най-накрая тя предложи въпросът да се гласува. По традиция гласовете се събираха анонимно, а резултатите се изобразяваха и подреждаха на публичните канали за данни. Очите на хората от групата се разфокусираха, докато викаха инфодисплеите си и преглеждаха прелитащите крайни цифри. Бях офлайн, така че нито имах възможност да наблюдавам, нито да гласувам.

Най-накрая Лил изпусна една въздишка на облекчение и се

усмихна, скръствайки ръце зад гърба си.

– Е, добре – каза тя, надвиквайки бърборенето на тълпата. – Да се залавяме за работа.

Изправих се, забелязах как Дан и Лил се взират в очите си – многозначителните погледи на току-що срещнали се любовници – и на свой ред видях всичко в червено. Буквално. Пред очите ми се разля розово, а периферното ми зрение започна да пулсира. Направих две сковани крачки към двамата, отворих уста, за да им кажа нещо ужасно, но от нея излезе единствено „Уаааа“. Цялата дясна страна на тялото ми изтръпна, кракът ми се плъзна и се стоварих на земята.

Скосената светлина от жалюзите хвърляше прашните си снопове през гърдите ми, докато опитвах да се подпра на лявата си ръка, след което всичко почерня.

* * *

Оказа се, че в крайна сметка не съм откачил.

Лекарският кабинет в лазарета на Мейн Стрийт беше чист, бял и украсен с плакати на шурчето Джимини в бяла престилка, с прекалено голям стетоскоп. Дойдох на себе си върху твърдо легло под табелка, която ми напомняше да се преглеждам два пъти годишно, за бога!, и опитах да надигна ръце, за да предпазя очи от

прекалено ярката светлина и прекалено жизнерадостните плакати, но установих, че не мога да помръдна. По-нататъшното проучване ме наведе на заключението, че това се дължи на факта, че краката и ръцете ми са привързани към леглото.

– Уаааа – казах отново.

В полезрението ми доплува разтревоженото лице на Дан заедно с лицето на сериозен на вид лекар, привидно около седемдесетгодишен, с физиономия в стил Норман Рокуел – прорязана от бръчици около очите и чертички от постоянно усмихване около устата.

– Добре дошъл отново, Джулиъс. Аз съм доктор Пийт – произнесе той с благ глас, който съответстваше на лицето му. Въпреки скорошното си разочарование от всички глупости на актьорите, представлението, което ми изнасяше, ми се стори успокояващо.

Отпуснах се отново на леглото, докато докторът светкаше с фенерче в очите ми и се консултираше с различни диагностични апарати. Понесох всичко със стоическо мълчание, прекалено объркан от ужасяващите звуци “Уаааа”, излизали от устата ми всеки път, когато опитвах да проговоря. Когато приключеше, докторът щеше да ми каже какво не е наред.

– Налага ли се да остане завързан? – попита Дан, а аз поклатих настоятелно глава. Връзването не беше точно представата ми за

приятно прекарване.

Докторът се усмихна все така меко:

– Мисля, че засега е за добро. Не се тревожи, Джулиъс, съвсем скоро ще те изправим на крака.

Дан започна да протестира, но когато докторът заплаши да го изгони от стаята, предпочете да замълчи. Вместо това взе ръката ми.

Носът ме сърбеше. Опитах да не му обръщам внимание, но започна да става все по-зле и по-зле, докато не се превърна в единственото, за което можех да мисля – пламтящо копие от сърбеж, пулсиращо на върха на носа ми. Раздвижих ожесточено лице и се загърчих в кайшите. Докторът отсъстващо забеляза извивките ми и внимателно почеса носа ми с облечения си в ръкавица пръст. Облекчението беше просто фантастично. Оставаше ми единствено да се надявам, че след малко няма да ме засърбят топките.

Най-накрая докторът си придърпа един стол и натисна някакво копче, което накара горната част на леглото да ме издигне така, че да мога да го погледна в очите.

– Ами добре – каза той, като поглаждаше брадичката си. – Имаш проблем, Джулиъс. Приятелят ти ми каза, че системите ти са били офлайн повече от месец. Далеч по-добре щеше да се получи, ако беше дошъл при мен веднага след като се е случило... Но не си го направил и нещата са се влошили. – Той кимна към контраобви-

нението на щурчето Джимини: „Веднага се консултирай с чичо доктор!“ – Съветът никак не е лош, синко, но станалото – станало. Преди около осем седмици си бил възстановен от запазено копие, доколкото разбирам. Без допълнителни изследвания няма как да бъда напълно сигурен, но предположението ми е, че машинният мозъчен интерфейс, който са ти инсталирали, е имал физически дефект. Оттогава насам се е влошавал все повече, подавал е грешни сигнали, рестартирал се е отново и отново. Изключванията са защитен механизъм и са предвидени, за да те предпазват от припадъци като този, който си изпитал на гърба си днес следобед. Когато интерфейсът засече неизправност, преустановява работа и се рестартира в диагностичен режим, прави опит да внесе корекции и отново се връща онлайн... Хм, това върши работа при дребни проблеми, но в случай като твоя си е лоша новина. Състоянието на интерфейса е плачевно и е въпрос на време, преди да ти причини сериозни повреди.

– Уаааа? – попитах. Имайки предвид, *Добре де, но какво ѝ има на устата ми?*

Докторът сложи пръст на устните ми:

– Не се опитвай. Интерфейсът е блокирал и е изключил част от волевите ти нервни процеси. След известно време вероятно ще се самоизключи, но засега няма смисъл. Тъкмо поради тази причина сме те обездвижили – когато те докараха, имаше силни гърчове,

не искахме да се нараниш.

Вероятно ще се самоизключи? Господи, можех да си остана така завинаги. Започнах да треперя.

Докторът ме успокои, като погали ръката ми и едновременно с това притисна към нея една трансдермална лепенка. Щом седативът се просмука в кръвния ми поток, паниката започна да изчезва.

– Хайде, хайде – каза той. – Не е станало нищо непоправимо. Ще ти отгледаме нов клонинг и ще прехвърлим в него резервното ти копие. За нещастие копието е остаряло. Ако бяхме забелязали какво се случва с теб по-рано, може би щяхме да успеем да извлечем нещо по-прясно, но като се вземе предвид влошеното състояние, което демонстрираш... Е, просто не би имало смисъл.

Сърцето ми блъскаше като чук. Щях да изгубя два месеца – изцяло, сякаш не се бяха случили. Атентата срещу мен, новата Зала на президентите и безсрамния ми опит да я саботирам, скарването с Лил, Лил и Дан, събранието на адхократите. Плановете ми за благоустройството! Всичко – и добро, и лошо, всеки един миг – свалено като одрана кожа.

Не можех да го направя. Имах благоустройство за довършване и бях единственият, който разбираше задачата в детайли. Без неуморните ми подкани адхократите вероятно отново щяха да се върнат към старите си, безопасни пътища. Нищо чудно дори да оставяха нещата завършени наполовина, щяха да прекратят процеса

и да удължат ревюирането до безкрайност, да се обърнат по гръб и да си покажат коремите на Дебра.

Нямах намерение да се възстановявам от резервно копие.

* * *

Преди интерфейсът най-последно да се предаде и окончателно да се самоизключи, имах още два пристъпа. Спомням си първия – хаос от смущаващи зрението ми пулсации, неконтролируеми гърчове и вкус на метал, но вторият се случи без дори да изляза от дълбоко безсъзнание.

Когато отново дойдох на себе си в лазарета, Дан пак беше там. Имаше набола едnodневна брада и новопоявили се бръчици от тревога в ъгълчетата на подмладените очи. Докторът влезе, като клатеше глава.

– Е, изглежда, най-лошото свърши. Приготвих формулярите със съгласието ти за възстановяването, а новият клонинг ще стане готов до час или два. Междувременно смятам, че ще бъде най-добре да те приспим. Щом приключи възстановяването, ще пенсионираме това тяло и сме приключили.

Да пенсионираме това тяло? Искаше да каже, да ме убият.

– Не – произнесох. Потръпнах в каишите: отново бях възвърнал гласа си!

– О, я стига... – Докторът най-после позволи на маниерите си да се изплъзнат от контрол и раздразнението му взе връх: – Няма какво повече да направим. Ако беше дошъл при мен още в началото, е, може би тогава щяхме да имаме една-две възможности в повече. Няма кого друг да виниш освен себе си.

– Не – повторих. – Не сега. Няма да подпиша.

Дан сложи ръка върху моята. Опитах се да я отхвърля, но каишите и здравата му хватка ме държаха неподвижен.

– Трябва да го направиш, Джулиъс. За добро е – каза той.

– Няма да ви позволя да ме убиете – произнесох през стиснати зъби. Върховете на пръстите му бяха твърди, мазолести, упражняваха натиск, който се простираше отвъд пределите на моралното задължение.

– Никой не те убива, синко – каза докторът. Синко, синко, синко. Кой знаеше на колко ли години е? Доколкото ми беше известно, можеше да е и на осемнайсет. – Тъкмо напротив: спасяваме те. Ако продължава така, само ще се влошиш. Припадъци, умствена недостатъчност, ще се превърнеш в зеленчук. Не тръгвай по този път.

Припомних си величавата трансформация на Зед от нормален в луд човек. *Естествено, че не искам да тръгвам по този път.*

– Не ми пука за интерфейса. Отрежете го. Но сега не мога да го направя. – Преглътнах. – След това. След благоустройството.

Още само осем седмици.

* * *

Каква ирония! Щом докторът се увери, че говоря сериозно, отпрати Дан от стаята и завъртя очи нагоре, докато набираше някакъв номер. Забелязах как гръклянът му заигра, докато субвокализираще. Остави ме привързан за масата, в очакване.

В лазарета нямаше часовници, няхах и вътрешен хронометър, така че може да бяха изминали десет минути или пет часа. Бях с катетър, но не го подозирах, докато спешната нужда не ми го разкри.

Когато докторът се върна, държеше в ръка малко устройство, което разпознах моментално: ВЕРЧ пистолет.

Е, не беше същият модел, какъвто бях използвал срещу Залата на президентите. Този беше по-малък и по-добре направен, с прецизната изработка на хирургически инструмент. Пийт ме погледна с вдигната вежда:

– Знаеш какво е това – каза с равен глас той. Умът ми издаде нечленоразделен звук в едно от по-тъмните си ъгълчета, *той знае, знае, Залата на президентите*. Само че не знаеше. Този епизод беше заключен в мислите ми, неуязвим срещу всякакви опити за копиране.

– Да – отговорих.

– Специално този е особено мощен. Ще проникне през екранния щит на интерфейса и ще го изпече. Вероятно няма да те превърне в малоумен идиот. Не мога да направя нищо повече. Ако и това не свърши работа, ще те възстановим от последното ти резервно копие. Преди да го използвам, се налага да подпишеш, че си съгласен.

Всички претенции за любезност в гласа му бяха изчезнали и вече не си правеше труда да прикрива дори отвращението си. Отхвърлях чудото на обществото Бичън – онова, което едва ли не бе превърнало лекарската професия в нещо излишно: защо му е на човек да се тревожи за хирургически операции, след като може да си отгледа клонинг, да си направи резервно копие и да обнови новото тяло? Някои хора си сменяха трупове само за да се отърват от настинка.

Разписах се. Докторът избута носилката сред трясъка и боботенето на утилидорите, след което я качи на една товарна вагонетка, която ме отведе до центъра на Имаженерната, а оттам – в средата на тежка, оголена Фарадеева клетка. Разбира се: когато натиснеш спусъка на ВЕРЧ пистолета, щеше да унищожи цялата електроника в съседство. Налагаше се да ме изолират добре.

Докторът остави пистолета на гърдите ми и разхлаби каишите ми. Запечатана клетката и тръгна към вратата на лабораторията. На

една кука до нея бяха окачени тежка престилка и шлем с прозрачен наличник.

– Щом изляза през вратата, го насочи към главата си и натисни спусъка. Ще се върна след пет минути. Когато се върна, остави пистолета на земята и не го докосвай. За еднократна употреба е, но нямам намерение да разбирам от първа ръка дали не греша.

Той затвори вратата. Взех пистолета. Беше тежък, наситен със складираната в него енергия – върхът му имаше параболична форма, за по-добър фокус на конуса.

Приближих го до слепоочието си и за момент не направих нищо. После палецът ми откри копчето на спусъка.

Поколебах се. Нямах да ме убие, но беше напълно възможно да блокира завинаги интерфейса и да ме превърне в гърчещ се маниак. Знаех, че никога няма да успея да натисна спусъка. Докторът навярно също го разбираше – това беше начинът му да ме убеди да се подложя на възстановяването.

Отворих уста, за да го повикам и онова, което излезе от нея, бе „Уааа!“

Пристъпът започна. Ръката ми потрепна, палецът ми нацели бутона и във въздуха плъзна мирис на озон. Пристъпът спря.

Вече нямах интерфейс.

* * *

Лицето на доктора стана кисело и резервирано, когато ме видя да разтривам бицепсите си, изправен на носилката. Извади отнякъде преносим диагностичен уред, насочи го към главата ми и обяви и последната дигитална микроверига в главата ми за умъртвена. За пръв път от двайсетте ми години насам в мен нямаше нищо по-усъвършенствано от онова, което ми бе дала природата.

В резултат на гърчовете каишите бяха оставили пурпурни белези по китките и глезените ми. Излязох с накуцване от Фарадеевата клетка и лабораторията горе-долу без допълнителна помощ, но със сетни сили – мускулите ми стенеха от непреднамерените изометрични упражнения вследствие на пристъпа.

Дан ме чакаше в утилидора – приклеknал и задрямал до стената. Докторът го разтърси, за да се събуди, и главата на Дан моментално се изправи, докато в същото време ръката му светкавично улови тази на мъжа. Тук в Магическото царство човек лесно можеше да забрави за предишните професионални умения на Дан, но бързо ми се наложи да си ги припомня, когато хвана ръката на лекаря и скочи на крака с твърд и напрегнат поглед. Старото ми приятелче, екшън-героят.

Дан пусна доктора и се извини. Хвърли ми един бърз, преценяващ поглед и без да каже дума, подложи рамо под мишницата ми,

за да ме подкрепи. Нямах сили да го спра. Нуждаех се от сън.

– Отиваш право у дома – каза той. – Утре ще водим битки с Дебра.

– Става – отговорих и се качих на чакащата вагонетка.

Но не отидохме у дома. Дан ме отведе в хотела ми, „Съвремение“, и ми помогна да стигна чак до вратата на стаята. Плъзна картата през процепа на ключалката и застава с неудобство встрани, докато влизах с накуцване в празната стая, която сега бе новият ми дом, докато рухвах в леглото, което сега беше мое.

Сетне се промъкна обратно назад с извинително изражение – към Лил и къщата, която бяхме споделяли.

Сложих лепенката с успокоително, която докторът ми беше връчил и прибавих към нея още нещо също по негова препоръка, за овладяване на „промяната в настроенията“. След секунди се унесох в сън.

Глава 7

В която Джулиъс не си взема поука.

През следващите два дни, докато благоустройството в Имението напредваше, се поддържах с медикаменти. Работихме цяла нощ, за да издигнем скелето около фасадата, макар че по нея нямаше да има промени – опитвахме се да създадем впечатление за бърз напредък, а и освен това имах идея.

Работех заедно с Дан, който използвах за личен секретар, за да се занимава с телефонните ми повиквания, да следи в Мрежата за момента, когато ще се разнесат първите оплаквания, щом посетителите на Дисни надушеха, че в Имението се готви цялостно благоустройство. Не си разменяхме и една излишна дума, застанали един до друг, без дори да се поглеждаме в очите. Така или иначе, в присъствието на Дан не можех да се почувствам неловко. Не би ми го позволил, а и бездруго си имахме достатъчно грижи да отпращаме разочарованите гости на Имението. Подтискащо голям брой от тях се насочваха право към Залата на президентите.

Не ни се наложи да чакаме дълго, преди да се появи и първото паникьосано и прочувствено излияние по повод случващото се в Имението. Дан го прочете на глас от инфодисплея си:

– “Здравейте! Някой да е чувал нещо за планиран ремонт в ПИ? Току-що минах набързо на път за новата 3 на П-те и изглежда

са започнали нещо наистина голямо – скелета, тълпи от влизачи и излизачи актьори, вижте снимката. Надявам се, че няма да прецакат нещо, което и без това си е достатъчно хубаво. Между другото, не пропускайте да видите новата 3 на П-те, много бичън.”

– Така – казах аз. – Кой е той и включен ли е в списъка ни?

Дан прекара няколко секунди в размисъл.

– Тя се казва Ким Райт и е в списъка. Добро уъфи, достатъчно фенак около Имението, голяма читателска аудитория.

– Свържи се с нея – казах.

Планът беше следният: привличахме бесните фенове незабавно, зачислявахме им реквизит и костюм и ги качвахме на скелето. Връчвахме им прекалено големи примитивни инструменти и ги оставяхме да си играят на строители, да блъскат и разиграват безсмислена пантомима. Не след дълго Сунип и бандата му щяха да ни доставят първата пратка с дистанционни роботи, на които да се прехвърлим – за да започнат да се въртят в зоната за изчакване и да общуват с любопитните гости. Новото Имение щеше да заработи както обикновено след 48 часа, за съжаление – с орязан капацитет. Скелето беше отличен морков, визуалната примамка, която да привлече тълпите, лутащи се около Залата на президентите на Дебра, за да хвърлят по един преценяващ поглед. Вече чувах шушукането и бръмченето.

Добре съм го измислил.

* * *

Дан изпрати запитване до Ким и успя да разговаря с нея, докато тя излизаше от Карибски пирати. Чудех се дали щеше да се окаже правилният човек за задачата: изглеждаше ужасно очарована от благоустрояването, което бяха направили Дебра и екипът ѝ. Ако разполагах с повече време, щях да проверявам още по-сериозно миналото на всяко от имената в списъка ми, но би ми отнело месеци.

Дан побъбри известно време с Ким, като говореше на глас от уважение към недъга ми, преди най-сетне да подхване темата:

– Прочетохте поста ти за благоустройството на Имението. Ти си първата, която го забеляза, и се питахте дали не би искала да наминеш и да научиш малко повече за плановете ни?

Дан присви очи.

– От онези, които крещат е – каза той.

По навик се опитах да извикам инфодисплея с файловете ми за феновете, които се надявахме да привлечем към Имението. Не се случи нищо, разбира се. Само сутринта бях допуснал същата грешка около десетина пъти и не му се виждаше краят. Но по всичко изглеждаше, че явно няма начин да се вбеся от това, нито от каквото и да е друго, даже и заради едва забележимата смучка под яката на Дан. Трансдермалният уравновесител на настроенята на

бицепса ми се грижеше за тази работа – лекарско предписание.

– Добре, добре. Застанали сме до Гробището за домашни любимци, двама актьори, мъже, в костюми на Имението. Около сто седемдесет и осем сантиметра, на около трийсет. Няма начин да ни пропуснеш.

Не ни пропусна. Пристигна на бегом, останала без дъх и развълнувана. Външно беше на около двацет, облечена горе-долу по-същия начин, с модна термонаметка – плътно прилепнала към тялото, оставяща свободни единствено крайниците ѝ, които пък бяха издължени и с по две колена. Изведнъж ме обхвана цялата възможна ярост срещу по-младите, включително и срещу момичето, което ме беше застреляло.

Ала приликата с убиеца ми свършваше до облеклото и тялото. Не носеше дизайнерско лице, а по-скоро такова, по което си личаха достатъчно несъвършенства, че да бъде нейното собствено, с близко разположени очи и широк, леко сплескан нос.

Проследих с възхищение как се придвижи през тълпата – бързешком и крадешком, но без да се блъска в никого.

– Ким – извиках към нея, когато наближи. – Насам.

Тя нададе щастлив писък и буквално полетя към нас. Дори и на пълна скорост се справяше добре с навигацията през тълпата – не докосна и един човек. Когато ни достигна, наби спирачките и подскочи лекичко.

– Здравсти, аз съм Ким! – каза, като разгърси ръката ми с чудатата стремителност и сила на двата си лакътя.

– Джулиъс – отговорих и почаках, докато повтори същото с Дан.

– Е – каза тя, – каква е сделката?

Взех ръката ѝ:

– Ким, имаме работа за теб, стига да се интересуваш.

Тя стисна още по-здраво ръката ми, а очите ѝ заблестяха.

– Приемам! – отвърна.

С Дан се разсмяхме. Смехът ни беше любезен, актьорски, но под повърхността му имаше облекчение.

– Смятам, че ще бъде най-добре първо да ти обясним за какво става дума – казах.

– Обяснявайте! – отговори тя и отново стисна ръката ми.

Освободих се от нея и изложих набързо съкратената версия на благоустройствените ни планове, без да споменавам нищо за Дебра и нейните адхократи. Ким алчно поглъщаше всяка моя дума. Докато говорех, наведе глава настрана, но очите ѝ не ме изпускаха. Това малко ме объркваше, така че накрая попитах:

– Запис ли правиш?

Ким се изчерви:

– Надявам се, че нямате нищо против! Правя си нов албум за Имението. Имам албуми за всеки атракцион в Парка, но този напра-

во ще ги размаже!

Това беше нещо, за което не бях помислил. В рамките на Парка публикациите по въпросите, свързани с работата на адхокрацията, бяха табу до такава степен, че изобщо не ми беше хрумвало, че новите членове на трупи, които смятахме да привлечем, биха имали желание да записват всяка дребна подробност и да я разпространяват из Мрежата, за да трупат купища уъфи.

– Мога да го изключа – каза Ким. Изглеждаше разтревожена, което ми помогна да най-после осъзная колко важно беше всъщност Имението за хората, които набирахме, каква привилегия бе предложението ни за тях.

– Не, няма нужда – отговорих. – Да покажем на света как стават тия работи.

Отведохме Ким към един от утилидорите за гардеробната. Докато стигнем, вече беше наполовина гола – буквално разкъсваше дрехите си от нетърпение да влезе в ролята. Соня, адхократката, която бяхме привлекли от Площада на свободата, за да работи в гардеробната, вече й беше приготвила дрехи – униформа на мъртвешка прислужница в комбинация с прекалено голям колан за инструменти.

Оставихме Ким на скелето, заета да мята с една мистрия заместител на цимент на водна основа по стената, да го остъргва и да се мести на ново място. Лично на мен заниманието ми се струваше

отегчително, но имах основания да смятам, че когато настъпеше време за други задачи, щеше да ни се наложи да я изскубнем със сила.

След което отново се заехме да преравяме Мрежата за поредния кандидат.

* * *

До обяд вече разполагахме с десет нови актьори, които пробиваха, блъскаха с чук, мажеха, бутаха черни ръчни колички, тананикаха си „Мрачни ухилени призраци“ и като цяло си прекарваха направо страхотно по всички възможни правила на занаята.

– Ще се получи – казах на Дан. Бях изтощен и изпотен до уши, а от трансдермалната лепенка под костюма ме сърбеше. Въпреки сока на щастието в кръвта ми в настроението ми се прокрадваше нетипична за член на трупа раздразнителност. Трябваше да сляза малко от сцената.

Дан ми помогна да се отдалеча с накуцване и докато влизахме в утилиндора, прошепна в ухото ми:

– Идеята беше страхотна, Джулиъс, наистина.

Скочихме в една вагонетка на път за Имаженерната, а гърдите ми щяха да се пръснат от гордост. Сунип беше натоварил трима от асистентите си с работата по първото поколение мобилни

дистанционно управляеми роботи за екстериора и бе обещал същия следобед да ни демонстрира един от прототипите. Роботите бяха от лесната част – на практика ги сглобявахме с готови детайли, – но костюмите и програмното осигуряване бяха нещо съвсем друго. Усетих, че се разведрявам малко от мисълта за онова, което Сунип и хиперсъзидателните му помощници щяха да сътворят, както и от факта, че се бях откъснал за момент от очите на хората.

Лабораторията на Сунип изглеждаше така, сякаш я бе връхлетяло торнадо. Групичките от имаженери влизаха и излизаха, въоръжени с мистериозните си джаджи, или стояха на плътни купчини, заети в спорове из ъглите и си крещяха един на друг по повод на онова, което в дадения момент бе изобразено на инфодисплеите им. В средата на всичко това беше Сунип, който изглеждаше така, сякаш едва удържа желанието си да извика “Ура!”. Очевидно беше в стихията си.

Когато забеляза, че двамата с Дан се приближаваме, разтвори широко ръце – толкова широко, че да обгърне целия лудешки хаос около себе си.

– Каква прекрасна неяснокаша! – надвика шумотевицата той.

– И още как – съгласих се. – Как се очертава прототипът?

Сунип махна отсъстващо, докато пръстите му описваха някакви дребни подробности.

– Като му дойде времето, като му дойде времето. Натоварих

екипа с нещо друго, малко програмиране по кинематиката за един клас призраци, използващи торби със сгъстен въздух, за да летят – тихи и плашещи. Стара шпионска технология, приспособихме я с огромен успех. Гледай сега! – Той ме посочи с пръст и, както предположих, изстреля поток от данни към мен.

– Офлайн съм – напомних му внимателно.

Той се плесна по челото, отдели само миг, за да отметне косата си, и ми махна извинително:

– Разбира се, разбира се. Ето.

Разви един екран с течни кристали и ми го подаде. По него танцуваше ято призраци на фона на сцената от балната зала. Тематично съответстваха на съществуващите привидения в Имението, по-скоро смешни, отколкото плашещи, и лицата им ми се струваха познати. Огледах лабораторията и си дадох сметка, че бяха карикатури на някои от имаженерите.

– А! Значи забеляза – обади се Сунип, като потриваше ръце. – Отлична шега, нали?

– Това е страхотно – заявих развеселено. – Но за утре вечер наистина се нуждаем от малко действащи роботи, Сунип. Вече го обсъждахме, нали не си забравил?

Без дистанционно управляемите роботи набирането на нови актьори щеше да бъде ограничено само до почитатели като Ким – най-вече хора, които живееха в района. Плановете ми се простираха

малко по-надалеч.

Сунип изглеждаше разочарован.

– Разбира се. Обсъждахме го. Не ми се иска да спирам устрема на хората си, когато им хрумват добри идеи, но за всичко си има време и място. Веднага ще се заемат, оставете на мен.

Дан се обърна, за да поздрави някой и аз също погледнах, за да видя кого. Лил. Естествено. Под очите ѝ имаше сенки от умора. Протегна се да улови ръката на Дан, видя ме и промени решението си.

– Здравейте, момчета – произнесе с овладяна небрежност.

– А, здрасти! – каза Сунип.

Той изстреля пръста си към нея – летящите призраци, според едно от предположенията ми. Очите на Лил за момент се завъртяха, след което му кимна изтощено:

– Много добре – заяви тя. – Току-що се чух с Лиса. Спомена ми, че екипите по интериора се движат по график. Успели са да разглобят по-голямата част от аниматрониката и в момента демонтират стъклените части в Балната зала. – Призрачните ефекти в Балната зала се постигаха посредством гигантско пано от полирано стъкло, което разсичаше странично помещението на две. Имението бе построено около огледалото; беше прекалено голямо, за да го изнесем непокътнато. – Казват, че ще им трябват два дни, преди да успеят да го срежат и изнесат.

Възцари се неловка тишина, а ревят на имаженерите тутакси се спусна, за да я запълни.

– Сигурно си капнала – каза най-сетне Дан.

– Дяволски си прав – казах в същия момент, в който Лил отговори: – Предполагам.

Двамата се усмигнахме отпаднало. Сунип обви ръце около моите рамене и тези на Лил и ни притисна към себе си. От него се носеше екзотична смесица от мирис на индустриална смазка, озон и телесни изпарения.

– Защо вие двамата просто не се приберете у дома и не си направите по един масаж? – каза той. – Заслужили сте малко почивка.

Дан срещна очите ми и поклати извинително глава. Измъкнах се изпод ръката на Сунип и му благодарих тихо, след което се насочих уморено към „Съвременник“, за да взема гореща вана и да поспя няколко часа.

* * *

Върнах се в Имението по залез. Беше достатъчно прохладно, така че минах по наземния маршрут – носех костюма си в раницата, – вместо да се возя в дрънчащия, климатизиран комфорт на утилитарите.

Докато освежаващият бриз ме облъхваше, внезапно ми се прииска *истинско* време, от онзи вид, с който бях израснал в Торонто. Беше октомври, за бога, но един цял живот, прекаран сред климатични инсталации, се опитваше да ме убеди, че е май. Спрях, отпуснах се на една пейка за няколко секунди и затворих очи. Без да искам и без помощта на инфодисплей, видях Хай Парк в Торонто, потънал в есенни цветове, в яростно червено и оранжево, в отсенки вечнозелено и земнокафяво. Господи, имах нужда от ваканция.

Отворих очи и осъзнах, че се намирам пред Залата на президентите и че пред нея се беше образувала опашка от хора, която се простираше далече назад. Направих една бърза сметка наум и рязко си поех въздух: имаха достатъчно народ, за да напълнят Залата пет или шест пъти – към един час чакане. Залата *никога* не беше привличала такива тълпи. Дебра работеше на въртележките, облечена в раиран костюм в стил Бетси Рос¹⁴, улови погледа ми и ми кимна отсечено.

Отдалечих се бавно към Имението. Пред входа се беше оформил хор от поклащащи се новопривлечени зомбита, които мърмореха стенещо „Мрачни ухилени призраци“, прилагайки новата структура от повикващи и отговарящи фрази. Участваше и неголяма публика, подкрепяна от новобранците по скелето.

¹⁴ Бетси Рос (1752-1836) – жената, ушила първото знаме на САЩ в сегашния му вид. – Бел. пр.

– Е, поне тази част се развива както трябва – промърморих.

И наистина беше така, с тази разлика, че забелязах как някои членове на адхокрацията стоят отстрани и наблюдават ставащото с не особено благосклонни изражения. Изцяло обсебените фенове са добра мерна единица за популярността на един атракцион, но от друга страна са си и нещо като главоболие. Припяват по време на представлението, просят си сувенири и ти досаждат с подмазвачи се, нафукани въпроси. След известно време дори най-добронамереният актьор може да изгуби търпение и да развие автоматична неприязън към тях.

Адхократите от Площада на свободата, които помагаша в Имението, бяха принудени от обстоятелствата да дадат одобрението си за благоустройство, изправени пред свършен факт по въпроса дали да работят за него, а сега бяха принудени да търпят и компанията на непоносимите си мегапочитатели. Ако се бях оказал наоколо в момента, когато всичко беше започнало – вместо да спя! – може би щях да успея да загладя ефекта от нараненото им честолюбие, но сега се чудех дали не съм закъснял прекалено много.

Не ми оставаше нищо друго, освен да продължа по предначертания план. Мушнах се в първия изпречил ми се утилидор, облякох си костюма и се върнах на сцената. Присъединих се към пеенето на смени с ентузиазъм и дори приближих до адхократите, подкачайки ги също да се включат, независимо със или без желание.

По времето, когато хората се оттегли, изпотен и изтощен, група адхократи бяха готови да заемат мястото му, а аз придружих новобранците до стаята за почивка зад сцената.

* * *

Сунип забави доставката на прототипите с цяла седмица, след което ми заяви, че ще измине още седмица, преди да получим дори пет бройки в работно състояние. Въпреки че не го каза на глас, останах с впечатлението, че хората му бяха излезли извън контрол, така въодушевени, че са се изплъзнали от хватката на адхокрацията, че на практика бяха пощурели. Самият Сунип приличаше на развалина, изнервен и докачлив. Реших да не го притискам.

Освен това си имах и собствени проблеми. Новите попълнения се умножаваха. Оставах на гребена на вълната на почитателския отговор около благоустройството с помощта на терминала, който бях инсталирал в хотелската си стая. Ким и местните й колеги жънеха милиони посещения на ден, а уърфито им набъбваше с пристигането на всеки следващ завистлив фен, който се логваше, за да погледа напредъка по скелето.

Това си оставаше в съгласие с плана ми. Онова, което не бях предвидил, беше, че новобранците на свой ред привличаха желаещи да участват, разпращаха покани до приятелчетата си из мрежата

да посетят Флорида, да се настанят на диваните и леглата им за гости, след което да ми докладват по служба.

На десетия път отидох при Ким в стаята за почивка. Гръклянът ѝ подскачаше, а очите ѝ проследяваха невидими думи някъде под линията на хоризонта. Без съмнение съчиняваше поредното си задъхано официално комюнике за магията да работиш в Имението.

– Здравей – казах. – Имаш ли минутка?

Тя вдигна пръст и секунда по-късно ми се усмихна лъчезарно:

– Здравсти, Джулиъс! – отговори. – Ама разбира се!

– Защо не си облечеш цивилните дрехи. Да се поразходим из Парка?

Ким носеше костюма си при всеки удобен случай. Бях успял да я убедя всяка вечер да го оставя за пране, вместо да го облича и у дома.

Тя с нежелание отскочи до съблекалнята, за да си сложи наметката. Взехме утилидора до изхода при Земята на фантазията и тръгнахме в късния следобед през наплива от деца и техните придружители, наредени в плътни опашки за Снежанка, Дъмбо и Питър Пан.

– Харесва ли ти тук? – попитах.

Ким подскочи лекичко.

– Ах, Джулиъс, най-хубаво прекараното време в живота ми,

честно! Сбъдната мечта. Среждам толкова интересни хора и съм пълна с идеи. Нямам търпение да изпробвам и роботите с дистанционно управление.

Внезапно направи едно от онези двуставни премествания, основна част от много екшън-филми в последно време, така че се оказа точно пред мен, поставила ръка на рамото ми, вгледана право в очите ми. Имаше сериозен вид:

– Проблем ли има, Джулиъс? Ако има, предпочитам просто да го обсъдим, вместо да бърборим.

Усмехнах се и свалих ръката ѝ от рамото си.

– На колко години си, Ким?

– Деветнайсет – отговори тя. – Какъв е проблемът?

Деветнайсет! Исусе, нищо чудно, че се палеше толкова лесно. *А какво беше моето извинение тогава?*

– Не е проблем, Ким, просто исках да обсъдим нещо. Хората, които водите да работят за мен... наистина са страхотни актьори.

– Но?

– Но ресурсите ни тук са ограничени. И през деня не ми остава никакво време да следя всички новодошли, благоустройството, целия хаос. Да не говорим, че докато не открием новото Имение, броят на статистите, които можем да използваме, също е ограничен. Притеснявам се, че хората идват отдалеч само за да открият, че няма свободни смени, които да поемат.

Тя ми хвърли изпълнен с облекчение поглед.

– *Това* ли е всичко? Не се тревожи. Говорих с Дебра от Залата на президентите и тя каза, че може да прибере всички, за които няма да се намери работа в Имението... можем дори да се сменяме тук и там! – Очевидно беше ужасно горда от прозорливостта си.

Ушите ми звънтяха. Дебра винаги беше на крачка пред мен, през целия път. Вероятно самата тя бе подхвърлила идеята Ким да се заеме с набирането на нови попълнения. Щеше да привлече хората, идващи да работят в Имението, щеше да ги убеди, че на Площада на свободата няма да се отнесат както подобава с тях, след което щеше да ги впрегне в малкото си ранчо за уъфи, а оттам, който знае, щеше просто да си присвои Имението, Парка и целия Свят на Уолт Дисни.

– Е, не мисля, че ще се стигне дотам – произнесох внимателно. – Сигурен съм, че ще успеем да им намерим все някаква работа в Имението. Колко повече, толкова по-весело.

Ким наведе озадачено глава на една страна, но реши да не се главоболи излишно. Болката ме върна обратно в реалността, така че се заех с планирането на доставката на костюми, тренировъчните графици, разпределението на местата за спане. Господи, само ако Сунип се напънеша да довърши най-последни тези работи!

* * *

– Какво означава това “не”? – попитах разгорещено.

Лил скръсти ръце и ме изгледа унищожително:

– Не, Джулиъс. Няма да стане. В групата и без това вече има недоволни, че цялата слава отива за новодошлите, никога няма да ни позволят да доведем още. Освен това няма да спрат работата си по благоустройството, за да ги обучават. През всеки един ден, в който Имението е затворено, губят уъфи и не искат повече забавяния. Дейв вече се е съюзил с Дебра и съм сигурна, че няма да бъде последният.

Дейв – задникът, който беше оплюл благоустройството по време на събранието. Разбира се, че би се съюзил с нея. Лил и Дан стояха един до друг на входа на оградата пред къщата, където бях живял. Бях отишъл до там същата вечер, за да убедя Лил да прокара пред адхократите идеята за допълнителните бройки новобранци, но нещата не се развиваха според плана ми. Дори не искаха да ме пуснат да вляза вътре.

– Какво да кажа на Ким тогава?

– Кажй й каквото искаш – отвърна Лил. – Ти я доведе, ти се оправяй с нея. Поне веднъж в животи си поеми някаква отговорност, по дяволите.

Явно нещата нямаше да се подобрят. Дан ми хвърли извини-

телен поглед. Лил ме изгледа в продължение на още един унищожителен момент, след което се прибра в къщата.

– Дебра се справя доста добре – каза Дан. – Мрежата просто ще се пръсне от любопитство. Това е най-голямата история. Флашването идва на мода по нощните клубове, танците се смесват с бекъпа на диджея, който се разтоварва в главите на танцьорите на контролирани изстрели.

– Господи – произнесох. – Прецаках работата, Дан. Прецаках всичко.

Той не отговори, което на практика си беше съгласие.

Докато се връщах в хотела реших, че трябва да поговоря с Ким. Оказваше се проблем, от който няхах нужда, но може би проблем, който можех да разреша. Завих на сто и осемдесет градуса със скърцане на спирачките и подкарах малката количка към миниатюрния ѝ апартамент, намиращ се в западнал комплекс, някога част от оградено селище за хора в пенсионна възраст, отпреди времената на Обществото.

Мястото, където живееше, се забелязваше лесно. Всички светлини бяха запалени, а през паравана на вратата долиташе слабо звук от разговор. Изкачих стълбите по две наведнъж и тъкмо се канех да почукам, когато до мен достигна познат глас.

Беше Дебра, която казваше:

– О, да, о, да! Страхотна идея! Въобще не се бях замисляла,

че мога да използвам стрийтмосферни¹⁵ артисти, за да разнообразя чакането на опашката, но ти ме убеди. Вие, хора, вършите *отлична* работа в Имението – намери ми още такива като теб, и ще ги взема на работа моментално!

Чух как Ким и младите ѝ приятели забъбриха развълнувано и гордо. Гневът и страхът ме изпълниха от главата до петите и внезапно се почувствах олекнал и охладнял, готов да извърша нещо ужасяващо.

Спуснах се мълчаливо по стълбите и се качих обратно в електромобила.

* * *

Някои хора никога не си вземат поука. Очевидно аз съм един от тях.

Идеше ми да се разкискам на елементарната простота на плана си, докато се промъквах през входа за актьорите с помощта на картата за идентификация, с която се бях уредил, когато системите ми преминаха офлайн и вече не можех да се легитимирам само с посочване на пръст.

¹⁵ От *streetmosphere* (англ.) – комбинация от думите „улица“ и „атмосфера“, название, използвано първоначално за оригинални улични представления с участието на публиката; понастоящем с името „Граждани на Холивуд“. – Бел. пр.

Смених си дрехите в тоалетната на Мейн Стрийт, заменяйки ги с черна качулата наметка, която напълно скриваше лицето ми, след което се плъзнах в сенките покрай витрините на магазините, докато не стигнах до оградния ров около замъка на Пепеляшка. Като се придържах все така ниско, прескочих оградата и залазих по протежение на дигата, после се спуснах във водата и изгазих до Земята на авантюристите от другата страна.

Прокрадвайки се покрай портала на Площада на свободата, приляках всеки път или се хвърлях в първия изпречил ми се вход на магазин, когато чуех, че в далечината минават екипи по поддръжката, докато най-после не достигнах Залата на президентите и само няколко секунди по-късно вече се намирах в самия театър.

Като си тананиках “Малък свят”, извадих една къса закривена щанга от джоба на гърдите на наметката и се залових за работа.

Главните излъчватели стояха скрити зад боядисан параван над сцената и бяха изненадващо добре монтирани за първо поколение технология от този тип. Доста се поизпотих, докато ги направя на парчета, но не се отказах, додето не остана и един разпознаваем компонент. Вдигах ужасно много шум и напредвах бавно, но това само ме унесе още повече в сънливо благоговение, в автохипнотичното безвремие на замахване-бум-замахване-бум. За всеки случай прибрах и елементите на паметта и ги напъхах в джоба на на-

метката.

По-трудно се оказа да открия резервните елементи, но годините, прекарани във висене из Залата на президентите в очакване Лил да приключи работата си по аниматроните, ми се притекоха на помощ. Претърсих методично всяко ъгълче, пролука и складова ниша, докато най-сетне не ги открих в нещо, което преди това навярно бе изпълнявало ролята на килер в стая за почивка. Вече бях набрал инерция, така че и тях направих на парчета.

Огледах още веднъж, като разбивах всичко, което дори бегло ми приличаше на прототип от следващо поколение или устройство за съхраняване на бележки, които биха могли да им помогнат да реконструират унищожените от мен елементи.

Не си правех илюзии по отношение на готовността на Дебра да посрещне всякакви неочаквани обстоятелства – със сигурност бе заделила нещо настрана, така че да си стъпи на краката до няколко дни. Не нанасях непоправими щети, просто печелех време.

Успях да се измъкна от района на Парка без да ме забележат и се хвърлих в електромобила, подгизнал от водата в рова.

За пръв път от седмици насам спях като бебе.

* * *

Естествено, че ме хванаха. Наистина, нямам заложите на

Макиавели, а и бях оставил очевадна диря, като се започнеше от калните отпечатагци от подметки във фойето на хотел „Съвремие“ и се свършеше с щангата, забравена небрежно на задната седалка на електромобила заедно с наметката и елементите за паметта. Излизах от утилидора от гардеробната към Площада на свободата няколко минути преди Паркът да отвори и си подсвирквах джазовата версия на „Мрачни ухилени призраци“.

Пред мен стояха Лил и Дебра. Дебра държеше наметката и щангата. Лил носеше паметта.

Същата сутрин не си бях сложил трансдермалните лепенки, така че емоциите, които изпитах, бяха незаглушени, шумни и пискливи.

Побягнах.

Побягнах покрай тях по пътя за Земята на авантюристите, покрай Тики стаята, където ме бяха убили, покрай портала за Земята на авантюристите, където бях газил из рова, надолу по Мейн Стрийт. Тичах и тичах, разблъсквайки с лакти подранилите гости, газейки цветя, събаряйки количка с ябълки, оставена срещу Галерията за едно пени.

Тичах, докато не достигнах до главния портал, и се обърнах, решил, че съм надбягал Лил и Дебра, и всичките си проблеми. Грешах. И двете бяха там, на крачка зад мен, задъхани и зачервени. Дебра стискаше щангата като оръжие и замахна с нея към мен.

– Ти си един проклет идиот! – каза тя. Реших, че ако бяхме насаме, вероятно би ме ударила.

– Не ти понася, когато някой друг започне да пипа по-грубо, а, Дебра? – ухилих се насреща ѝ.

Лил поклати отвратено глава:

– Права е, ти си идиот. Адхократите се събират в Земята на авантюристите. Идваш с нас.

– Защо? – попитах войнствено. – Ще ме наградите за положениия труд ли?

– Ще поговорим за бъдещето, Джулиъс, за онова, което е останало от него за нас.

– За бога, Лил, не разбираш ли какво се случва? Те ме *убиха!* Направиха го, а сега се ядем един друг, вместо да се обърнем срещу нея! Не виждаш ли колко *погрешно* е всичко това?

– По-добре внимавай с обвиненията, Джулиъс – произнесе тихо и напрегнато, едва ли не съскащо, Дебра. – Нямам представа кой те уби или защо, но в този момент виновникът си ти. Нуждаеш се от помощ.

Изсмях се безрадостно. Гостите започваха да се вливат в току-що отворения Парк и неколцина от тях наблюдаваха напрегнатото тримата актьори в костюми, които си крещяха един на друг. Усещах как уфито ми получава вътрешен кръвоизлив.

– Дебра, ясно е, че си торба, пълна с тъпотии, а работата ти е

банална и безинтересна. Освен това си шибана крадла, но дори нямаш куража да си го признаеш.

– *Достатъчно*, Джулиъс – произнесе с неподвижно лице Лил. Едва сдържаше яростта си. – Тръгваме.

Дебра вървеше на една крачка пред мен, а Лил – на крачка зад мен.

– Според мен не бива да идваш, Дебра – каза ѝ тя премерено спокойно.

Дебра поклати глава:

– Не можеш да ме държиш настрана. И не би трябвало. От един отбор сме.

Изсумтах насмешливо и мисля, че това в крайна сметка накара Лил да вземе решението:

– Добре, ела тогава – съгласи се тя.

В залата за събрания имаше място само за правостоящи, беше претъпкано до козирката, цялата адхокрация се беше изляла, като се изключеха моите новобранци. Следователно по благоустройството не работеше никой, а „Либърти Бел“ стоеше закотвен на дока. Дори екипите от ресторантите бяха тук. Площада на свободата навярно приличаше на призрачен град. Това придаваше на събранието усещане за неотложност: главно защото на всички очевидно им бе известно, че из Площада на свободата безцелно се лутаха гости, които нямаше кой да обслужи. Разбира се, хората на

Дебра сигурно се навъртаха наоколо.

Лицата сред тълпата бяха сериозни и изпълнени с горчивина, което изпари и последните ми съмнения, че съм попаднал в беда. Дори Дан, седнал на предния ред, изглеждаше ядосан. Едва не се разплаках още тогава. Дан, о, Дан. Моят приятел, човекът, пред когото споделях всичко, моят наивник, моят съперник, моето възмездие. Дан, Дан, Дан. Едновременно ми се искаше да го пребия до смърт и да го прегърна.

Лил се качи на подиума и зави няколко немирни кичура зад ухото си:

– Е, добре – каза тя. Аз стоях вляво, а Дебра – вдясно от нея. – Благодаря ви, че дойдохте днес. Искане ми се да приключим бързо. Чакат ни важни задачи. Ето набързо фактите: миналата нощ член на нашата адхокрация е вандалствал в Залата на президентите и я е направил на практика неизползваема. Предварителната оценка е, че ще бъде необходима поне седмица, преди отново да заработи... Няма смисъл да ви казвам, че това е неприемливо. Досега не се беше случвало, нито ще се случи отново. Ще се погрижим да не се случва... Предлагам работата по Имението да бъде преустановена, докато Залата на президентите не бъде приведена отново в готовност за посрещане на посетители. Самата аз предлагам доброволно помощта си.

Сред публиката се виждаха кимачи хора. Лил нямаше да

бъде единствената, работеща по Залата тази седмица.

– Светът на Дисни не е състезание – каза Лил. – Различните адхокрации работят заедно, и го правим, за да превърнем Парка в нещо наистина добро. Ако забравим това, се излагаме на риск.

Едва не се задавих от злъч.

– Бих искал да кажа нещо – обадох се толкова спокойно, колкото успех.

Лил ме прониза с поглед.

– Разбира се, Джулиъс. Всеки член на адхокрацията има право на глас.

Поех си дълбоко дъх.

– Аз го направих – казах. Гласът ми се разпадна несигурно. – Направих го и нямам извинение за деянието си. Може и да не беше най-умното нещо, което съм правил през живота си, но смятам, че всички вие трябва да разберете, какво ме подтикна да го сторя... *Предполага* се, че не бива да се съревноваваме, но на всеки е ясно, че това е просто една любезна измислица. Истината е, че в Парка цари истинско съревнование и че най-опасните играчи са в екипа, който благоустрои Залата на президентите. Те ви *откраднаха* Залата! Направиха го, докато не внимавахте, използваша *мен*, за да ви отвлекат вниманието, *убиха* ме! – Чувах как в гласа ми се промъква писък, но не можех да направя нищо. – Обикновено в лъжата, че всички сме на една и съща страна, няма нищо нередно. Позволява

ни да работим заедно в мир. Но това приключи в деня, когато ме застреляха. Ако продължите да вярвате в нея, ще изгубите Имението, „Либърти Бел“, Острова на Том Сойер – всичко. Цялата история, която имаме тук – цялата история, която имат милиардите, които са ни посещавали, – всичко това ще бъде унищожено и заменено със стерилните, безмозъчни глупости, които са превзели Залата. Щом това се случи, няма да остане нищо, което да прави мястото специално. Всеки може да изживее съвсем същото просто като си седи на дивана у дома! Какво ще стане тогава, а? Колко още, смятате, ще остане отворено това място, веднъж щом единствените хора наоколо се окажете *вие*?

Дебра се усмихна снизходително:

– Е, приключи ли вече? – попита с подсладен глас. – Добре. Известно ми е, че не съм член на тази група, но след като миналата вечер беше унищожен моят труд, бих желала да кажа нещо по повод твърденията на Джулиъс, стига да нямате нищо против. – Тя замълча, но никой не проговори. – Първо, искам всички вие да знаете, че не държим никого отговорен за случилото се вчера. Знаем кой го е направили той се нуждае от помощ. Подканям ви да се погрижите да я получи... После, бих искала да заявя, че поне доколкото касае мен, всички ние сме на една и съща страна – страната на Парка. Това е специално място и то не би могло да просъществува без приноса ни. Станалото с Джулиъс е ужасно и аз искрено се надявам, че

извършителят ще бъде заловен и ще си понесе справедливите последствия. Обаче това не съм аз, нито който и да било друг от моята адхокрация... Лил, благодаря за щедрото предложение за подкрепа. Ще ни бъде от полза. Това важи за всички ви – наминете покрай Залата, работа ще се намери. За нула време ще си стъпим на краката... А по въпроса за Имението, нека го заявя веднъж и завинаги: нито аз, нито моята адхокрация имаме желание да поемем операциите на Имението. Атракционът е страхотен и с работата, която влагате по него, става още по-добър. Ако мисълта за това ви е тревожила, можете да престанете да се притеснявате. Всички сме на една страна... Благодаря ви, че ме изслушахте. Сега се налага да отида да поговоря с екипа си.

Тя се обърна и излезе, последвана от бурни аплодисменти.

Лил изчака ръкоплясканията да затихнат, след което каза:

– Добре тогава, имаме работа за вършене. Преди това ще ви помоля за една услуга. Нека по възможност да запазим подробностите за случилото се от миналата нощ за себе си. Ако позволим на гостите и света да научат за тази неприятна ситуация, няма да спечелим. Съгласни ли са всички?

Настъпи моментна пауза, докато резултатите се изчисляваха върху инфодисплеите, а после Лил отправи към всички усмивката си за милион долара:

– Знаех си, че ще се съгласите с мен. Благодаря ви, хора. Да

се залавяме за работа.

* * *

Прекарах деня в хотела, превъртайки равнодушно информацията в терминала си. Лил съвсем ясно ми бе дала да разбере, че не бива да си показвам лицето наоколо, преди да съм „получил помощ“, каквото и да означаваше това.

До обяд новините бяха пуснати на свобода. Трудно беше да се установи точният източник, но явно беше някое от новите попълнения. Един от тях беше разказал на приятелите си из мрежата за драмата на Площада на свободата и беше споменал името ми.

Вече се бяха появили два сайта, които ме представяха в злодейски краски и очаквах да се нароят още. Нуждаех се от някаква помощ, поне това беше сигурно.

Тогава си помислих дали нямаше да бъде по-добре, ако си тръгнах, ако загърбех цялата история, за да започна поредния си нов живот, беден на уъфи, но свободен откъм безполезни щения.

Нямаше да е чак толкова зле. Бях изпадал до лоша репутация и друг път, преди доста време. Още по времето, когато двамата с Дан се мотаехме насам-натам, в университета в Торонто, се бях оказвал в центъра на доста двузначни емоции и здравата го бях закъсвал за уъфи.

Спах в един малък ковчег на територията на кампуса, напълно климатизирана кутия. Беше тесен и безинтересен, но достъпът ми до мрежовите ресурси беше безплатен и разполагах с достатъчно материал, с който да се забавлявам. Макар да не можех да получа която маса си поискам в ресторанта, никой не ме спираше да се наредя на опашка пред първата изпречила ми се закусвалня в града и да ям и пия каквото поискам и когато поискам. В сравнение с 99.99999 процента от хората, живели някога, водех живот на несравним лукс.

Дори и по стандартите на обществото Бичън едва ли бях рядкост. Броят на личностите, радващи се на ниско уважение, които живееха по света, беше значителен и всички те се справяха чудесно – мотаеха се из парковете, спореха, четяха, организираха пиеси, изпълняваха музика.

Разбира се, това не беше живот за мен. Имах си Дан, с когото да се размотавам – рядък индивид с рядко висок уъфи-рейтинг, който другаруваше със загубеният като мен по свой собствен избор. Често ми уреждаше вечеря в някое тротоарно кафене или посещение на концерти в Скайдом¹⁶ и не пропускаше да поразии всеки нахахан, самодоволен тип, който опиташе да се присмее на уъфи-резултата ми. Да бъда с Дан, ми струваше непрестанна преоценка на собствените ми вярвания в обществото Бичън и никога през целия си живот не бях водил толкова жизнено, наситено с открития

¹⁶ Старото име на центъра „Роджърс“ в Торонто. – Бел. пр.

всекидневие.

Можех да напусна Парка, да се замразя по посока на която си пожелаеш точка на света, да започна начисто. Можех да обърна гръб на Дан, на Дебра, на Лил и на цялата каша.

Не го направих.

Свързах се с доктора.

Глава 8

В която Ким поема инициативата, а Джулис става свидетел на поне два преврата.

Доктор Пийт отговори на третото позвъняване, само на аудиоканала. Някъде на заден план се разнасяха детски викове – обичайният звуков фон в лазарета на Магическото царство.

– Здравсти, док – казах.

– Здравей, Джулиъс. Какво мога да направя за теб? – Под лустрото на професионалното му лекарско и актьорско добродушие се долавяше раздразнение.

Отправи всичко както си беше.

– Не съм много сигурен. Просто исках да го обсъдя с теб. Имам ужасни проблеми.

– На смяна съм до пет. Може ли да почака дотогава?

Нямах представа дали дотогава ще ми е останала достатъчно смелост, за да се видя с него.

– Не мисля... Надявах се да се видим веднага.

– Ако е спешно, мога да изпратя линейка за теб.

– Не е спешно, но не търпи отлагане. Искане ми се да поговорим лично. Дали ще бъде възможно?

Той въздъхна по доста нелекарски, неактьорски начин:

– Джулиъс, имам доста важна работа. Сигурен ли си, че не

може да почака?

Преглътнах, за да не изхлипам.

– Сигурен съм, док.

– Добре тогава. Към колко ще успееш да дойдеш?

Лил съвсем ясно ми бе дала да разбере, че не иска да ме вижда из Парка.

– Можеш ли ти да дойдеш? Наистина няма начин да се добера чак дотам. В хотел „Съвремие“ съм, сграда Б, стая 2334.

– Не правя посещения по домовете, синко.

– Зная, зная. – Мразех жалкия начин, по който звучах. – Не можеш ли да направиш изключение само този път? Нямам представа към кого друг да се обърна.

– Ще дойда възможно най-бързо. Но ще се наложи да намеря някой, който да ме замести. С уговорката, че няма да ни става навик, разбрахме ли се?

Въздъгнах шумно от облекчение:

– Обещавам.

Той прекъсна рязко, а аз установих, че набирам Дан.

– Да? – каза предпазливо той.

– Доктор Пийт идва към хотела ми, Дан. Не съм сигурен дали може да ми помогне... не съм сигурен дали изобщо някой би могъл. Просто исках да знаеш.

След което той ме изненада, карайки ме да си припомня

защо, дори след случилото се, все още беше мой приятел:

– Искаш ли да се отбия?

– Би било чудесно – отговорих тихо. – В стаята съм.

– Дай ми десет минути – каза той и затвори.

* * *

Завари ме изтегнат на шезлонг на терасата с изглед към Замъка и върховете на Космическата планина. Вляво от мен се простираше Лагуната на Седемте морета, а вдясно, декор подир декор, се простираха километър след разкрасен километър реквизит. Слънцето сгрываше кожата ми, по вятъра се носеха далечни, слаби смехове и цветята цъфтяха. В Торонто сигурно се сипеше леден дъжд над сивите постройките, шумния високоскоростен публичен транспорт и анонимните лица с твърди изражения. Торонто ми липсваше.

Дан си придърпа един стол и седна до мен, без да каже дума. Доста дълго и двамата се взирахме в пейзажа.

– Бива си го, нали? – казах най-накрая.

– Предполагам – отвърна той. – Джулиъс, преди да е дошъл докторът, трябва да ти кажа нещо.

– Давай.

– С Лил приключихме. Поначало това изобщо не трябваше да се случва и никак не се гордея със себе си. Дори двамата да се ка-

нехте да скъсате, си беше ваша работа, нямах право да ускорявам нещата.

– Добре – отговорих, прекалено изцеден, за да показвам каквито и да било емоции.

– Взех си стая тук. Пренесох си и багажа.

– Как го прие Лил?

– Е, тя смята, че съм абсолютен негодник. Предполагам, има право.

– Предполагам, има право отчасти – поправих го.

Дан ме удари с юмрук по рамото:

– Благодаря.

Зачакахме идването на доктора в уютно мълчание.

Той влетя с разтегнати до крайност бръчки край устата и ме погледна въпросително. Оставих Дан на терасата, влязох вътре и се настаних на леглото.

– Реалността ми убягва – казах. – Напоследък се държа непредсказуемо, ставам опасен за околните. Не знам какво ми има. – Бях репетирал предварително какво ще кажа, но и така не беше лесно.

– И двамата знаем какво ти има, Джулиъс – произнесе нетърпеливо докторът. – Трябва да те обновим от резервното ти копие, да те прехвърлим в нов клонинг и да приспим стария. Вече водихме този разговор.

- Не мога да го направя – казах, без да го поглеждам в очите.
– Просто не мога... няма ли друг начин?

Докторът поклати глава:

– Джулиъс, не разполагам с безгранични ресурси. За болестта ти има напълно приемливо лекарство, но ако не желасш да го вземеш, не ми оставяш голям избор.

– А някакви медикаменти?

– Проблемът ти не е химическият дисбаланс, става дума за умствен дефект. *Мозъкът* ти е *развален*, синко. Медикаментите просто ще маскират симптомите, докато в същото време ще продължаваш да се влошаваш. За нещастие не мога да ти кажа онова, което ти се ще да чуеш. Разбира се, ако си готов да приемеш лекарството, мога да приспя този клонинг незабавно. Ще бъдеш възстановен в новия до 48 часа.

– Няма ли някакъв друг начин? Умолявам те? Трябва да ми помогнеш... не мога да изгубя всичко. – Нямах как да призна истинските причини, поради които бях толкова привързан към тази уникално злощастна глава от живота си, дори пред самия себе си.

Докторът се изправи, готов да си тръгне.

– Виж, Джулиъс, не разполагаш с достатъчно уъфи, за да оправдаеш чието и да е свободно време за изследвания по въпроса. Разполагаш единствено с онова, което вече ни е известно. Мога да те снабдя с лекарства за подтискане на промяната в настроенията,

но това не е окончателното решение.

– Защо не?

Той се поколеба.

– Не *може* просто да се тъпчеш с наркотици през остатъка от живота си, синко. Рано или късно с това тяло ще се случи нещо... от картоната ти разбирам, че имаш предразположение към сърдечни заболявания... и все някога ще бъдеш обновен от предишното си копие. Колкото по-дълго чакаш, толкова по-травматично ще бъде. Ограбваш бъдещото си аз, за да угодиш на себичното настояще.

Бях обмислял това неколкократно. С всеки изминал ден ставаше все по-трудно да взема единственото възможно лекарство. Можех да легна и да се събудя все така в приятелски отношения с Дан, все така влюбен в Лил. Щях да се събудя за Имението, такова каквото го помнех, за Залата, където през всеки един следобед можех да открия Лил, наведена, забола глава във вътрешностите на някой от Президентите. Можех да легна и да се събудя в свят, в който не бях в немилост, без да подозирам, че любимата ми и най-добрият ми приятел ще ме предадат, че ме *бяха* предали.

Просто не можех да го направя... още не.

Дан... скоро Дан щеше да се самоубие и ако вземех решението да ме възстановят от предишното копие, щях да изгубя последната си година с него. Щях да изгубя *неговата* последна година.

– Да си го кажем направо, док. Разбирам те, но има някои

усложнения. Предполагам, че засега ще се спра на лекарствата за подтискане на промяната в настроенията.

Той ме изгледа студено.

– Тогава ще ти изпиша рецепта. Можех да го направя и без да идвам. И не ми се обаждай повече.

Бях шокиран, че изрази така гнева си, но не успях да го разбера напълно, докато не си тръгна и не разказах на Дан за случилото се.

– Ние, старите пушки, сме свикнали да мислим за лекарите като за отлични професионалисти – представяме си всички онези медицински университети отпреди Обществото, продължителните специализации, познанията по анатомия... Истината е, че в днешно време средностатистическият лекар получава по-задълбочена подготовка по добри обноси, отколкото по медицински науки. „Доктор“ Пийт е техник, не лекар, не точно онзи вид лекар, какъвто аз и ти си мислим, че трябва да бъде. Хората с познания, каквито търсиш, вероятно работят като историци, а не като лекари. Но не това е илюзията. Предполага се, че докторът трябва да има авторитет по медицинските въпроси, въпреки че разполага с един-единствен трик: възстановяване от запазено копие. Ти напомняш на Пийт за този факт и явно това никак не го радва.

* * *

Изчаках цяла седмица, преди да се върна в Магическото царство. Събирах тен, излегнат на белите пясъци на плажа пред „Съвремие“, тичах за здраве по маршрута на Разходка около Света, гребях с кану до дивия, обрасъл с растителност, Остров на откритията и като цяло опитвах да се успокоя. Вечер Дан се отбиваше и си прекарвахме като едно време, обсъждахме плюсовете и минусите на уфито и обществото Бичън, и живота в най-общи линии, изтегнати на верандата с изпотена кана лимонада.

През последната вечер той ми показва един умен малък ръчен компютър, музеен експонат, чийто модел си спомнях с привързаност още от зората на Обществото. Компютърът разполагаше с по-голямата част от функционалността на злополучно отказалите ми системи, побран в неголяма опаковка, която с лекота можех да пъкна в джоба на ризата си. Имах усещането, че е част от реквизита, като джобните часовници, които носеха в Американско приключение стрийтмосферните актьори тип „Бен Франклин“.

Независимо дали беше музеен експонат, или не, това означаваше, че отново се класирах за участие в обществото Бичън, дори да го правех по-бавно и по-неефективно в сравнение с преди. На следващата сутрин го взех със себе си, слязох по стълбите и потеглих с електромобила към служебния паркинг на Магическото

царство.

Или поне такъв беше планът. Когато стигнах до паркинга на хотела, електромобилът ми го нямаше. Бързата проверка с ръчния компютър установи най-неприятното: уъфито ми беше толкова зле, че някой просто беше влязъл в количката и бе отпрашил с нея, осъзнавайки, че вероятно би му свършила далеч повече работа, отколкото на мен.

Повлякох се с попарен ентузиазъм обратно към стаята си и прокарах картата си през процепа на ключалката само за да чуя как механизмът издава меко, недоволно бззз, след което засия: „Моля, направете справка на рецепцията“. Стаята ми също беше дадена на някой друг. Изпитвах на гърба си ефекта от катастрофалния недостиг на уъфи. Поне на порталта за монорелсовия влак нямаше задължителна проверка за уъфи, но останалите пътници не бяха особено приятелски настроени и никой така и не ми предложи дори сантиметър в повече лично пространство, отколкото ми беше необходимо. Бях на дъното.

* * *

Минах през служебния вход на Магическото царство и прикрепих табелката с името си към униформената си тениска, без да обръщам внимание на навъсените погледи на колегите актьори

из утилидорите.

Използвах ръчния компютър, за да се свържа с Дан.

– Здравсти – каза жизнерадостно той. Веднага си дадох сметка, че опитваше да ми подобри настроението.

– Къде си? – попитах.

– А, горе на Площада, до Дървото на свободата.

Пред Залата на президентите. Поиграх си с ръчния компютър и пингнах уъфито на този и онзи. Това на Дебра се беше устремило толкова нависоко, че изглежда, никога повече нямаше да се завърне на равнището на простосмъртните. Същото можеше да се каже и за уъфито на Тим и уъфито на останалите от екипа ѝ като цяло. Черпеха с милиони от гостите и от другите актьори, както и от хората, които четяха за героичната им борба с дребнавите опити на завистниците да ги саботират – сиреч аз.

Не бях на себе си. Забързах към гардеробната и се преоблякох в тежкия зелен костюм за Имението, след което изтичах нагоре по стълбите към Площада.

Заварих Дан да посръбва кафе, седнал на една от пейките под гигантското, накичено с фенери, Дърво на свободата. Беше взел и втора чаша кафе за мен и посочи пейката до себе си. Настаних се, отпих от кафето и зачаках да ми сервира каквито там неприятни новини имаше за сутринта – усещах как са надвиснали като буреносни облаци.

Обаче той не проговори, не и докато не си довърши кафето. След това се изправи и zakрачи към Имението. Още не беше дошло време за отваряне и в Парка не се виждаха посетители, което засега бе добре, като се имаше предвид какво се задава.

– Да си хвърлял поглед на уфито на Дебра напоследък? – попита най-накрая, докато стояхме до гробището за домашни любимци и оглеждахме преценяващо празното строително скеле.

Понечих да извадя ръчния компютър, но той ме спря с ръка:

– Не си прави труда – каза мрачно. – Да кажем просто, че счупиха всички класации. Откакто историята за случилото се в Залата се разнесе, трупат ли, трупат. Могат да направят каквото си пожелаят, Джулс, и би им се разминало.

Стомахът ми се беше свил на топка и открих, че скърцам със зъби.

– Е, какво са направили, Дан? – попитах, макар да знаех отговора.

Нямаше нужда да ми отговаря, защото в този момент от Имението излезе Тим, облечен в лека памучна дреха с качулка. Лицето му изглеждаше замислено, но щом ни видя, грейна с елфическата си усмивка и ни приближи.

– Здравсти, момчета! – каза той.

– Здравсти, Тим – отвърна Дан.

Кимнах. Не смятах, че ще се овладея, ако заговоря.

– Вълнуваща работа, а? – продължи Тим.

– Още не съм му казал – отговори Дан с насилена усмивка. –
Защо ти не му разясниш набързо?

– Ами доста е крайно, признавам. От Залата научихме някои неща, които искахме да приложим, но в същото време ни се искаше да уловим част от историческия характер на призрачната история.

Отворих уста, за да възразя, ала Дан улови лакътя ми.

– Наистина ли? – попита невинно. – И как смятате да го постигнете?

– Е, ще запазим дистанционно управляемите роботи – наистина сладка идея, Джулиъс, – но освен това ще снабдим всеки един от тях с изходящ канал за флашване. Привлякохме няколко писатели на ужаси с високо уъфи, които да ни подготвят поредица от разкази за живота на всеки от призраците: как е свършил, какво са правили оттогава насам, сещате се... Както сме го замислили, гостите ще преминават през атракциона горе-долу по начина, по който го правят сега. Първо през предварителното шоу, след това на превозните средства, файтоните на обречените... Но ето я и голямата промяна: ще *забавим* всичко. Заменяме пропускливост с интензивност и продуктът става първокласен... Та значи, вие сте посетители. От опашката до зоната за разговарване ви преследват тези призраци, тези дистанционно управляеми роботи, и наистина ви плашат... накарах концептуалния отдел на Сунип да се върне

обратно на чертожната дъска и да направи основен преглед на нещата, които биха изкарали акъла на гостите. Когато призрактът ви хване – бам! Флаш-изпичане! Получавате цялата му мрачна история в рамките на три секунди, направо през челния дял. По времето, когато си излизате, сте преживели десет или повече сблъсъци с призраци, а като се върнете, историите са чисто нови. Ако се съди по посещаемостта на Залата, няма начин да не станем хит. – Той склочи ръце зад гърба си и се поклати напред-назад, очевидно горд от добре свършената работа.

След отварянето на центъра “Епкот” за пръв път, преди много, много време, беше последвало грозно десетилетие, изпълнено с грозен дизайн. Имаженерите бяха открили печелившата формула на Космически кораб „Земя“, основния атракцион в голямата топка за голф¹⁷, и в желанието си да установят тематична обвързаност, бяха превърнали формулата във формичка за сладки, разпечатвайки поне десетина клонирани варианта за всяка от „тематичните“ зони в Изложението на Бъдещето. Нещата се развиваха по следния начин: първо, живеем в пещери, после се появява Древна Гърция, после Рим изгаря (подсказка, мирис на сяр, специални ефекти), след това идва Голямата депресия и накрая достигаме модерната епоха. Кой

¹⁷ Известен геодезичен купол в центъра “Епкот”, в който се помещава атракцион, демонстриращ на посетителите напредъка в човешкото общуване и неговото влияние върху бъдещето под формата на машина на времето. – Бел. пр.

може да каже какво крие бъдещето? Ние! Всички ще си имаме видеофони и ще живеем на океанското дъно. За един път вършеше работа – беше завладяващо и дори вдъхновяващо, – но умножено по шест, си беше чисто излагане. Както обикновено, щом от Имаженерната си намереха добър чук, изведнъж всичко започваше да прилича на пирон. Дори сега адхократите от “Епкот” повтаряха греховете на своите предци, завършвайки всеки атракцион със светлата сцена на утопията Бичън.

Дебра също повтаряше тази класическа грешка, разкъсвайки пътя си през Магическото царство, настроила бластера си на степен флаш-изпичане.

– Тим – произнесох, чувайки треперенето в собствения си глас. – Не бяхте ли споменали, че нямате претенции към Имението, че с Дебра няма да направите опит да ни го отнемете. Нали така казахте?

Тим се олюля назад, сякаш го бях зашлевил, и кръвта се оттегли от лицето му.

– Но ние не ви го отнемаме! – каза той. – Вие *поискахте* да ви помогнем.

Поклатих объркано глава:

– Така ли? – попитах.

– Разбира се – потвърди той.

– Да – обади се Дан. – Ким и още неколцина от екипа по бла-

гоустройството вчера са отишли при Дебра и са я помолили да направи преглед на настоящото благоустройство и да предложи промени. Тя е била така добра да се съгласи и наистина са им хрумнали някои блестящи идеи.

А между редовете се четеше: новобранците, които доведе, са преминали в противниковия лагер и заради тях ще изгубим всичко. Почувствах се като лайно.

– Е, тогава съм длъжен да се поправа – отвърнах предпазливо.

Широката усмивка на Тим се завърна и той плесна с ръце. *Явно наистина обича Имението*, помислих си. *Сега можеше да е на наша страна, просто трябваше да си изиграем правилно картите.*

* * *

Двамата с Дан минахме през утилидориите, взехме два велосипеда и полетяхме към лабораторията на Сунип, без да спираме да дрънчим със звънците срещу потока от напирани актьори.

– Нямаат правомощията да поканят Дебра – произнесох задъхано, без да спирам да въртя педалите.

– И кой го твърди? – попита Дан.

– Беше част от сделката – още от самото начало знаеха, че са

на изпитателен срок. Нямаха достъп дори до събранията по обсъждането на дизайна.

– Явно са решили, че изпитателният им срок е приключил – каза той.

Когато влязохме в лабораторията, Сунип хвърли и на двама ни по един смразяващ поглед. Под очите му имаше тъмни кръгове, а ръцете му трепереха от изтощение. Очевидно се държеше на крака единствено с помощта на суровия гняв.

– Дотук с изграждането без външна намеса – каза той. – Споразумяхме се, че проектът няма да се променя по средата на разписанието. Само че се промени и имам други задължения, които ще се наложи да загърбя, защото не можем да се вместим в графика.

Започнах да жестикулирам извинително и успокоително:

– Сунип, повярвай ми, аз съм не по-малко разстроен от теб.

Работата никак не ни харесва.

Той си прочисти гърлото.

– Имахме споразумение, Джулиъс – каза разгорещено. – Аз ти помагам в благоустройството, а ти държиш адхократите надалеч от мен. Досега спазвах моята част от сделката, но ти къде беше, по дяволите? Ако планират наново благоустройството, ще *трябва* да продължа с тях. Не мога да оставя Имението наполовина готово – ще ме убият.

В ума ми се оформяше ядката на бъдеща стратегия.

– Сунип, новият план за благоустройството не ни харесва и ще го спрем. Можеш да помогнеш. Просто протакай – кажи им, че ще им се наложи да си намерят друга поддръжка за дизайна, ако решат да продължат, че си затънал в друга работа.

Дан ми хвърли един от онези свои продължителни, замислени погледи и след секунда кимна одобрително.

– Да – каза с провлечения си акцент. – Това със сигурност ще помогне. Просто им кажи, че могат да направят каквито пожелаят промени в плана, *ако* успеят да намерят някой, който да го реализира.

Сунип не изглеждаше особено щастлив:

– Хубаво, и какво? Ще си намерят друг, и този човек ще получи всички заслуги за труда, който сме вложили досега с екипа. Просто ще пусна цялото си време в тоалетната.

– Няма да се стигне дотам – намесих се бързо. – Ако просто отговаряш с “не” за един-два дни, ние ще свършим останалото.

В изражението на Сунип имаше съмнение.

– Обещавам – казах.

Той прокара къси, дебели пръсти през вече невъзможно разрошената си коса.

– Добре – отвърна намусено.

Дан го плесна по гърба.

– Браво!

* * *

Трябваше да проработи. И за малко щяхме да успеем.

Седях на задните редове в конферентната зала в Земята на авантюристите, докато Дан увещаваше останалите:

– Виджте, не е нужно да се кланяте на Дебра и хората й! Тук си е *вашият* двор и сте се грижили отговорно за него в продължение на години. Тя няма право да се самонастанява – разполагате с цялото уъфи, от което се нуждаете, за да защитите това място, стига да работите заедно.

Актьорите не обичат конфронтациите, а тези от Площада на свободата бяха особено трудна пасмина, като се стигнеше до решителни действия. Час преди събранието Дан бе изключил климатичната инсталация и бе затворил всички прозорци, така че залата в момента представляваше нажежена пещ, пълна с бликащо раздражение, което беше на път да се превърне в ярост. Стоях мирно отзад, колкото е възможно по-надалеч от него. Упражняваше магията си вместо мен, а аз няхах нищо против да му позволя.

Когато се появи Лил, първата й работа беше да оцени ситуацията с кисел поглед: да седне отпред, близо до Дан, или отзад, заедно с мен. Беше избрала средното положение и за да се концентрирам върху Дан, се налагаше да откъсна поглед от блещукащата

пот по дългия ѝ блед врат.

Дан кръстосваше из редовете с блеснали като на проповедник очи:

– Те *крадат* бъдещето ви! *Крадат* вашето *минало*! И твърдят, че ги подкрепяте!

Сетне сниши тон:

– Не вярвам това да е истината. – Грабна ръката на една от актрисите и се вгледа в очите ѝ: – Истина ли е? – произнесе почти шепнейки.

– Не – отговори тя.

Той пусна ръката ѝ се завъртя като вихрушка, за да погледне в лицето друг от актьорите:

– Истина ли е? – попита настоятелно, като едва забележимо повиши тон.

– Не! – каза актьорът с неестествено висок глас след доскорощния шепот. През тълпата премина вълна от нервен смях.

– Истина ли е? – потрети Дан, като се върна с широка крачка на подиума и вече крещеше.

– Не! – изрева тълпата.

– НЕ! – извика в отговор той. – *Не е* необходимо да ѝ го позволявате и да го търпите. Можете да се опълчите, да продължите по предназначения план, да ги отпратите да си събират багажа. Самонастаняват се само защото им го позволявате. Ще им го позволи-

те ли?

– НЕ!

* * *

Войните в обществото Бичън са рядкост. Дълго преди някой да направи опит да поеме управлението над каквото и да било, вече си е направил сметката и се е убедил, че адхокрацията, която смята да измести, няма никакъв шанс да отвърне.

За защитниците решението е просто: да отстъпят с чест и да спасят колкото могат по-голяма част от репутацията си – ответният удар със сигурност би унищожил дори най-малката утешителна награда.

Никой няма полза от ответните удари – най-малкото заради онова, заради което всички се борят. Например докато течеше втората година от следването ми в университета и карах двойна специализация по изкуството да не създавам неприятности на преподавателите си и да си държа устата затворена. Бяха ранните години на Обществото и повечето от нас все още не бяха особено наясно с концепцията.

Не всички обаче: група любители на неприятностите от кампуса, дипломирани студенти от факултета по социология, бяха на самия гробен на революцията и знаеха какво искат – управление-

то на факултета, изгонването на тираничните, безинтересни стари преподаватели и високо място, откъдето да проповядват евангелието на Бичън пред поколение от впечатлителни студенти, прекалено сплашени от работата, с която ги засипваха, за да си дадат сметка на какви тъпотии ги учат в университета.

Или поне така твърдеше разгорещената, набита жена, която си присвои микрофона по време на курса ми по социология в една сънлива утрин в средата на семестъра в Конвокейшън Хол. В залата имаше деветстотин студенти – качествена тълпа от блеещи, отпиващи кафе, отброяващи изминаващите минути младежи, които бързо се разбудиха, когато над главите им избухна пламенната реч на жената.

Видях как всичко това се случва още от самото му начало. Преподавателят беше долу на подиума, петънце с микрофон на ревера, което си мърмореше над презентацията, след което всичко се размаза, когато поне десетина дипломирани студенти се струпаха около него. До един бяха облечени в модните „шикозно-оскъдни“ измачкани и размъкнати университетски дрехи, с раздърпани спортни якета. Петима от тях оформиха стена пред човека, докато шестият, набитата жена с тъмна коса и ясно забележима бенка на бузата, свали микрофона от ревера му и го закачи на своя собствен.

– Събудете се, дечица! – извика тя и реалността на момента веднага ме накара да изплувам на повърхността: това го нямаше в

учебния план. – Хайде, горе главите! Това *не* е учение. Факултетът по социология в университета „Торонто“ има ново ръководство. Ако настроите хендхелд устройствата си на „приемане“, веднага ще ви излъчим новата учебна програма. Ако сте забравили компютрите си, можете да изтеглите материалите и по-късно. Така или иначе, ей сега ще ви разясня за какво става дума... Преди да започна обаче, съм подготвила едно изявление за вас. Вероятно ще го чуете още веднъж или два пъти днес, по време на другите занятия. Повторението си струва. Ето го: „Ние отхвърляме закостенелите, тиранични правила на преподавателското тяло в този факултет. Ние настояваме за позиция, откъдето да проповядваме истината на Бичън. Считано от този момент, начело застава адхокрацията от факултета по социология в университета „Торонто“. Обещаваме практически значими учебни планове, наблягащи на икономиката, основана на модела на репутацията, социалната динамика на постнедостига и социалната теория на неограниченото удължаване на живота. Достатъчно Дюркхайм, мили деца, само замразяване! Този път ще бъде *забавно*.“

Проведе курса като истински професионалист – веднага се виждаше, че преди това е упражнявала лекцията. От време на време стената от хора зад нея потрепваше, когато преподавателят правеше опит да се измъкне, но биваше усмиряван.

Точно в 9:50 ч. сутринта тя освободи курса, който бе попил

всяка нейна дума. Вместо да се повлекат навън и да се отправят с нежелание към следващата лекция, всичките деветстотин души се изправихме и като един започнахме да разговаряме с хората до себе си, истински рев от „Можеш ли да повярваш?“, който ни последва през вратите чак до следващия ни сблъсък с факултета по социология и неговите адхократи.

Беше готино през онзи ден. Имах още една лекция по социология, „Конструиране на социално отклонение“, по време на която станахме свидетели на същото упражнение, същата въодушевяваща пропаганда, същата комична гледка на преподавател, назначен на постоянна длъжност, сблъскващ се в стена от хора.

Когато излязохме, репортерите веднага скочиха към нас с протегнати микрофони, обсипвайки ни с въпроси. Вдигнах палци срещу тях и произнесох „Бичън!“ с класическото красноречие на второкурсник.

Същата сутрин преподавателите отвърнаха на удара. Научих го от новинарската емисия, докато си миех зъбите: деканът на Факултета по социология заяви пред репортера, че лекциите на адхократите няма да носят кредити, че адхократите са банда мошеници, които нямат и най-малка представа от преподаване. Контраинтервюто с говорителя на адхокрацията уточняваше, че всички нови преподаватели години наред са съставяли учебните планове и бележките за лекциите на старите, както и че са писали по-голямата

част от публикациите им в специализираните журналы.

Старите преподаватели се обърнаха за помощ към охраната на университета, с надеждата да си възвърнат катедрите, само за да бъдат отблъснати от охраната на адхократите, пременена в домашно ушити униформи. Охраната на университета схвана посланието – никой не е незаменим – и престана да се пречка.

Старите преподаватели издигнаха стачна линия. Водеха лекции на открито пред присъстващите разтревожени за оценките си зубрачи и подмазвачи, които се притесняваха, че класовете на адхократите няма да бъдат зачетени в края на курсовете им. Глупците като мен се лутаха между лекциите на открито и закрито, без да успяват да научат нищо съществено.

Никой не успяваше. Старите преподаватели прекарваха часовете си, борейки се със зъби и нокти за уъфи, като водеха семинарите по-скоро като дуели, а не като лекции. Адхократите пък прекарваха времето си, опитвайки да очернят старите преподаватели и да накъсат на парчета учебните им планове.

В края на семестъра всички си получиха кредитите, а Академичният съвет разпусна програмата по социология в полза на дистанционно обучение от университета „Конкордия“ в Монреал. Четиридесет години по-късно сражението беше решено окончателно. Веднъж щом човек приемеше системата на резервните копия и възстановяването от тях, всичко останало от Обществото идваше

само – система от ценности, която просто те обсебваше.

Онези, които не възприеха системата на резервните копия, може би имаха някакви възражения по въпроса, но те до един умряха.

* * *

Адхократите от Площада на свободата тръгнаха рамо до рамо през утилидорите, като едно цяло, и си взеха Призрачното имение обратно. Дан, Лил и аз бяхме в предните редици, като внимавахме да не се докосваме един друг, докато минавахме забързано през задния вход и се подреждахме във верига, за да изнесем по-бързо материалите, донесени от хората на Дебра, по целия път до портала на Залата на президентите, където ги захвърляхме безцеремонно.

Веднъж щом опразнихме терена, се разделихме и започнахме да обикаляме атракциона, сервизните му коридори и диорамите, стаята за почивка и тайните проходи, грабвайки всеки боклук, останал след Дебра, за да го предадем нататък през вратата.

В сцената на тавана се натъкнах на Ким и три от кикотещите ѝ се приятелчета с бляскащи в мъждукащата светлина очи. Ятото трансчовешки деца накара стомаха ми да се обърне, накара ме да се замисля за Зед и за Лил, за останалия ми без връзка със света мозък, и внезапно ми се прииска да ги скастрия с няколко думи.

Не.

Не. Този път водеше към лудостта и войната. Просто трябваше отново да си вземем своето, не да наказваме нарушителите.

– Ким, мисля, че трябва да си вървите – казах тихо.

Тя изсумтя и ми хвърли злокобен поглед.

– Кой е умрял, че са те направили началник? – попита.

Приятелите ѝ решиха, че е ужасно смела, дори го подчертаха с двуставни подмятания на бедра и още по-изразителни погледи.

– Ким, можеш да си тръгнеш сега, можеш да си тръгнеш и по-късно. Колкото по-дълго отлагаш, толкова по-зле ще се отрази на уъфито ти. Провали се и вече не си част от Имението. Върви си у дома, върви при Дебра. Не оставай тук и не се връщай повече. Никога.

Никога. Бъди отхвърлен от онова, което обичаш, за което не можеш да престанеш да мислиш, в което си вложил всичко.

– Сега – казах, тихо и застрашително, едва се контролирах.

Изметоха се по посока на Гробището, като не преставаха да съскат и плюят отрова срещу мен. Е, разполагаха с достатъчно нови материали за анти-мен сайтовете си, постове, които щяха да им заслужат уъфи от хората, които ме смятаха за изметта на земята. В последно време възгледът беше популярен.

Излязох от Имението и се загледах към веригата от хора, последвах я чак до портала на Залата. Паркът работеше вече от час

и една група от скупчени като стадо гости гледаше объркано ставащото. Адхократите от Площада на свободата си подаваха материалите на Дебра с очевидно неудобство, със съзнанието, че нарушават всички важни за тях принципи.

Докато наблюдавах ставащото, във веригата взеха да се появяват пролуки, докато актьорите започваха да се измъкват един по един с поаленели от срам лица. При Залата на президентите Дебра беше начело на разпределението на вещите, а жизнерадостните пчелички работнички около нея забързано влизаха и излизаха през входа. Нямахше нужда да правя справка с ръчния си компютър, за да си дам сметка какво се случваше с уъфито ни.

* * *

До вечерта отново се движехме по график. Сунип надзираваше монтажа на системите за дистанционен контрол, а Лил правеше оглед на всеки от роботите, давайки разпореждания на екипа от адхократи по петите ѝ, които проверяваха всичко за втори и трети път.

Когато ме забеляза да разпръсквам на ръка прах в приемната, Сунип ми се усмихна:

– Поздравления, сър – каза той, като разтърси ръката ми. – Майсторски свършена работа.

– Благодаря, Сунип. Не съм сигурен доколко майсторски я свършихме, но определено сме на прав път и това е най-важното.

– Не съм виждал сътрудниците ти по-щастливи, откакто започна цялата тази работа. Знам как се чувстват!

Сътрудниците ми? А, да, Дан и Лил. Колко ли щастливи бяха, зачудих се. Достатъчно щастливи, че отново да се съберат? Настроението ми спадна, макар че част от мен не спираше да си повтаря, че Дан никога не би се върнал при нея, не и след всичко, което бяхме преживели заедно.

– Радвам се, че си доволен. Не бихме се справили без твоя помощ и по всичко личи, че ще отворим вратите за посещения най-късно до седмица.

– Убеден съм в това. Ще дойдеш ли на партито довечера?

Парти? Вероятно беше нещо, организирано от адхократите от Площада на свободата. Почти сигурно беше, че щях да се окажа персона нон грата.

– Не мисля – отвърнах внимателно. – Вероятно ще работя до късно тук.

Той ме смъмри, че работя прекалено много, но щом видя, че не възнамерявам да се оставя да ме завлече със себе си на партито, си тръгна.

И ето как се озовах в Имението в 2 часа след полунощ, задрямал в стаята за почивка зад сцената, когато до ушите ми достигна

звукът от суматоха откъм приемната. Весели гласове, щастливи и високи – допуснах, че са на адхократите от Площада на свободата, които се връщат от партито.

Надигнах се и влязох в приемната.

Бяха Ким и приятелите ѝ, които тъкмо внасяха или бутаха с колички оборудването на Дебра. Приготвих се да им изкреця нещо ужасяващо, но точно тогава влезе и самата Дебра. Успях да овладее вика си, отворих уста с намерението да заговоря и спрях.

Зад Дебра се задаваха родителите на Лил – замразени през тези дълги години в своите канопи в Кисими.

Глава 9

В която Дебра спечелва Имението, а Джулиъс се озовава на дъното.

Родителите на Лил се бяха преселили в своите канопи с малка церемония. Видях се с тях точно преди да потеглят, когато се отбиха в дома ни, за да й пожелаят всичко хубаво на тръгване.

Двамата с Том стояхме с неудобство отстрани, докато Лил и майка й провеждаха своето болезнено жизнерадостно и вежливо сбогуване.

– Значи така – казах на Том, – замразяване.

Той повдигна една вежда.

– Аха. Тази сутрин си направихме резервни копия.

Преди да дойдат да се видят с дъщеря си, двамата си бяха направили бекъп. Когато се пробудеха, това събитие – всичко след направата на копието – никога нямаше да се е случило за тях.

Божичко, негодници си бяха.

– Кога се връщате? – попитах, като поддържах професионалното изражение на актьор и внимавах да не демонстрирам по какъвто и да било начин отвращението си.

– Ще сондираме всеки месец, ще ни разтоварват само най-важното от събитията. Ако нещата ни се сторят достатъчно инте-

ресни, ще се върнем. – Той размаха пръст срещу мен: – Ще ви наглеждам с Лилиан... да се държиш добре с нея, ясно?

– Двамата със сигурност ще ни липсват – казах.

Той отхвърли думите ми с изсумтяване и отвърна:

– Дори няма да забележите, че ни няма. Сега това е вашият свят – просто ще се махнем за известно време, за да не пречим, колкото да ви позволим да се огледате и да поемете нещата в свои ръце. Нямахте да заминем, ако не ви вярвахме.

Лил и майка ѝ се целунаха за последно. Никога не бях виждал майка ѝ в толкова емоционално състояние, почти беше на път да се разплаче. Тук, в този миг на изчезващо съзнание, можеше да си позволи да бъде каквато пожелае, знаейки, че следващия път, когато се събуди, това няма да има значение.

– Джулиъс – каза тя, като взе ръцете ми и ги стисна. – Предстоят ти чудесни времена... заедно с Лил, с Парка, изживяването ще бъде невероятно, сигурна съм.

Беше безкрайно спокойна и изпълнена със състрадание, и аз разбрах, че думите ѝ нямат никакво значение.

Двамата се качиха все така усмихнати в малкия електромобил и се отдалечиха, за да си получат смъртоносните инжекции, за да се превърнат в безтелесни съзнания, за да изгубят последните мигове със своята скъпа дъщеря.

* * *

Не се радвах, че са се завърнали от мъртвите. Новите им тела бяха невъзможно млади, съзряващи и хормонални, изпълнени с горест и съоръжени с последната дума на модната технология. В компанията на Ким и приятелите ѝ се сливах в плътна маса от раздражителна младост.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – попита Рита, като ме ръгна здравата в гърдите.

Политнах назад в прахта, която сам внимателно бях разпръснал, и вдигнах цял облак.

Рита тръгна след мен, но Том я задържа.

– Джулиъс, просто си тръгни. Действията ти не могат да бъдат извинени. Дръж си устата затворена и се махай.

Вдигнах ръка, опитах да възразя, отворих уста, за да кажа нещо.

– Нито дума – предупреди ме тя. – Върви си. Сега.

– *Не оставай тук и не се връщай повече. Никога* – обади се Ким със зло изражение.

– Не – отговорих. – Не, по дяволите, не. Ще ме изслушате, а после ще доведе Лил и останалите, за да ме подкрепят. Това не подлежи на обсъждане.

Стояхме втрещени един в друг в сумрачната приемна. Дебра

завъртя пръсти и ярките светлини бликнаха отвсякъде. Отличната имитация на меланхоличен мрак изчезна и на мястото ѝ остана единствено прашна стая с фалшиво огнище.

– Оставете го да говори – каза Дебра, а Рита скръсти ръце и ме изгледа страховито.

– Сторих някои наистина ужасни неща – започнах, като държах главата си изправена и ги гледах право в очите. – Не мога да ги извиня, нито искам да ми простите. Но това не променя факта, че вложихме сърце и душа в това място и не е правилно да ни го отнемате. Не може ли на света да остане поне едно замръзнало във времето ъгълче за хората, на които така им харесва? Защо вашият успех да означава провал за нас?... Не виждате ли, че продължаваме започнатата от вас работа? Че се грижим за наследството, което ни оставихте?

– Приключи ли? – попита Рита.

Кимнах.

– Това тук не ти е исторически резерват, а атракцион, Джулиъс. Щом не го разбираш, си попаднал на грешното място. По дяволите, не е моя вината за заблудата ти, че аз съм отговорна за твоята глупост, нито това те прави по-малко глупав. Единственото, което постигна, е, че потвърди най-лошите ми опасения.

Маската на безпристрастност на Дебра беше изчезнала.

– Глупав, samozаблуден задник такъв – каза тихо тя. –

Разхождаш се като зомби наоколо, лигавиш се и стенеш за незначителното ти убийство, за незначителните ти здравословни проблеми – да, научих, – за малката ти фикс-идея на всяка цена да опазиш нещата каквито са. Трябва да си разшириш кръгозора, Джулиъс. Трябва да се отдалечиш оттук: Светът на Дисни не ти се отразява добре и е съвсем сигурно, че и ти не се отразяваш добре на Света на Дисни.

Щеше да ме заболи по-малко, ако вече и сам не бях достигнал до това заключение.

* * *

Открих адхократите при къмпинга на форт Уилдърнес, насядали около огъня, пеещи, целуващи се, усмихнати. Празненството по случай победата. Влязох с наведена глава в кръга и потърсих Лил.

Беше седнала на един пън и се вираше в огъня, откъсната на милиони километри от това място. Господи, красива беше, когато нещо я терзаеше. Останах пред нея в продължение на около минута, докато тя се вираше право през мен, след което я докоснах по рамото. За малко не изписка, но се усмихна сама на себе си.

– Лил – започнах, но спрях. *Родителите ти се върнаха и са се присъединили към противниковата страна.*

За пръв път от дълго време насам тя ме погледна меко и дори ми се усмихна. Потупа мястото до себе си. Седнах и почувствах горещината на огъня с лицето си, горещината на тялото ѝ до моето. Божичко, как бях успял да прецакам всичко?

Внезапно тя обви ръце около мен и ме прегърна силно. Отвърнах на прегръдката ѝ, заровил нос в косата ѝ, усещайки аромата на пушек от дим, шампоан и пот.

– Успяхме – прошепна ми напрегнато. Не я пусках. *Не, не успяхме.*

– Лил – казах отново и се отдръпнах.

– Какво? – попита тя с грейнали очи. Беше дрогирана, вече го виждах по-ясно.

– Родителите ти се върнаха. Отбиха се в Имението.

Изглеждаше объркана, смалена, а аз продължих:

– Бяха заедно с Дебра.

Тя се напрегна, сякаш я бях зашлевил.

– Казах им, че ще доведе цялата група, за да поговорим.

Лил отпусна глава и раменете ѝ се разтърсиха. Сложих колебливо ръка на тях. Тя я отблъсна и се изправи. Едновременно плачеше и се смееше:

– Ще уредя ферибота.

* * *

Седях в задната част на ферибота заедно с Дан, надалеч от обърканите и ядосани адхократи. Отговарях на въпросите му накратко и с по една дума, така че скоро се отказа да ме разпитва. Возехме се мълчаливо, а дърветата по краищата на Лагуната на Седемте морета се олюляваха напред и назад заедно с приближаващата буря.

Адхократите минаха напърно през западния паркинг и се понесоха неспокойно през стихналите улици на Граничните земи – погребална процесия, която караше нощните пазачи да се заковат озадачено на място.

Когато приближихме Площада на свободата, забелязах, че мощните работни лампи светят и огромната група от адхократи на Дебра се движи от Залата по посока на Имението, връщайки в първоначалното му състояние всичко, което бяхме разрушили през изминалия ден.

Том и Рита, родителите на Лил, работеха редом с тях, с навити ръкави, с нови, издути мускули. Групата им рязко преустанови работа и Лил с препъване се приближи до тях по дървения тротоар.

Очаквах прегръдки. Нямаше нито една. Вместо това родителите и дъщерята не се изпуснаха от очи, като прехвърляха тежестта си от крак на крак и не спираха да се дебнат от разстояние.

– Какво правите, по дяволите? – попита най-накрая Лил.

Не се обърна директно към майка си, което изненада мен, но не и Том. Той тръгна леко напред, а влаченето на краката му прозвуча непоносимо силно в тихата нощ.

– Работим – отговори й.

– Не, не работите – възрази Лил. – Унищожавате. Престанете.

Майката на Лил бързо зае позиция до съпруга си, без да каже нищо. Том подхвърли в ръце кутията, която носеше, и без повече разяснения се упъти към Имението. Лил улови ръката му и я разтърси така, че той я изпусна.

– Явно не ме чухте. Имението е *наше*. Престанете. Веднага.

Майката на Лил взе внимателно ръката й и я задържа в своята.

– Радвам се, че проявяваш такава страст по въпроса, Лилиан – каза тя. – Гордея се с твоята отдаденост.

Дори през десетте метра, които ни делиаха, чух как Лил изхлипа задавено, видях как сякаш се срина в себе си. Майка й я залюля в прегръдките си. Почувствах се като воайор, но не успях да откъсна очи от тях.

– Шшш – каза майка й, шумолящ звук, напомнящ на движението от листата на Площада на свободата. – Шшш. Не е необходимо да бъдем на една и съща страна.

Останаха прегърнати, неподвижни. После Лил се изправи,

отново се наведе, вдигна кутията на баща си и я понесе към Имението. Останалите адхократи един по един започнаха да се присъединяват към тях.

* * *

Ето така се стига дъното. Събуждаш се в хотелската стая на някой свой приятел, включваш портативния си компютър и компютърът отказва да се регистрира в мрежата. Натискаш бутона за повикване на асансьора и в отговор асансьорът издава гневно бръмчене. Слизаш по стълбите към фойето и никои не те поглежда, докато се опитва да те изблъска, за да мине.

Превръщаш се в не-личност.

Изплашен. Треперех, докато изкачвах стълбите към стаята на Дан, докато чуках на вратата му, а накрая започнах да блъскам по нея все по-силно, паникьосано.

Дан отвори и видях как очите му първо се спуснаха към инфодисплея, а сетне отново отскочиха обратно към мен.

– Господи – каза той.

Седнах на ръба на леглото си и скрих глава в ръце.

– Какво? – казах, какво се случи, какво ми се е случило?

– Извън адхокрацията си – каза той. – Свършило ти е уъфито.

На дъното си – прибави.

Ето така човек стига дъното в Света на Дисни, в хотел, покрай който профучава монорелсовият влак, а слънчевите лъчи нахлуват през прозорците, носи се писъкът на парен локомотив, а в далечината вият вълците на Призрачното имение. Светът изпада надалеч от теб, и се отдалечава, докато не се превърнеш в малко петънце, пращинка в тъмното.

Хипервентилирах, не усещах тялото си. Насилих се да поема дълбоко дъх и да го задържа, наведох глава между коленете си, докато замайването не започна да отминава.

– Заведи ме при Лил – казах.

Докато се возех до него, а той пушеше цигара от цигара в лицето ми, си припомних вечерта, когато Дан се беше появил в Света на Дисни, когато го бях откарал до моята... къщата *на Лил*, и колко щастлив бях тогава.

Погледнах Дан и той потупа ръката ми.

– Странни времена – отбеляза.

Това ми беше достатъчно. Открихме Лил в подземната стая за почивка, задрямала на една овехтяла кушетка. Главата ѝ беше отпусната в скута на Том, а краката ѝ бяха в този на Рита. И тримата похъркваха. Бяха прекарвали дълга нощ.

Дан разтърси Лил, за да я събуди. Тя се протегна и отвори очи, погледна ме сънено. Кръвта се оттегли от лицето ѝ.

– Здравей, Джулиъс – произнесе студено.

Том и Рита също се бяха събудили. Лил се изправи.

– Имаше ли намерение да ми кажеш? – попитах тихо. – Или просто щеше да ме изриташ и да ме оставиш да открия сам?

– Ти беше следващият в списъка – отговори Лил.

– Значи ти спестих малко време. – Придърпах си един стол. – Разкажи ми всичко.

– Няма нищо за разказване – отсече Рита. – Извън играта си. Няма начин да не си знаел какво те чака – за бога, правеше Площада на свободата на парчета!

– Ти пък откъде знаеш? – попитах. Запазвах спокойствие с цената на невероятни усилия. – През последните десет години беше заспала!

– Получавахме резюмета на последните новини – каза Рита. – Заради това се върнахме... не можехме да позволим нещата да се развиват по този начин. Задължени сме на Дебра.

– И на Лилиан – обади се Том.

– И на Лилиан – повтори разсеяно Рита.

Дан също се настани на един стол:

– Не постъпвате справедливо с него – каза той. Поне някой беше на моя страна.

– Повече от справедливи сме – произнесе Лил. – Знаеш го по-добре от всеки друг, Дан. Прощавахме и прощавахме, и прощавахме, проявихме възможно най-голямо снизхождение. Болен е, но

не желае да вземе лекарството. Не можем да направим нищо повече за него.

– Можеш да бъдеш негов приятел – каза Дан. Отново започваше да ми се вие свят, седях отпуснато в стола и се опитвах да овладея дишането си, докато сърцето ми биеше като чук. – Можеш да се опиташ да го разбереш, да му помогнеш. Можеш да останеш до него, както той остана до теб. Не е необходимо да го изхвърляте така, че да падне по задник.

Лил прояви великодушието да си придаде леко засрамен вид.

– Ще му намеря стая – каза тя. – За един месец. В Кисими. В мотел. Ще му осигуря достъп до мрежата. Така справедливо ли е?

– Повече от справедливо – обади се Рита. Защо ме мразеше толкова? Бях до дъщеря й, докато нея самата я нямаше... а... Вероятно тъкмо това беше причината, да. – Но не смятам, че е разумно. Ако вие, сър, желаете да се грижите за него, можете да го правите колкото си поискате. Семейството ми не му е длъжно.

Очите на Лил пробляснаха гневно.

– Остави ме аз да се справя, става ли? – каза тя.

Рита се изправи рязко.

– Прави каквото искаш – заяви и изхвърча от стаята.

– Защо дойдохте тук за помощ? – попита Том, вечният глас на разума. – Изглеждаш ми достатъчно способен.

– В края на седмицата ще се подложа на смъртоносна

инжекция – отговори Дан. – Три дни. Лично е, но щом питате.

Том поклати глава. *Страхотни приятели си имаш*, почти успях да видя думите, изписани в очите му.

– Толкова скоро? – попита с тревога в гласа Лил.

Дан кимна.

Изправих се като на сън, с бръмчаща глава, влязох в първия изпречил ми се утилидор и тръгнах все по него, навън, към западния служебен паркинг и още по-надалеч.

Закрачих по павираната, излязла от употреба, алея на Разходка около Света, стъпвайки по всяка плоча с гравирани имена на семействата, посещавахи Парка преди един век. Имената минаваха покрай мен като епитафии.

Когато превалих завоя на изоставения плаж между хотелите „Гранд Флоридиан“ и „Полинижън“, бе обед и слънцето се издигаше високо в небето. С Лил често бяхме идвали тук, за да съзерцаваме залеза, излегнати в някой хамак, прегърнати, загледани към прострениа пред очите ни Парк, осветен като детска играчка.

Сега плажът беше опустял, Сватбеният павилион беше смълчан. Внезапно ми стана студено, макар да се потях обилно. Толкова студено.

Все така в полусънно състояние, навлязох в езерото, а водата изпълни обувките ми, нахлу в панталоните ми, топла като кръв, топла по гърдите ми, брадичката ми, устата ми, очите ми.

Отворих уста и вдишах дълбоко, усещайки как изпълва дробовете ми, задавяща и хладка. Отначало започнах да кашлям и да плюя, но сега аз контролирах положението, така че отново вдишах. Водата заискри пред очите ми, след което настъпи мрак.

* * *

Събудих се на носилката на доктор Пийт в Магическото царство. Китките и глезените ми бяха привързани с каиши, а в носа ми имаше тръба. Затворих очи и за момент повярвах, че са ме възстановили от запазеното ми копие, че всичките ми проблеми бяха разрешени, че бях оставил спомените зад гърба си.

Когато осъзнах, че Дан вероятно вече е мъртъв, а спомените ми за него са изгубени завинаги, ме прониза печал.

Постепенно обаче осъзнах, че в мислите ми няма логика. Фактът, че си спомнях Дан, означаваше, че не бях възстановен от запазено копие, че разваленият ми мозък все още си беше на мястото и продължаваше да си работи некачествено в своята пълна изолация.

Отново се закашлях. В ребрата ми, като контрапункт на тази в главата, избухна пулсираща болка. Дан ме улови за ръката.

– Ти си таралеж в гащите, знаеш ли? – каза усмихнато.

– Съжалявам – отвърнах задавено.

– Така си е – произнесе той. – За твое щастие са те забелязали... само още минута или две и сега щях да те погребвам.

Не, помислих си объркано. Сега щяха да ме възстановяват от предишния ми бекъл. След което ми просветна: бях се разписал, че отказвам да ме възстановят от предишното ми копие, дори след като процедурата ми е била препоръчана от медицински работник. След подобно нещо никой не би си направил труда. Щях да бъде мъртъв съвсем наистина и окончателно. Започнах да треперя.

– Спокойно – каза Дан. – Спокойно. Всичко е наред. Докторът каза, че имаш едно-две пукнати ребра след изкуственото дишане, но нямаш мозъчни увреждания.

– Няма *допълнителни* мозъчни увреждания – намеси се доктор Пийт, изплувайки в зрителното ми поле. Отново беше надянал професионалното си успокоително изражение, което въпреки съпротивата ми успя да си свърши работата.

Прогони Дан и зае мястото му. Щом приятелят ми излезе от стаята, докторът светна с фенерче в очите и надникна в ушите ми, а после се облегна назад и ме изгледа замислено.

– Е, Джулиъс – каза той. – Какъв точно е проблемът? Ако това е желанието ти, можем да ти бием смъртоносна инжекция, но да слагаш край на живота си в Лагуната на Седемте морета, чисто и просто граничи с лошия вкус. Междувременно, искаш ли да поговорим за станалото?

Част от мен искаше да му се изплюя в очите. Бях опитал да поговоря с него, но ми беше казал да вървя по дяволите, а сега изведнъж беше размислил? Само че наистина исках да поговоря с някого.

– Не исках да умирам – казах.

– О, така ли? – отвърна той. – Според мен доказателствата на-
веждат на противоположното заключение.

– Не се опитвах да умра – запротестирах. – Опитвах се да... –
Какво? Опитвах да се *откажа*. Да се обнова, без да направя избора,
без да изтрия последната година от живота на най-добрия си прия-
тел. Да изпълзя от помийната яма, в която по невнимание бях
паднал, без да изоставям Дан. Това е всичко, това е всичко. – Не
мислех, просто действах. Беше нещо като криза. Прави ли ме една
криза побъркан?

– Ами вероятно да – отвърна безцеремонно доктор Пийт. –
Но хайде да се справяме с тревогите една по една. Можеш да
умреш, стига това да е желанието ти, пък и е твое право. Предпочи-
там да живееш, ако те интересува моето мнение, и се съмнявам, че
съм единственият. Да върви по дяволите уфито. Ако възнамеряваш
да живееш, бих искал да запиша как го казваш, за всеки случай.
Разполагаме с твое резервно копие – ще се окаже неприятно, ако се
наложи да го изтрия.

– Да – отговорих. – Бих искал да ме възстановите, ако няма

друга възможност. – Говорех истината. Не желаех да умирам.

– Добре тогава – каза доктор Пийт. – Вече го имаме на запис и сега съм малко по-щастлив човек в сравнение с преди малко. Следваща точка, побъркан ли си? Вероятно. Донякъде. Нищо, което не може да се поправи с малко терапия, почивка и продължително възстановяване, стига отново да ти е интересно да научиш какво е мнението ми. Мога да ти намеря някое местенце, ако искаш.

– Още не – отвърна. – Оценявам предложението, но трябва да свърша нещо преди това.

* * *

Дан ме отведе обратно в стаята и ме сложи да си легна с помощта на трансдермално приспивателно, което успя да ме нокаутира за остатъка от деня. Когато се събудих, луната беше изгряла над Лагуната на Седемте морета, а монорелсовият влак бе замлъкнал.

Постоях известно време на верандата, мислейки за всичко онова, което това място значеше за мен в продължение на повече от век: щастие, сигурност, ефективност, фантазия. Всичко беше изгубено. Време беше да си вървя. Може би обратно в космоса, където да открия Зед, за да проверя дали не бих могъл отново да я направя щастлива. Където и да е освен тук. Щом Дан умреше – божичко, най-последно започвах да осмислям идеята, – можех да хвана някакъв

транспорт до Кейп за поредното изстрелване.

– За какво мислиш? – попита зад мен Дан, като ме стресна.

Беше само по боксерки, слаб, дългокрак и космат.

– Мисля си как да продължа отгук-нататък – казах.

Той се изкиска.

– И аз напоследък си мисля за същото – отвърна.

Усмихнах се.

– Не по този начин – възразих. – Просто ще отида на някое друго място, ще започна начисто. Ще се махна от всичко това.

– Ще се обновиш ли? – попита той.

Извърнах поглед.

– Не – казах. – Не вярвам.

– Може да не ми влиза в работата – произнесе той, – но защо не, мамка му? Господи, Джулиъс, от какво толкова се страхуваш?

– Не искаш да знаеш – отвърнах.

– Аз решавам това.

– Хайде първо да изпием по едно – предложих.

Дан завъртя нагоре очи за секунда, след което отговори:

– Добре, две корони на път.

След като ботът от обслужване по стайте си замина, отворихме бирите и се настанихме на столовете на верандата.

– Сигурен ли си, че искаш да знаеш? – попитах.

Той наведе бутилката си към мен:

– Много ясно – отвърна.

– Не искам да се обновявам, защото така ще изгубя последната година – отвърнах.

Той кимна:

– Моята последна година – произнесе. – Нали?

Аз също кимна и отпих.

– Помислих си, че може да се получи така. Джулиъс, ти си много неща, но труден за отгатване не си. Ще ти кажа нещо, което може и да те улесни да вземеш решението. Стига да имаш желание да го чуеш, имам предвид.

Какво толкова можеше да ми каже?

– Разбира се – рекох. – Разбира се.

В ума си вече се намирах на борда на совалката и се отправях в орбита, надалеч от всичко това.

– Аз те убих – каза той. – Дебра ме помоли и аз го уредих. Беше прав още от самото начало.

Совалката експлодира в мълчаливото, бавно въртящо се пространство и аз се извърнах от него. Отворих и затворих уста.

Сега беше ред на Дан да извърне поглед.

– Дебра го предложи. Заговорихме се за хората, които съм срещал по време на мисионерската работа, за дрогираните откачалки, които ми се налагаше да отпъждам от себе си, след като отново се бяха присъединили към обществото Бичън. Едно от тях,

едно момиче от Шайен, ме последва чак дотук, не спираше да ми оставя съобщения. Казах това на Дебра, и точно тогава ѝ хрумна. Щях да накарам момичето да те застреля, след което то щеше да изчезне. Дебра щеше да ми даде уъфи – с купища, същото щяха да направят и хората от екипа ѝ. Така щях да се приближа с месеци до крайния срок на целта си. Тогава можех да мисля само за това, ако помниш.

– Помня.

Мирисът на подмладяваща процедура в малката ни къщурка, и Дан – кроющ смъртта ми.

– Планирахме всичко, след което Дебра се обнови от предишното си копие... никакъв спомен за събитието, предостатъчно уъфи за мен.

– Да – казах аз.

Би се получило. Планирай нечие убийство, самоубий се, обнови се от предишното си копие, направено преди да планираш убийството. Колко ли пъти Дебра беше извършвала ужасни неща и след това беше изтривала спомените от себе си по този начин?

– Да – съгласи се той. – Направихме го, срам ме е. И мога да го докажа – разполагам с резервното си копие и ще накарам Джанин да направи самопризнания. – Той пресуши бирата си. – Такъв е планът ми. Ще кажа на Лил и нейните родители, на Ким и нейните приятели, на цялата адхокрация. Прощален подарък от скапания ти

приятел.

Гърлото ми беше пресъхнало и стегнато. Отпих още веднъж от бирата си.

– Знаел си през цялото време – произнесох. – Можел си да го докажеш, когато пожелаеш.

Той кимна:

– Точно така.

– Остави ме... – загърсих думите. – Остави ме да се превърна в... – Но те не искаха да дойдат.

– Да – каза той.

Цялото изминало време се извъртя през мислите ми – те двамата с Лил стоят на *моята* предна врата и ми казват, че имам нужда от помощ. Доктор Пийт и думите му, че трябва да се обнова от резервното си копие, и моят отговор не, не, не, защото не искам да загубя последната си година с Дан.

– Вършил съм доста гадни неща навремето – продължи той. – Това е възможно най-лошото. Ти ми помогна, а аз те предадох. Наистина се радвам, че не вярвам в Бог – това би превърнало онова, което се каня да извърша, в нещо още по-страшно.

Дан щеше да се самоубие след два дни. Моят приятел и убиец.

– Дан – казах задавено.

Не успях да разбера собствения си разсъдък. Дан, който се

грижеше за мен, помагаше ми, защитаваше ме, беше носил този ужасен срам в себе си през цялото време. Готов да умре с желание-то за чиста съвест.

– Опростен си – казах и това беше истината.

Той се изправи.

– Къде отиваш? – попитах.

– Да намеря Джанин, момичето, което натисна спусъка. С теб ще се видим в Залата на президентите в девет сутринта.

* * *

Минах през Главния портал, вече не в качеството си на актьор, бях просто Посетител, който едва скърпваше уъфито, който щеше да използва чешмичките за вода и да се реди на опашка. Ако извадех късмет, някой от актьорите щеше да ми подхвърли шоколадов банан. Шансът, обаче, беше малък.

Наредих се на опашката за Залата на президентите. Другите посетители проверяваха уъфито ми и извъръщаха очи. Дори децата. Само допреди година биха се опитали да завържат разговор с мен, да ми задават въпроси, да питат дали е възможно да се хванат на работа в Магическото царство.

Настаних се на мястото си в Залата на президентите, изгледах краткия филм заедно с другите около мен, седях търпеливо, докато

те се поклащаха в седалките си от взривната сила на флаш-изпичането. Една от актрисите взе микрофона отстрани на сцената и ни благодари за посещението; врагите се разтвориха и Залата се изпразни. Актрисата присви очи към мен, разпозна ме, обърна ми гръб и отиде да въведе следващата група.

Не дойде никаква група. Вместо това влязоха Дан и момичето, което помнех от повторението на кадрите от убийството ми.

– Залата ще остане затворена до края на сутринта – каза той.

Взирах се в момичето и още веднъж видях ехидната ѝ усмивка, докато натискаше спусъка, ала сега изражението ѝ беше разкаяно, изплашено. Беше ужасена от мен.

– Ти сигурно си Джанин – произнесох. Изправих се и стиснах ръката ѝ. – Аз съм Джулиъс.

Ръката ѝ беше студена, а когато я прибра, я избърса в панталоните си.

Инстинктите ми на актьор взеха връх:

– Заповядай, седни. Не се тревожи, всичко ще бъде наред. Наистина. Без лоши чувства. – За малко да ѝ предложи да ѝ донесе чаша вода.

Успокой я, обади се един нахален глас в главата ми. Така ще свидетелства по-автентично. Или я изнерви, накарай я да се почувства жалка... това също ще свърши работа; ще представи Дебра в още по-лоша светлина.

Казах на гласа да си затваря устата и станах да ѝ донеса чаша вода.

Когато се върнах, цялата банда вече се беше събрала. Дебра, Лил, родителите ѝ, Тим. Бандата на Дебра и бандата на Лил – сега един обединен отбор. Който съвсем скоро щеше да бъде разпръснат.

Дан се качи на сцената и използва микрофона, за да се чува по-добре:

– Преди единайсет месеца извърших нещо ужасно. Заедно с Дебра замислих убийството на Джулиъс. Използвах своя позната, която по това време беше малко объркана, използвах я, за да натисна спусъка. Дебра реши, че ако убием Джулиъс, това би създадо достатъчно объркване, което да ѝ помогне да превземе Залата на президентите. И точно така се получи.

Разнесе се рев от разговори. Погледнах към Дебра и видях, че си стои спокойно, сякаш Дан току-що я беше обвинил, че тайно си е взела допълнително десерт. Родителите на Лил, застанали от двете страни на дъщеря си, не демонстрираха чак такава жизнерадост. Челюстите на Том се бяха вкаменили и не отронваше нито дума. Рита говореше гневно на Дебра. Хикъри Джаксън¹⁸ от старата Зала обичаше да казва: *Ще обеса на първото дърво, което открия, първия човек, когото докопам.*

– След като планирахме всичко, Дебра се обнови от резервно-

¹⁸ Прозвище на седмия президент на САЩ Андрю Джаксън (1767–1845) – Бел. пр.

то си копие – продължаваше Дан, сякаш никои не говореше. – От мен се очакваше да сторя същото, но не го направих. В публичната си директория разполагам с бекъп – всеки, който пожелае, може да го разгледа. Сега обаче бих искал да поканя Джанин на сцената, защото и тя има да ви каже няколко думи.

Помогнах да Джанин да стигне до него. Все още трепереше, а адхократите се бяха превърнали в маса от взаимни обвинения. Въпреки най-искрените ми усилия, ставащото ми доставяше удоволствие.

– Здравейте – каза тихо Джанин.

Имаше прекрасен глас и прекрасно лице. Зачудих се дали не бихме могли да станем приятели, когато всичко това приключеше. Вероятно не й пукаше особено за уъфито.

Разговорите в публиката не стихваха. Дан взе микрофона от нея и произнесе:

– Моля ви! Възможно ли е да проявим малко уважение към нашия посетител? Моля ви! Хора?

Постепенно врявата стихна. Дан подаде обратно микрофона на Джанин.

– Здравейте – каза отново тя и примижа от звука на собствения си глас през озвучителната система на Залата. – Името ми е Джанин. Аз убих Джулиъс преди година. Дан ме помоли да го направя и аз се съгласих. Не попитах защо. Доверявах... доверявам

му се. Каза ми, че Джулиъс ще си направи бекъп няколко минути преди да го застрелям, и че ще ме измъкне от Парка, без да ме заловят. Много съжалявам.

Имаше нещо не съвсем на място в нея, нещо кокилесто в стойката и думите, което те караше да си мислиш, че не е напълно на себе си, че не присъства изцяло. Детството в планините вероятно имаше този ефект. Хвърлих крадешком поглед на Лил, чиито устни си оставаха плътно стиснати. Детството в тематичен парк вероятно също имаше този ефект.

– Благодаря ти, Джанин – каза Дан, като взе отново микрофона. – Можеш да седнеш. Казах всичко, което трябваше да кажа... двамата с Джулиъс вече поговорихме насаме. Ако има някой, който желае да вземе думата...

Думите едва бяха успели да излязат от устата му, преди тълпата отново да изригне в реплики и ръкомахания. Джанин се сви на мястото си до мен. Взех ръката ѝ и извиках:

– Ходила ли си на Карибски пирати?

Тя поклати глава.

Изправих се и я вдигнах на крака.

– Ще си паднеш по тях – казах и я изведох от Залата.

Глава 10

В която времето на Дан настъпва, а Джулс започва наново.

Запазих ни места на първия ред на Полинезийското луау, понесен нависоко от нахлуващите вълни уъфи от симпатия, и двамата с Дан изпихме по десетина лапу-лапу¹⁹ в черупки от кокосови орехи, преди най-последно да се откажем от идеята да се напием.

Джанин наблюдаваше огнетанцорите и светлините от факлите с очи като паници и в същото време похапваше изискано с една ръка от ребърцата си, без да изпуска от поглед шоуто. Когато дойде ред на бързата хула, очите ѝ започнаха да трепкат. Изкисках се.

От местата ни се виждаше мястото, където бях нагазил в Лагуната на Седемте морета, за да се нагълтам с топла като кръв вода, виждах Замъка на Пепеляшка от другата страна на лагуната, виждах релсата на влака и фериботите, и автобусите, обикалящи неспирно из Парка, извозващи от едно място на друго избобилните тълпи от гости. Дан вдигна наздравица в моя чест с кокосовия си орех, аз вдигнах наздравица в негова, пресушихме ги и се оригнахме от задоволство.

¹⁹ Алкохолен коктейл по името на филипинския вожд Лапу-Лапу, известен като първият жител на архипелага, който се е опълчил срещу испанската колонизация. – Бел. пр.

Пълен стомах, добри приятели и залезът зад трупата тъмно-кожи полуголи танцьори на хула. На кой изобщо му беше притрябвало обществото Бичън?

Когато представлението свърши, изгледахме фойерверките от плажа – бях заровил пръстите на краката си в чистия бял пясък. Дан пъкна ръка в лявата ми ръка и Джанин направи същото с дясната. Когато небето се смрачи, а осветените баржи започнаха да кръстосват нощта, тримата седнахме в хамака.

Хвърих поглед над Лагуната на Седемте морета и осъзнах, че това беше последната, наистина последната ми вечер в Света на Дисни. Време беше да се рестартирам пак, да започна начисто. Такава бе целта на Парка, само че този път, поради някаква причина, последното ми посещение се беше проточило. Дан беше успял да ме откъсне от това място.

Разговорът се обърна към предстоящата му смърт.

– Е, кажете ми, какво мислите – каза той, като дръпна небрежно от горящата си цигара.

– Давай – рекох.

– Аз например си мисля... защо пък смъртоносна инжекция? Искам да кажа, може засега да съм приключил тук, но защо да вземам необратимо решение?

– Защо искаше преди? – попитах.

– Ами, предполагам, че заради цялата онази мъжкарска

нагласа. Идеята за окончателност и така нататък. Само че, дявол го взел, няма смисъл да доказвам каквото и да било, нали така?

– Естествено – отвърнах великодушно.

– Тъй че – продължи замислено той – въпросът, който ме вълнува, е за колко време да се замразя? Има хора, които заспиват за по хиляда, десет хиляди години, нали?

– А ти смяташ да ги вдигнеш на, колко, милион? – пошегувах се.

Той се разсмя.

– *Милион*? Мислиш на дребно, синко. Я обмисли това: топлинната смърт на вселената.

– Топлинната смърт на вселената – повторих.

– Разбира се – провлачи той и усетих как се усмихва в тъмното. – Десет на степен сто години или там някъде. Краят на Звездната епоха²⁰ – когато всички черни дупки са пресъхнали и нещата стават, нали разбирате, изумително безинтересни. И студени. Така че си мисля – защо да не навия будилника за някъде по това време?

– Звучи ми неприятно – казах. – Брррр.

– Никак дори! Мисля си за саморемонтиращи се, нанотехнологични канопи, достатъчно маса, която да ги захранва – да кажем, астероид от около трилион тона, – и предостатъчно самота, когато

²⁰ Наричана още „Стелиферус“. Вторият етап от петте епохи на Вселената, в който материята е концентрирана в звезди и галактики и по-голямата част от енергията се произвежда от звездите – Бел. пр.

му дойде времето. Ще си подавам носа на всеки век или там някъде, просто за да видя кое какво е, но ако не се очертае нищо чак толкова забележително, просто ще си почина добре из дългия път. Последният предел.

- Това е наистина готино – обади се Джанин.
- Благодаря – отвърна Дан.
- Не се шегуваши, нали? – попитах.
- Не, ни най-малко – каза той.

* * *

Не ме поканиха обратно в адхокрацията, даже след като Дебра беше принудена да си замине, изпаднала в крайна уфисоскъдица, и започнаха да изграждат Имението отново по начина, по който си беше. Тим ми се обади, за да ми каже, че с достатъчно подкрепа от страна на Имаженерната, биха могли да го приведат в работно състояние до седмица. Сунип беше готов да убие някой, кълна се. *Домът, в който цари разделение, не може да устои*, казваше господин Линкълн в Залата на президентите.

Сложих в раницата си три комплекта дрехи и една четка за зъби и освободих апартамента в „Полинижън“ в десет сутринта, след което се срещнах с Джанин и Дан на платения паркинг отпред. Дан беше взел един малък електромобил, който бе успял да намери

с моето уъфи, така че се натоварихме заедно с Джанин по средата. Пуснахме си малко от старите песни на “Бийтълс” и ги слушахме през целия дълъг път до Кейп Канаверал. Совалката ни излиташе по обяд.

Скачихме се четири часа по-късно, но докато преминем през обеззаразяването и курсовете по ориентация, беше станало време за вечеря. Дан, който беше почти толкова беден откъм уъфи, колкото и Дебра, след самопризнанията си, въпреки всичко ни заведе да хапнем нещо в големия балон – тубички със силна пиячка и пържолена паста, – след което известно време наблюдавахме как Вселената изстива.

Някакви типове забиваха, привързани за китара и няколко барабана. Определено си ги биваше.

На Джанин ѝ беше неудобно да се размотава гола. Беше се качвала в космоса с родителите си, след като Дан бе напуснал планината, но на товарен кораб, предвиден за пътуване поколения наред. Беше изоставила кораба след година или две и беше пътувала замразена към Земята с една от спасителни капсули. След известно време щеше да навикне на живота в космоса. Или пък нямаше.

– Е – каза Дан.

– Аха – отвърнах, имитирайки лаконичния му провлечен говор. Той се усмихна.

– Време е – рече.

В очите на Джанин се бяха оформили сферички солени сълзи и аз ги избърсах, позволявайки им да се понесат надалеч из балона. Бях развил наистина нежни, братски чувства към нея, откакто видях как си проправя път през Магическото царство с широко разтворени очи. Нищо романтично – не и за мен, благодаря. По-скоро другарство и чувство за отговорност.

– Ще се видим след десет на степен сто – каза Дан и се насочи към въздушния шлюз.

Понечих да тръгна след него, ала Джанин улови ръката ми.

– Той мрази дългите сбогувания .

– Зная – отвърнах и загледах как се отдалечава от нас.

* * *

Вселената остарява. Аз също. Остарява и резервното ми копие, изоставено в излязъл от употреба разпределителен склад на повърхността, очакващо деня, когато космосът, възрастта или глупостта ще ме убият. Отдалечава се все повече с годините, а аз записвам живота си на ръка, писмо до мен, такъв, какъвто ще бъда, щом съзнанието ми бъде възстановено в някой клонинг някъде, някога. Важно е човекът, който ще съм тогава, да знае за тази година и ще ми отнеме доста опити, докато подготвя нещата, както се полага.

Междувременно работя върху друга симфония, в която съм включил мъничко от „Мрачни ухилени призраци“ и намигвам на „Все пак светът е малък“, но най-вече на „Има едно чудесно голямо красиво утре“.

Джанин твърди, че симфонията е доста добра, но какво разбира тя? Едва на петдесет е.

И на двамата ни остава да поживеем доста, преди да разберем кое какво е.

Благодарности

Никога нямаше да успея да напиша тази книга, ако не беше подкрепата на моите приятели и семейство, особено на Роз Доктороу, Горд Доктороу и Нийл Доктороу, Аманда Фаубистър, Стийв Саменски, Пат Йорк, Град Кон, Джон Хенсън, Джон Роуз, писателите от уъркшопа „Сесил Стрийт Ирегюлърс“ и Марк Фрауенфелдър.

Ужасно съм задължен на писателите и редакторите, които ме наставляваха и насърчаваха: Джеймс Патрик Кели, Джудит Мерил, Деймън Найт, Марта Саукъп, Скот Еделман, Гарднър Дозоа, Рени Уилмет, Тереза Нилсен Хейдън, Клер Еди, Боб Паркс и Робърт Килхефър.

Също така дължа много на своя редактор Патрик Нилсен Хейдън и на моя агент Доналд Маас, които вярваха в книгата и ми помогнаха да я доведе до успешен завършек.

И накрая трябва да благодаря на читателите, маниаците и имаженерите, вдъхновили този роман.

*Кори Доктороу
Сан Франциско
септември 2002 г.*

Четири въпроса, четири отговора

Няколко кратки въпроса и отговорите на Кори Доктору

В. Няма да се извиняваме за наивния първи въпрос, понеже отговорът ни интересува живо: откъде взимате идеите си?

О. Живеем в ХХІ век. Ако човек не може да открие футуристични, научнофантастични идеи наоколо, готови да бъдат грабнати и превърнати в романи, ами... просто не търси достатъчно усърдно.

В. Самият вие сте възпитаник на писателската работилница "Кларион". "Учи" ли се занаятът на писателя?

О. Да бъдеш "писател" е навик, който се придобива с практиката. След като имах възможността на преподавам, да пиша по темата и да присъствам на курсове за писатели, съм убеден, че единствената истинска тайна при писането е да пишеш. Всичко, което правите по силата на навика, на практика е добавена стойност. Ако не успявате да пишете "добре", освен ако не сте в правилното настроение, занижете стандартите си. Ако пишете всеки ден, ще придобиете опит -- дори да пишете само по една страница или дори един параграф на ден, -- чак тогава ще можете да си позволите да чакате музата да се появи изневиделица и да ви надари със самородния къс злато на безупречната проза.

В. Работили сте и работите в съавторство с други писатели (например с Бенджамин Розенбаум по научнофантастичната но-

вела "Истински имена"). Опишете ни с няколко думи впечатленията си от подобна съвместна работа. Бъдещи интересни проекти?

О. Съавторството винаги отнема повече време от предвиденото, тъй като колкото и да ви се иска всичко да протече чисто и безпроблемно -- вие пишете 500 думи, изпращате ги, получавате следващите 500 -- винаги са налице и досадните обсъждания по отношение на онова, което би могло и трябва да бъде написано. Но си струва, защото крайният резултат надхвърля очакванията ви. Понастоящем работя по поредния си съвместен проект с Чарли Строс; двамата пишем третото продължение на по-ранните ни новели под общото име "Huw" ("Jury Service" и "Appeals Court"). Третата ще носи името "Parole Board". Трите новели ще бъдат публикувани от издателство "Top" под формата на роман със заглавието "RAPTURE OF THE NERDS".

В. Какво да очакваме от вас в бъдеще?

О. Наистина се вълнувам от предстоящото излизане от печат на една моя повест в антологията на Джонатан Стреън (GODLIKE MACHINES). Повестта се казва "There's a Great Big Beautiful Tomorrow/ Now is the Best Time of Your Life" и в нея се разказва за осиротяло безсмъртно момче, чийто починал баща е изгубил живота си при отбраната на музей, пълен с руините на Детройт, представящи всички отдавна забравени токсични материали и неефективни машини на добиотехнологичната епоха.

Пълен текст на Договора

Илюстрацията, предговорът и българският превод на романа „Ден за ден в Магическото царство“ от Кори Доктороу ползват условията на договора:

Криейтив Комънс, Признание-Некомерсиално- Споделяне на споделеното 2.5

„КРИЕЙТИВ КОМЪНС КОРПОРЕЙШЪН“ НЕ Е АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО И НЕ ПРЕДОСТАВЯ ПРАВНИ УСЛУГИ. ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ТОЗИ ДОГОВОР НЕ ВОДИ ДО УСТАНОВЯВАНЕТО НА ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ АДВОКАТ И КЛИЕНТ. „КРИЕЙТИВ КОМЪНС“ ПРЕДОСТАВЯ ТОЗИ ТЕКСТ НА ПРИНЦИПА „ТАКЪВ, КАКЪВТО Е“, Т.Е. „КРИЕЙТИВ КОМЪНС“ НЕ НОСИ ОТГОВОРНОСТ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРЕДОСТАВЕНАТА ИНФОРМАЦИЯ И ЗА ВРЕДИ, ПРОИЗТИЧАЩИ ОТ ИЗПОЛЗВАНЕТО Й.

Договор за използване на произведение

ВСИЧКИ ПРАВА ЗА ИЗПОЛЗВАНЕ НА ПРОИЗВЕДЕНИЕТО СЕ ПРЕДОСТАВЯТ СЪГЛАСНО УСЛОВИЯТА НА ТОЗИ ДОГОВОР НА „КРИЕЙТИВ КОМЪНС“ („ДОГОВОРА“). ПРОИЗВЕДЕНИЕТО Е ПОД ЗАКРИЛАТА НА ПРИЛОЖИМОТО ПРАВО И УСЛОВИЯТА НА НАСТОЯЩИЯ ДОГОВОР. ПРОИЗВЕДЕНИЕТО НЕ МОЖЕ ДА СЕ ИЗПОЛЗВА ПО НАЧИНИ, НЕУРЕДЕНИ ОТ НАСТОЯЩИЯ ДОГОВОР.

ПОЛЗВАТЕЛЯТ ПРИЕМА И СЕ СЪГЛАСЯВА ДА БЪДЕ ОБВЪРЗАН С УСЛОВИЯТА НА ТОЗИ ДОГОВОР ЧРЕЗ ИЗПОЛЗВАНЕ НА ПРОИЗВЕДЕНИЕТО ПО КАКЪВТО И ДА Е НАЧИН.

1. Определения

1. **„СБОРНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ“** е произведение, като периодично издание, антология или енциклопедия, което включва ПРОИЗВЕДЕНИЕТО в своята непроменена цялост, заедно с други обекти, представляващи отделни и независими произведения. СБОРНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ, няма да се счита за ПРОИЗВОДНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ за целите на този Договор.
2. **„ПРОИЗВОДНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ“** е приспособено, променено или преработено ПРОИЗВЕДЕНИЕ, като например превод, музикален аранжимент, драматизация, романизация, екранизация, звукозапис, художествена репродукция, съкратено издание, резюме или каквато и да е друга форма, в която ПРОИЗВЕДЕНИЕТО може да бъде преработено или променено. СБОРНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ не е ПРОИЗВОДНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ по смисъла на този Договор. Когато ПРОИЗВЕДЕНИЕТО представлява музикална композиция или звукозапис, синхронизацията на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО във времево отношение с движеща се картина (синхронизация аудио – видео) ще се счита за ПРОИЗВОДНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ.
3. **„НОСИТЕЛ НА ПРАВОТО“** е физическо или юридическо лице, което предоставя право за използване на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, съгласно условията на този Договор.
4. **„АВТОР“** е физическото лице, създало ПРОИЗВЕДЕНИЕТО.
5. **„ПРОИЗВЕДЕНИЕ“** е годен обект на авторски или сродни права, правото на използване върху който се предоставя съгласно условията на този Договор.
6. **„ПОЛЗВАТЕЛ“** е физическо или юридическо лице, черпещо права от този Договор, което не е нарушавало преди това условията по този Договор, или което е получило изричното

разрешение на НОСИТЕЛЯ НА ПРАВОТО да упражнява права съгласно този Договор, въпреки предходни нарушения.

7. **„ЕЛЕМЕНТИ НА ДОГОВОРА“** са принципите на настоящия Договор, които са избрани и посочени от НОСИТЕЛЯ НА ПРАВОТО като такива: признание, некомерсиалност, споделяне на споделянето.

2. Права на свободно използване. Условието на този Договор не целят да ограничат каквито и да било права, произтичащи от допустимото по закон свободно използване, предаване, излъчване, първата продажба или други ограничения на правата на носителя на авторските или сродните права съгласно Закона за авторското право и сродните му права или друго приложимо право.

3. Предоставяне на право за използване на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО. При условията на настоящия Договор, НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО предоставя на ПОЛЗВАТЕЛЯ безвъзмездно следните неизключителни права за използване на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО за цял свят:

1. да възпроизвежда ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, да го включва в едно или повече СБОРНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ, както и да го възпроизвежда като част от тях;
2. да създава и да възпроизвежда ПРОИЗВОДНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ;
3. да разпространява копия или презаписи, да представя или изпълнява публично ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, както и да го излъчва по безжичен път или предава чрез кабел или друго техническо средство, включително и като част от СБОРНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ;
4. да разпространява копия или презаписи, да представя публично, да изпълнява публично, както и да излъчва по безжичен път или предава чрез кабел или друго техническо средство ПРОИЗВОДНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ.

Правата по този Договор се предоставят за срок до 10 години.

Ако никоя от страните не възрази писмено, Договорът продължава действието си за срок от още 10 години. Автоматизмът се прилага до изтичане на срока на закрила на произведението по българското право. Правата по този Договор могат да бъдат упражнявани чрез всякакви известни или новосъздадени носители и формати. Правата включват правото за преработване на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, доколкото това е технически необходимо за упражняване на правата чрез други носители и формати. Всички права, които не са изрично предоставени от НОСИТЕЛЯ НА ПРАВОТО, се запазват, включително правата по Раздел 4 членове 2, 5 и 6.

4. Ограничения. Правата, предоставени съгласно Раздел 3 по-горе, са предмет на следните ограничения:

1. Разпространението, публичното представяне, публичното изпълнение или публичното излъчване по безжичен път, както и предаването чрез кабел или друго техническо средство на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО е възможно само съгласно условията на този Договор. ПОЛЗВАТЕЛЯТ е длъжен да включи копие на този Договор или единен ресурсен идентификатор (хипертекстова връзка) към него и към всяко копие или носител на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО. ПОЛЗВАТЕЛЯТ не може да поставя каквито и да е допълнителни условия за използване на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, които променят условията на този Договор или упражняването на правата на ползващите ПРОИЗВЕДЕНИЕТО лица. ПОЛЗВАТЕЛЯТ не може от свое име да преотстъпва права за използване на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО. Той е длъжен да запазва в цялост всички уведомления, които се отнасят до този Договор и до ограничаване на отговорността по него. ПОЛЗВАТЕЛЯТ не може да разпространява, представя публично, изпълнява публично, излъчва по безжичен път, предава чрез кабел или друго техни-

ческо средство ПРОИЗВЕДЕНИЕТО посредством каквито и да е технологични методи, които контролират достъпа до или използването на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО по начин, който не съответства на условията на този Договор. Тези условия се отнасят и за случаите, когато ПРОИЗВЕДЕНИЕТО е част от СБОРНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ, независимо дали правата върху СБОРНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ са предоставени съгласно условията на този Договор. Когато ПОЛЗВАТЕЛЯТ е създал СБОРНО ИЛИ ПРОИЗВОДНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ, той е длъжен да отстрани всякаква препратка поставена съгласно раздел 4 точка 4 към НОСИТЕЛЯ НА ПРАВОТО или към АВТОРА, когато те са поискали това, и доколкото е практически осъществимо.

2. ПОЛЗВАТЕЛЯТ може да разпространява, да представя публично, да изпълнява публично, както и да излъчва по безжичен път, да предава чрез кабел или чрез друго техническо средство, ПРОИЗВОДНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ само съгласно условията на този Договор на „КРИЕЙТИВ КОМЪНС“ или на последваща версия на Договора, съдържаща посочените в него ЕЛЕМЕНТИ на Договора (например японската адаптация на Признание-Некомерсиално-Споделяне на споделеното 2.5). ПОЛЗВАТЕЛЯТ е длъжен да включи копие на този Договор, или на някоя от горепосочените версии, или единен ресурсен идентификатор към него и към всяко копие или носител на ПРОИЗВОДНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ. ПОЛЗВАТЕЛЯТ не може да предлага или налага каквито и да е условия за използване на ПРОИЗВОДНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ, които променят условията на този Договор или упражняването на правата, произтичащи от него за ползващите ПРОИЗВЕДЕНИЕТО лица и е длъжен да запазва в цялост всички уведомления, които се отнасят до този

Договор и до ограничаване на отговорността по него. ПОЛЗВАТЕЛЯТ не може да разпространява, да представя публично, изпълнява публично, излъчва по безжичен път, предава чрез кабел или друго техническо средство ПРОИЗВОДНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ, посредством каквито и да е технологични методи, които контролират достъпа до или използването на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО по начин, който не отговаря на условията на този Договор. Тези условия се отнасят и за случаите, когато ПРОИЗВЕДЕНИЕТО е част от СБОРНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ, независимо дали правата върху СБОРНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ са предоставени съгласно условията на този Договор.

3. ПОЛЗВАТЕЛЯТ не може да упражнява правата, предоставени съгласно Раздел 3 по-горе, за получаване на търговско предимство или доход. Размяната на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО за други произведения, обект на авторски права, посредством съвместно ползване на цифрови данни или по друг начин няма да се смята за действие, насочено към получаване на търговско предимство или доход, ако не е налице заплащане на парични възнаграждения във връзка с размяна на произведения, обекти на авторски права.
4. Ако ПОЛЗВАТЕЛЯТ разпространява, представя публично, изпълнява публично, както и ако излъчва по безжичен път или предава чрез кабел или друго техническо средство ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, той е длъжен да запазва в цялост всички обозначения за авторски права върху ПРОИЗВЕДЕНИЕТО по начин, съответен на носителя или средството за разпространение или представяне, като упомене името (или съответно псевдонима) на АВТОРА, ако е предоставено; и/или името на оригиналния автор, носител на авторските права или други страни (при-

мерно: спонсорираща организация, издателство или издание); наименованието на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, ако е предоставено; при възможност - единния ресурсен идентификатор (ЕРИ), ако е бил указан; В случаите на СБОРНО ПРОИЗВЕДЕНИЕ обозначението следва да бъде направено поне на място, където са разположени сравними признания за авторство и по начин, поне толкова явен, колкото и други сравними признания на авторство.

5. В случай че ПРОИЗВЕДЕНИЕТО представлява музикална композиция:
- **а) Възнаграждение за публично представяне или изпълнение.** НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО запазва изключителното право да събира, самостоятелно или чрез организации за колективно управление на авторски права и правата на изпълнителите (напр. MUSICAUTOR, ASCAP, BMI, SESAC), възнаграждение за публично представяне, публично изпълнение или използване по безжичен път, чрез кабел или друго техническо средство на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО по смисъла на разпоредбите на Дял първи, Глава седма, Раздел III от Закона за авторското право и сродните му права, ако това излъчване, изпълнение или използване е насочено към получаване на търговско предимство или доход.
 - **б) Права за възпроизвеждане и разпространение на звукозаписи и дължимо възнаграждение.** НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО запазва всички права да събира, самостоятелно, чрез организации за колективно управление на авторските права или чрез пълно-

мощник, лицензионно възнаграждение за всеки екземпляр от звуконосителя (включително кавър версия), създаден от ПОЛЗВАТЕЛЯ въз основа на ПРОИЗВЕДЕНИЕ съобразно разпоредбите на чл. 54 от Закона за авторското право и сродните му права, ако ПОЛЗВАТЕЛЯТ използва този звукозапис за получаване на търговско предимство или доход.

- 6. Права за излъчване по безжичен път или за предаване чрез кабел или друго техническо средство и дължимо възнаграждение.** В случай, че ПРОИЗВЕДЕНИЕТО представлява звукозапис, НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО запазва изключителното право да събира самостоятелно или чрез организации за колективно управление на авторските права възнаграждение за излъчване по безжичен път или за предаване чрез кабел или друго техническо средство на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО съгласно разпоредбите на Дял първи, Глава седма, Раздел III от Закона за авторското право и сродните му права, ако ПОЛЗВАТЕЛЯТ е използвал това излъчване или предаване за получаване на търговско предимство или доход.

5. Ограничение на отговорността. НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО НЕ НОСИ ОТГОВОРНОСТ ПРЕД ПОЛЗВАТЕЛЯ НА КАКВОТО И ДА Е ОСНОВАНИЕ ЗА КАКВИТО И ДА Е ВРЕДИ, ПРОИЗТИЧАЩИ ОТ НАСТОЯЩИЯ ДОГОВОР ИЛИ ОТ ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ПРОИЗВЕДЕНИЕТО.

6. Прекратяване.

1. Настоящият Договор, заедно с правата, предоставени по него, се прекратява автоматично при нарушение на което и да е от условията на настоящия Договор от страна на ПОЛЗВАТЕЛЯ. Правата на физическите или юридическите лица, които са получили копия от ПРОИЗВОДНИ или СБОРНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ от

ПОЛЗВАТЕЛЯ, съгласно настоящия Договор се запазват, при положение че тези лица продължават да спазват всички разпоредби на настоящия Договор. Раздели 1, 2, 5, 6, 7 и 8 продължават действието си и след прекратяването на настоящия Договор.

2. Доколкото Договорът не е прекратен съгласно предходната разпоредба, правата по него се предоставят за максимално допустимия съгласно приложимото право срок, автоматично подновяем неограничен брой пъти, (в рамките на времетраенето на срока на закрила на авторското или сродните права върху ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, съгласно приложимото право). Независимо от това, НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО си запазва възможността да предостави ПРОИЗВЕДЕНИЕТО за използване при различни договорни условия или да спре разпространението на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО по всяко време при положение, че това не прекратява правата, предоставени по този Договор.

7. Разни.

1. При разпространение или публично представяне, включително по безжичен път, чрез кабел или друго техническо средство, на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО или СБОРНОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ от ПОЛЗВАТЕЛЯ, НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО предлага на всички, до които достига ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, договор за използването на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО при същите условия, които са предоставени на ПОЛЗВАТЕЛЯ съгласно настоящия Договор.
2. Ако някоя от разпоредбите на настоящия Договор се окаже недействителна, това няма да повлияе върху действителността или възможността за принудително изпълнение на останалата част от условията на този Договор.
3. Отказ от права по или приемане на отклонение от условията на

този Договор няма да се считат за валидно извършени, освен в случаите, когато това е направено в писмена форма и е подписано от страната, в чиято сфера е негативният ефект от този отказ или това отклонение.

4. Този Договор обхваща всички въпроси, по които страните са постигнали съгласие по отношение на предоставеното за използване ПРОИЗВЕДЕНИЕ. Не съществуват никакви други уговорки, споразумения, декларации или гаранции по отношение на ПРОИЗВЕДЕНИЕТО, освен определените с този Договор. НОСИТЕЛЯТ НА ПРАВОТО не е обвързан от каквито и да било допълнителни уговорки, които могат да се появят в кореспонденция или съобщения от ПОЛЗВАТЕЛЯ. Настоящият Договор може да бъде изменян единствено с изричното писмено съгласие на НОСИТЕЛЯ НА ПРАВОТО и ПОЛЗВАТЕЛЯ.

8. Приложимо право. За всички неуредени от настоящия Договор въпроси се прилагат разпоредбите на действащото законодателство в Република България.

9. Спорове. Всички спорове, породени от този Договор или отнасящи се до него, включително споровете, породени от или отнасящи се до неговото тълкуване, недействителност, неизпълнение или прекратяване, както и споровете за попълване на празноти в Договора или приспособяването му към нововъзникнали обстоятелства, са подсъдни на компетентните съдилища в Република България.

„КРИЕЙТИВ КОМЪНС“ не е страна по този Договор и не носи каквато и да е отговорност във връзка с ПРОИЗВЕДЕНИЕТО. „Криейтив Комънс“ не носи отговорност пред ПОЛЗВАТЕЛЯ или пред трети лица на каквото и да е основание за каквито и да е вреди във връзка с този Договор. Ако „Криейтив Комънс“ изрично посочи себе си като НОСИТЕЛ НА ПРАВОТО по настоящия Договор, тогава „Криейтив Комънс“ ще има

всички права и задължения на НОСИТЕЛЯ НА ПРАВОТО.

Освен за ограничената цел да посочи, че ПРОИЗВЕДЕНИЕТО е предоставено за използване съгласно настоящия Договор, никоя от страните няма права да използва търговската марка "Creative Commons" или която и да е свързана с нея търговска марка или знак, без предварителното писмено съгласие от страна на „Криейтив Комънс“. Всяко разрешено използване следва да бъде в съответствие с действията към този момент указания на „Криейтив Комънс“ за използване на търговската марка, които биха могли да бъдат публикувани на уеб-страницата му или достъпни по друг начин при поискване.

За повече информация и контакти с „Криейтив Комънс“ посетете <http://creativecommons.org/>.